MADELINE HARPER

Drumul spre Zaphir

ALCRIS

Capitolul 1

Jenna Chapman cobora scara hotelului King George, cu tălpile de crep ale pantofilor pășind fără zgomot pe marmura albă, lucitoare. Se simțea comod cu rochia pe care o comandase dintr-un catalog cu îmbrăcăminte sport de exterior. Era un bumbac răcoros și cu un aer de prospețime, numai bun pentru călătorii în Africa de Est. Jenna avea multă experiență în alesul hainelor pentru hoinăreli prin lume, din copilărie, de pe vremea călătoriilor cu tatăl ei, deși de atunci trecuseră ani de zile. Acum avea douăzeci și opt de ani, iar ultima călătorie împreună – în Egipt, la piramide – o făcuseră când avea șaisprezece. Aceasta urma să fie ultima, o călătorie în memoria tatălui ei, la Salindi City, capitala noului stat Salindi.

Orașul reprezentase o surpriză pentru Jenna. Fusese întotdeauna un centru comercial important, iar acum era o metropolă modernă și înfloritoare, forfotind de investitori care fuseseră atrași din întreaga lume. În hol, printre turiști și salindieni bogați, se amestecau mogulii, antreprenorii și giganții industriei. Alcătuiau un grup eclectic, format din europeni, asiatici și americani, iar amalgamul lor de limbi răsuna de peste tot. Jenna se opri să asculte, prinzând cuvinte și expresii dintr-o duzină de țări diferite, precum și aproape tot atâtea dialecte, din rândurile africanilor. Era o senzație fascinantă, dându-i o stare de bine. Dusese dorul călătoriilor și, chiar dacă aceasta nu era o expediție fericită, știa că avea să fie încununată de succes.

Jenna își potrivi mai bine pe umăr cureaua poșetei, își aranjă cu

dezinvoltură părul lung, de un blond închis, din jurul feței, și porni prin hol. Era o sală luminoasă și aerisită, plină de plante tropicale care încă mai avea un aer rămas din vechile zile coloniale, cu eleganța și farmecul ei firesc. Deasupra capetelor, ventilatoarele se roteau alene, parcă sfidând agitația care forfotea dedesubt. Nu mai erau necesare, hotelul având instalație de aer condiționat, dar pentru Jenna păreau foarte importante, redeșteptându-i amintiri din alte călătorii. Luase hotărârea cea mai potrivită, venind aici. Nu se îndoia de asta.

Merse către restaurantul din capătul îndepărtat al holului, încrezătoare că la fel de bine își alesese și călăuza pentru restul săptămânii. Numele acela răsunase de pe buzele tuturor tot timpul, din ajun, când Jenna sosise în Salindi City. Nu putea avea în vedere decât un singur ghid, fiindcă era cel mai bun, iar administratorul hotelului îi spusese că lua adeseori masa în restaurantul King George.

Ajunsese mai devreme. Încă nu era nici măcar ora amiezii, dar pe Jenna n-o deranja să aștepte – mai ales când era atât de sigură că omul avea să vină în ziua aceea. Intră în micul bar din fața restaurantului și se îndreptă direct spre barman, cu un zâmbet de satisfacție. Acesta îi observase încrederea în sine. Nu se întâmpla prea des, își imagina Jenna, să aibă de-a face cu o femeie intrată de una singură în barul lui.

– Îl caut pe Sam Matlok, anunță ea. Știu că încă nu e ora mesei, dar...

– Sam e acolo, arătă barmanul vag cu capul, în direcția restaurantului, iar starea de spirit a Jennei deveni și mai pozitivă. Intuiția n-o înșelase. Semn bun.

Cu încrederea încă intactă, Jenna privi în direcția indicată de barman. Când ochii ei se deprinseră cu lumina scăzută din salon, îl văzu clar. Nu arăta deloc așa cum se așteptase. Călăuzele angajate de tatăl ei în expedițiile prin Africa avuseseră o înfățișare aspră, cu păr grizonat, îmbătrâniți de vreme. Își amintea țeste pleșuve și lucitoare de transpirație, mustăți pe oală, piele tăbăcită și ridată – și, de obicei, câțiva dinți din față lipsă.

– La masa din colț, preciză barmanul.

– Da, îl văd. Mulțumesc, își aminti ea să adauge, în timp ce pornea spre masă. Omul arăta ca o versiune cinematografică a marelui vânător alb, ceea ce o cam deconcerta. Era un bărbat masiv; atâta lucru se vedea, deși stătea așezat. Avea umerii lați și picioarele foarte lungi. Jenna îi putu vedea vârfurile rotunjite ale bocancilor scâlciați ieșind pe sub masă. În timp ce se apropia, observă că părul lui casta-

niu era înspicat cu șuvițe aurii. Avea chipul slab, potrivit cu trupul zvelt și puternic. Și, probabil, nu trecuse de treizeci și cinci de ani; cu douăzeci de ani mai tânăr decât cei mai tineri dintre ghizii pe care-i cunoscuse ea.

Jenna își îndreptă umerii, făcu ultimii pași și se opri la masă.

– Sam Matlock?

Matlock ridică privirea. Ochii săi verzi erau spuziți cu aur și mărginiți de gene negre, dese. În ei se citea suspiciunea dar Jennei i se păru că zărea acolo și o licărire de interes. Aceasta se întinse imediat, în momentul când îi răspunse:

– Eu sunt.

Nu se ridică și nici n-o invită să ia loc. Costumația pe care Jenna și-o alesese nu părea să-i inspire cine știe ce răspunsuri. Rochia nu avea obișnuita culoare bej de safari, ci un albastru-închis, care-i scotea în evidență ochii. Până și barmanul reacționase, după primul șoc. Sam Matlock, însă, nu părea să fi observat, iar Jenna era obișnuită să fie luată în seamă. Ei bine, conchise ea, era clar că flirturile n-aveau să-i fie de nici un folos. Părul lung și ondulat îi căzuse peste un umăr, dar nu se osteni să și-l dea la o parte. Nici înfățișarea n-avea s-o ajute cu nimic.

– Sunt Jenna Chapman, se prezentă ea, hotărând să-și folosească numele de afiș.

Asupra lui Sam Matlock, acest nume nu avu nici un efect. Nu-l interesau decât problemele concrete.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară Chapman?

– Să mă invitați să stau jos? propuse ea, doar cu o nuanță întrebătoare în voce.

Matlock zâmbi și păru să se salte ușor de pe scaun. Nu s-ar fi putut numi o ridicare în toată regula, dar cel puțin era un gest în sensul bunelor maniere.

– Vă rog, o pofti el, indicând locul din fața lui.

Jenna se așeză pe scaun repede, înainte de a-l lăsa să se răzgândească. N-avea să fie ușor.

– Să vă tratez cu ceva? îi oferi el.

Jenna clătină din cap.

– Eu iau un brandy, continuă Matlock, împingându-și farfuria goală, pe care ospătarul o luă imediat. E excelent. Cel mai bun din Salindi,

poate chiar din toată Africa de Est, o informă el, o completare perfectă pentru arta culinară a bucătarului, care e cea mai grozavă de oriunde. Iau adesea cina aici, mai adăugă.

– Da, știu, răspunse Jenna pe negândite.

Sam Matlock înălță o sprânceană șaten-aurie.

– Administratorul mi-a spus că te pot găsi aici.

– Deci, replică el, m-ai urmărit. Acum ai să te mai gândești să bei totuși ceva cu mine?

Jenna se înduplecă, iar Sam îi făcu un semn chelnerului, care porni grăbit spre bar, de unde se întoarse cu două cupe pline pe jumătate cu lichid de culoare chihlimbarie închisă. Sam ridică paharul, i se păru Jennei, doar cu puțin mai mult decât se săltase el însuși de pe scaun, la sosirea ei. Apoi, luă o înghițitură inimoasă, zâmbi mulțumit și întrebă:

– Ce te-a adus în Salindi? Nu cred că brandy-ul, nici măcar bucătăria de la King George.

– Într-adevăr, dădu ea din cap. Vreau să merg într-un safari.

– Și-așa că ai apelat la mine?

Jenna confirmă, luând în sfârșit o sorbitură de brandy. Într-adevăr, era excelent.

– În Salindi se găsesc destule companii bune, continuă el.

– Dar Safari Unlimited e cea mai bună.

Era o declarație, nu o întrebare.

Sam încuviință:

– Suntem, într-adevăr.

După încă o înghițitură, adăugă:

– Dar suntem și scumpi.

– Banii nu sunt o problemă.

Sprâncenele lui se ridicară din nou, iar Jennei din nou i se păru că zărea o infimă urmă de zâmbet în colțurile buzelor lui, unde se pomeni că-i stăruiau ochii, până când fu nevoită să facă un efort pentru a-și abate privirea în altă direcție.

– Cel care ți-o fi spus că mă pricep trebuie să-ți fi spus și că nu mă interesează grupurile de americani care vin în Africa numai ca să omoare. Eu nu împușc animalele pentru distracție, o fulgerară provocator ochii lui verzi.

– Nici eu, răspunse Jenna.

Sam dădu din cap aprobator, apoi o întrebă:

– Câte persoane are grupul?

– Una singură.

De astă dată, surâsul i se așternu de-a binelea pe buze, formându-i gropițe în obraji. Din nou, Jenna își mută privirea de la el.

– Vreau să ajung în Munții Batari.

– Nu duc turiști acolo, răspunse Sam.

Își termină brandy-ul dintr-o înghițitură, iar Jenna se temu deodată că întrevederea de afaceri, dacă asta fusese, luase sfârșit.

– Știu că pleci într-acolo, îl informă ea; cum Sam nu comentă, Jenna se grăbi să continue. Am auzit multe despre asta. Peste o zi, două, pornești într-o călătorie spre Munții Batari. Vreau să particip la expediție.

Sam își întinse picioarele, rezemându-se comod de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate pe piept. Purta o cămașă de teren din bumbac, cu mâneci scurte, iar mușchii prelungi și vânjoși i se unduiau pe sub pielea bronzată într-o culoare aurie-închisă.

– Vreau să mă duc în Batari, repetă Jenna.

– Ai mai spus o dată, replică el, pe un ton indiferent. Și, cum spuneam, eu nu iau turiști în acei munți.

Tonul lui era categoric.

– Dar mergi oricum acolo, insistă ea.

– S-ar putea. Dacă mă duc, o fac din motive proprii.

Își îndepărtă un moment privirea, după care se uită din nou la ea, adăugând:

– Partenerul meu și cu mine am putea deschide zona aceea din Salindi pentru turism, în cele din urmă, dar deocamdată nu. Încă mai este prea periculoasă.

– Pentru o femeie? își ridică Jenna bărbia, într-o atitudine sfidătoare. Din nou, părul îi căzu peste un ochi. De astă dată, și-l dădu la o parte, cu iritare. Asupra lui Sam Matlock, farmecele nu aveau nici un efect. Nu-i mai rămânea decât să lupte.

– Este periculos pentru femei – și pentru majoritatea bărbaților, răspunse Sam. Civilizația din Salindi încetează cam la cincizeci de mile distanță de marginea orașului, domnișoară...

– Chapman.

– Domnișoară Chapman, zâmbi el și, pentru prima oară, păru s-o bage în seamă, privirea sa estimativă fiind imposibil de descifrat. Am niște prieteni care pregătesc un foto-safari în savană. Cred că plănuiesc să plece mâine și nu mă îndoiesc că ar fi dispuși să ia încă o...

– Domnule Matlock, îl întrerupse Jenna, aproape furioasă, nu mă interesează să mă duc în savană. Doresc să ajung în Batari și vreau să fiu condusă de omul cel mai priceput. Dacă-mi auzi motivele, poate ai să te mai gândești.

– Africa e plină de istorii, domnișoară Chapman. Mi-ar plăcea s-o ascult și pe a dumitale, într-o bună zi, dar nu azi.

Și-i făcu semn chelnerului să se apropie.

Enervată de aroganța lui, Jenna replică:

– Asta nu e povestea mea. Este a tatălui meu.

Înainte de a apuca el s-o întrerupă, ea continuă:

– Carl Logan a fost tatăl meu, și a murit în Munții Batari. Vreau să ajung acolo și să-i găsesc mormântul.

– Logan a fost tatăl dumitale?

Întrebarea fusese rostită încet. În timp ce Jenna dădea din cap, Sam îi ceru ospătarului:

– Două cafele.

Părea, în sfârșit, dispus s-o asculte.

– Chapman e numele dumitale după soț?

Jenna clătină din cap:

– Este numele de fată al mamei mele, pe care îl folosesc în profesie. Tatăl meu și cu mine am...

Fraza rămase un moment în aer, înainte ca Jenna să reia:

– Cu ani în urmă, obișnuiam să călătorim prin străinătate. Când mi-a scris, cerându-mi să vin aici pentru a mă întâlni cu el, ca să cutreierăm din nou Africa împreună, lucram la un serial și n-am putut să plec.

Sam se încruntă ușor.

– Un serial de televiziune, explică Jenna. Sunt actriță.

– Aha, actriță...

Nu era impresionat, lucru care n-o surprinse câtuși de puțin. Continuă grăbită, căutând să nu-i piardă interesul:

– Tocmai încercam să scap, ca să mă întâlnesc cu el aici, când am primit o scrisoare de la primul ministru, în legătură cu moartea lui.

Ochii i se umplură de lacrimi, amintindu-și. Scrisoarea o informa sec că, în timp ce explora o porțiune foarte izolată a Munților Batari, Carl Logan murise lovit de un glonț. Din cauza drumului lung până înapoi la Salindi, fusese îngropat acolo – în locul unde căzuse, presupunea Jenna – evident, fără să se facă nici o încercare de a descoperi ce se întâmplase.

Sam îi văzu tristețea din ochi. Întotdeauna îl considerase pe Logan puțin cam nebun, plin de idei în legătură cu un oraș pierdut, undeva în Munții Batari. Nu fusese surprins când Logan își începuse expediția în căutarea orașului său imaginar și nu se mirase nici când bătrânul nu se mai întorsese. Era o zonă periculoasă a lumii. Nimeni nu știa acest lucru mai bine decât Sam. Bătrânul Logan era doctor, scriitor, explorator, dar nu era echipat pentru călătoria pe care o întreprinsese în Batari. Puțini erau pregătiți pentru așa ceva – și, cu siguranță, în nici un caz fiica lui Logan.

Era o femeie frumoasă, nu încăpea nici o îndoială, recunoscu Sam în sinea lui. Dar răsfățată. Își dădea seama dintr-o ochire. Și îndărătnică, întocmai ca tatăl său. Ei bine, Sam refuzase să-l conducă pe Logan în Munții Batari; și nici în ruptul capului n-ar fi dus-o acolo pe fata bătrânului. Logan plecase oricum, cu propria lui expediție. Sam spera să nu încerce și fata același lucru – dar dacă o făcea, asta nu-l privea pe el. Îl avertizase pe bătrân; acum, o avertizase și pe fiica lui. Mai mult nu putea face.

– Îmi pare foarte rău pentru moartea tatălui dumitale, domnișoară Chapman, dar acum nu mai poți face nimic ducându-te în Batari.

– Vreau să văd mormântul tatălui meu. Vreau să-mi iau rămas bun de la el.

Privirea pe care i-o aruncă Sam era sceptică – în cel mai bun caz.

– Nu te cunosc deloc, domnișoară Chapman, și nu am nici un drept să spun asta, dar nu ți se pare că ești puțin cam melodramatică?

Jenna ridică din nou bărbia, cu același gest pe care Sam îl observase de mai multe ori pe parcursul conversației. Era o atitudine sfidătoare, dar foarte atractivă, și-i plăcea scânteierea ochilor albaștri care o însoțea.

– Reacționez ca fiică, nu ca actriță, replică ea.

Privirea lui Sam coborî dinspre față spre restul făpturii ei înveșmântată cu grijă de la unul dintre modernele magazine cu comandă prin poștă. Nu-i mai putea vedea tot trupul, acum, când se așezase, dar îi plăcea ceea ce putea să vadă și atâta cât își amintea din picioarele ei lungi, de când intrase în restaurant. Atunci, nu se gândise, dar acum Sam își dădea seama că-și amintea foarte bine acele picioare.

– Nu e vorba numai de asta, domnule Matlock. Doresc să aflu cât mai multe despre Batari și, dacă se poate, să descopăr de ce a fost asasinat tatăl meu.

Sam își înclină ușor capul, ațintindu-și asupra ei ochii verzi, pătrunzători.

– N-ai de unde ști că a fost asasinat, domnișoară Chapman.

– Dumneata ce părere ai?

Ridică din umeri.

– Eu nu mă amestec în chestii de-astea.

Răspunsul lui părea cumplit de rece, iar Jenna nu putu crede că vorbea serios.

– Să zicem că ai fi în locul meu, și tatăl dumitale ar fi fost ucis? întrebă ea, sperând să găsească în răspunsul lui compasiunea.

– Se mai întâmplă. Uneori, e mai bine să nu întrebi.

– Ei bine, eu am întrebat, i-o întoarse sfidătoare Jenna, dar n-am primit nici un răspuns. Omul care e secretarul primului minstrul Bundo mi-a spus că nu s-a întreprins nici o anchetă. “Accidentul” a avut loc într-o zonă care nici măcar nu a fost explorată. Pe tatăl meu l-au găsit însoțitorii, care n-au văzut nimic. Secretarul susține că toți erau oameni foarte cinstiți.

– Nu mă îndoiesc că așa este, confirmă Sam.

– Există doar o singură cale pentru a afla ce anume i s-a întâmplat tatălui meu, și anume, s-o pornesc pe același drum...

– Și să mori și dumneata?

Nu era o întrebare ironică, după cum își dădu seama Jenna.

– Dumneata te duci acolo, îi reaminti ea.

– Eu sunt profesionist, domnișoară Chapman. Tatăl dumitale nu era, și nici dumneata nu ești. Africa e o regiune foarte periculoasă.

– Asta vrea să fie un avertisment?

Sam clătină din cap.

– Doar un comentariu, despre viața pe Continentul Negru.

Tăcu o clipă, înainte de a se apleca spre ea.

– Ascultă aici, domnișoară Chapman, l-am cunoscut pe tatăl dumitale, și-mi pare foarte rău pentru ceea ce i s-a întâmplat. Majoritatea oamenilor îi luau în râs teoria despre orașul pierdut, dar era un om inofensiv și cumsecade. Chiar dacă găsea orașul, acesta n-ar fi prezentat interes decât pentru alți arheologi, așa că nu exista nici un motiv să moară – din câte știm. Dar nu știm mare lucru despre Batari, decât că e o zonă primejdioasă. Tatăl dumitale era conștient de acest lucru.

– Iar acum mi-o spui și mie?

– Exact. Simte-te bine aici, plimbă-te, admiră peisajele, fă cumpărături, du-te într-un foto-safari. Apoi, fă o donație mare pentru spital, în

numele tatălui dumitale, și întoarce-te acasă. Las-o încolo de căutare.

– Nu pot să uit, domnule Matlock. Nu e cinstit pentru tatăl meu, să fi murit singur și în zadar. Însă chiar dacă nu reușesc să aflu cine l-a ucis sau de ce, trebuie totuși să mă duc în Batari. Vreau să văd mormântul tatălui meu și să-mi iau rămas-bun de la el.

Lui Sam nu-i scăpă tonul înecat, dar bănuia că lacrimile izvorâseră la comandă din ochii aceia ca florile de albăstriță. Dacă așa era, avea de-a face cu o actriță foarte talentată. Indiferent dacă erau reale, sau fabricate anume pentru acea ocazie, lacrimile nu-i influiențară răspunsul.

– N-am să te pot ajuta, domnișoară Chapman, spuse el rece. Îmi pare rău.

– Ba nu-ți pare deloc, ripostă Jenna, în timp ce-și strângea lucrurile, ridicându-se grăbită în picioare. Îți mulțumesc pentru brandy, continuă ea fără bunăvoință, dar rău nu-ți pare.

Și, cu asta, porni spre ieșire.

Sam o privi cum se îndepărta, cu un mic junghi de regret, pe care și-l izgoni imediat. Era o femeie frumoasă; aprigă, încăpățânată, independentă – exact genul de care nu avea nevoie în viața lui. Femeile din viața lui – cele care treceau prin Salindi, pentru câte un safari, și rămâneau câte două săptămâni sau chiar mai puțin – nu complicau lucrurile, iar lui Sam așa îi plăcea. Avea o existență simplă, neîmpovărătoare, întreținută de compania Safari Unlimited, pe care o înființase împreună cu partenerul lui, Eric Carson, în urmă cu șase ani.

Îi convenea aici, unde prieteniile erau plăcute dar lipsite de obligații, mâncarea și băutura de calitate superioară, clima suportabilă afară și confortabilă în vila lui cu aer condiționat și vedere peste oraș, și femeile nu se aflau decât în trecere. De-asta îi plăcea atât de mult.

Vechea lui viață rămăsese departe în urmă, la șapte ani distanță încețoșându-i-se în minte tot mai mult, cu fiecare zi. Aceasta era o viață nouă. Nu avea ce să caute în ea o femeie ca Jenna Chapman pornită într-o misiune nobilă, cu îndârjirea crudă reflectată în ochii ei albaștri. Era genul de femeie care putea ajunge să-i placă, și tocmai de aceea nu era de nasul lui.

Sam își termină cafeaua, achită nota de plată și-și luă pălăria din pânză groasă. Potrivindu-și-o pe ceafă, porni prin restaurant spre ușă. Glasul barmanului îl reținu pe loc:

– Arăta bine, nici vorbă, Sam. Cu ce i-ai greșit?

Sam se opri lângă un taburet de la bar. Era imediat după prânz, ora siestei, iar restaurantul hotelului rămăsese pustiu.

– Cu ce n-am greșit, Yves asta e, replică el.

Yves împinse o cârpe peste suprafața tejghelei. Era un bărbat între două vârste, care vorbea engleza cu un accent ce putea fi francez sau elvețian, poate chiar belgian. Sam nu-l întrebase niciodată, iar Yves nu oferea nici un fel de informații despre trecutul său. Așa se obișnuia între străini, în Salindi. Indiferent unde își petrecuse unii anteriori de viață și cu cine, lui Yves nu-i fusese deloc ușor; avea chipul răvășit de mai multe, nu numai de timp.

– Și cu ce-ai fi greșit, dacă nu lăsai o frumusețe ca asta să-ți scape? întrebă el, continuând să șteargă barul de mahon, deja lustruit. Mă așteptam să vă revăd aici pe amândoi, la cină.

La același lucru se gândise și Sam. Ar fi fost plăcut s-o invite pe Jenna Chapman la cină în restaurantul hotelului King George, iar apoi, la vila lui. Își imaginase, trecător, cum ar fi fost să petreacă o noapte cu ea. Avea sentimentul că îmbrăcămintea ei de bun-gust dar neieșită din comun, ascundea un trup dintre cele mai remarcabile. Cina, însă, ar fi inclus alte discuții despre “misiunea” ei, iar Sam n-avea de gând s-o ducă în Munții Batari – nici pe ea, nici pe altcineva, la o adică. În plus, cina se mai excludea și dintr-un alt motiv, pe care i-l împărtăși lui Yves.

– E mult prea complicată pentru mine.

Yves dădu din cap, înțelegător.

– Nu-i genul “văzut-plăcut”.

– Nici pomeneală, confirmă Sam, împingându-și pălăria și mai mult pe ceafă, înainte de a porni spre ușă, cu un salut de despărțire la adresa lui Yves.

***

Jenna stătea în mijlocul camerei, cu obrajii încă împurpurați. Nu se așteptase ca Sam Matlock s-o refuze, iar surprinderea îi sporise furia pe care o simțea – nu numai față de răspuns, ci și de atitudinea lui. Individul o tratase batjocoritor și cu dispreț. N-o luase în serios. Ea, însă, era cât se poate de serioasă iar Matlock urma să afle asta când Jenna își va angaja o călăuză și va porni spre Batari – căci exact așa ceva intenționa să facă.

Jenna se duse la fereastră, trase draperiile grele de brocart și privi

afară. Sam Matlock nu era singurul ghid. Salindi City mişuna de companii de voiaj şi safari. Avea să găsească pe cineva – şi nu mai târziu de azi. Dar încă nu. Străzile, care în urmă cu o oră forfotiseră de oameni, acum erau liniştite.. Trecea câte un turist ocazional, privind vitrinele, iar pe carosabil mai circulau maşini, însă mergând alene şi fără nici un sunet de claxon. În oraş era ora siestei. Nimic n-avea să fie deschis, timp de încă o oră cel puţin. Dar nici să tragă un pui de somn nu era posibil: Jenna o ştie cum nu se poate mai bine. Era prea agitată ca să doarmă, însă se hotărî să se întindă pe pat, pentru a se odihni, până când începea să ajungă din nou la ea zarva activităţii din străzile de jos. Îşi descheie rochia, şi-o scoase şi se culcă în furou pe patul confortabil, cu tăblia de răchită vopsită într-o culoare verde-albăstruie, asortată cu restul mobilierului. Pernele şi cuverturile aveau de asemenea modele verzi şi albastre vii, conferind camerei un farmec care-i amintea din nou din vechile vremuri când călătorise cu tatăl ei la excavaţiile din Egipt şi Grecia, sau în explorările din Turcia şi Africa de Nord. Atunci, demult, Jenna fusese o însoţitoare ideală pentru tatăl ei, un om care era atât savant, cât şi visător, şi sperase ca fata să păşească pe urmele lui.

Şi mama ei îşi făcuse speranţe pentru ea, iar perioada de creştere fusese o luptă a voinţelor între doi adulţi puternici, cu concepţii ferme. Lilly Chapman era o feministă dinaintea epocii când termenul se vulgarizase. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii luptând pentru drepturile minorităţilor. Oriunde existau oameni cu o cauză, Lilly Chapman reprezenta un model. Carl Logan fusese la fel de devotat convingerilor lui – doar o idee mai puţin zgomotos decât soţia sa şi mult mai puţin vizibil.

Ambii părinţi conveniseră că unicul lor copil avea să fie o fiinţă cu totul deosebită. Îşi făcuseră pentru Jenna speranţe care în cazul altor copii ar fi fost nerealiste, dar, după părerea lor, nu şi pentru fiica lui Carl Logan şi a lui Lilly Chapman.

Şi cu ce se aleseseră? Cu o fată rebelă, care fugise la New York unde, la vârsta de optsprezece ani, semnase de capul ei un contract ca model. Nici mama şi nici tatăl ei nu se putuseră obişnui cu faptul că fata lor câştiga bani cu înfăţişarea, nu cu creierul. Deşi amândoi erau oameni neobişnuit de atrăgători, puţin le păsa de aspectul fizic. Ceea ce gândea o persoană, în ce anume credea, asta era important; şi tot ce făceau Carl Logan şi Lilly Chapman era important.

Jenna stătea lungită pe pat, ascultând sunetele care aveau s-o anunțe că siesta din Salindi City se sfârșise și orașul se trezea din nou la viață. Afară, totul era încremenit. Închise ochii gândindu-se la modul cum evoluase viața ei – atât de diferit de ceea ce speraseră părinții, ba chiar și de propriile ei așteptări. Nimic nu fusese planificat, toate se întâmplaseră pur și simplu. După munca de model, Jenna descoperise actoria – sau aceasta o descoperise pe ea – trecând de la reclame în presă la sporturi de televiziune și roluri episodice în seriale de după-amiază. În primul ei rol principal, Jenna fusese angajată pentru a portretiza un model din "Tomorrow's Children". Rolul prinsese la public și, curând, personajul jucat de ea devenise un element important al filmului. Văzând una ca asta, părinții ei săriseră în sus – uniți în disperarea provocată de cariera pe care și-o alesese fiica lor – dar, cu timpul, mama ei se îmbunase. La urma urmei, Jenna nu făcea decât ceea ce-și dorise. Lilly trebuia să susțină libertatea de a alege pe care o promova pentru toată lume, nu numai în familia ei, ci și prin întreaga lume. Întrucât tatăl Jennei nu-i putea accepta decizia de a juca într-o melodramă, relațiile lor, cândva atât de strânse, se rupseseră. Apoi, sosise scrisoarea din Africa, invitând-o să vină pentru a participa din nou la o aventură, cu un bătrân. Iar acum, totul se sfârșise, secretul era îngropat împreună cu el, dar Jenna n-avea de gând să-l lase astfel.

Zgomotele activității care o înștiințau că orașul se redeștepta la viață începeau să ajungă în cameră, iar Jenna se ridică repede, se îmbrăcă și porni în căutarea cuiva care s-o ajute la îndeplinirea misiunii.

Căldura după-amiezii era înăbușitoare și, în timp ce privea mulțimea trecătorilor, Jenna nu putea decât să se minuneze de veșmintele lungi și unduitoare purtate de unele femei și bărbați africani, întrebându-se cum puteau supraviețui sub atât de multe materiale, în mare parte de culori închise, care absorbeau razele soarelui. Numai uitându-se la costumele lor, amețea de căldură. Dar salindienii nu păreau să ia în seamă vremea – și nici turiștii care li se alăturau pe străzile înțesate de lume. Păreau întrutotul mulțumiți cu hainele lor deschise la culoare, multe comandate la același magazin din care își cumpărase și Jenna îmbrăcămintea – absolut perfectă, i se spusese, pentru călătoriile în Africa. Ei bine, dacă voia ca rochia pe care o purta acum să rămână proaspătă și răcoroasă așa cum fusese informată, n-ar fi stricat să găsească o călăuză cât mai repede. Materialul începea deja să se înmoaie de căldură.

Jenna grăbi pasul, încercând să pară cât mai nepăsătoare posibil față de căldură, în mână cu o listă scrisă de managerul hotelului, a companiilor dintre care vreo duzină sau chiar mai multe erau specializate în excursii. Nici una nu era atât de bună ca Safari Unlimited, îi reamintise acesta. Pentru Jenna nu mai conta. Ar trebui să găsească ușor printre celelalte o companie dispusă s-o ia într-o expediție până în Munții Batari.

Nu-i era deloc ușor. Ba chiar era de-a dreptul imposibil. Primele două firme pe care le vizită o refuzară scurt, fără a asculta măcar motivele pentru care dorea să facă expediția. La a treia, reuși să le mențină atenția trează doar atâta cât să vorbească despre tatăl ei. Nu fusese deloc o idee inspirată, după cum află în curând.

– Doctorul Logan. A, da, spuse omul de la ghișeu.

Glasul îi era binevoitor, dar expresia din ochii lui indică Jennei că îl considera pe tatăl ei nebun. Se lămuri repede că nimeni n-avea de gând s-o ia nicăieri pe fiica lui Carl Logan. Însă chiar și fără a-i menționa numele, Jenna primea mereu același răspuns, în timp ce-și târa pașii de la o companie la alta; nimeni nu se ducea în Batari, cu excepția lui Sam Matlock.

Înfierbântată, transpirată, descurajată și ajunsă în pragul epuizării, Jenna urcă treptele înguste, din stradă, spre sediul de la etajul întâi al companiei Tour Africa, Inc. Nu figurase pe listă, dar văzuse firma de vizavi. Ceva mai puțin respectabile la înfățișare decât celelalte, era ultima ei șansă. Spre marea ei surpriză, găsi o ureche înțelegătoare, un ascultător interesat.

Abia când se scoaseră hârtiile, Jenna își dădu seama că patronul firmei Tour Africa se gândea la mai mult decât s-o ducă într-o călătorie în munți. În timp ce-și proptea trupul mătăhălos în scaunul rotativ, cu hârtiile în față, genunchiul său îl atinse pe al Jennei într-un fel care nu avea cum să fi fost întâmplător, iar când îi zâmbi, plimbându-și limba peste buzele groase, și-i întinse stiloul să semneze contractul, Jenna o luă din loc ca o săgeată. Ieși în fugă, coborî scara și ajunse în stradă. Era mai mult furioasă decât șocată, mai mult dezamăgită decât dezgustată. Nu dorea decât să-și îndeplinească misiunea și să se țină de promisiunea pe care și-o făcuse sieși, de a vizita mormântul tatălui ei. Încăpățânarea îl împiedica pe Sam Matlock s-o ia cu el; frica de pericolele terenului era scuza celorlalți, iar cel care ar fi putut-o călăuzi spre Batari pierduse ocazia din vina propriului său desfrâu. Singura soluție era aceea de a învinge, într-un fel

sau altul, îndărătnicia lui Sam Matlock. N-avea să-i fie ușor, însă trebuia cumva să-l facă să se răzgândească.

Hotărârea îi fu întărită în aceeași seară, de băiatul african care-i aduse cina în cameră. După o bătaie în ușă, tânărul împinse înăuntru căruciorul, cu o încântare vizibilă, iar Jenna știu de ce: era mândru de porțelanurile, argintăria și cristalurile scânteietoare, și mâncarea prezentată elegant, despre care Jenna știa că era la fel de gustoasă pe cât arăta.

În timp ce turna vinul, băiatul întrebă:

– Ați venit la un safari?

Jenna dădu din cap.

– Cel puțin, așa speram. Vreau să mă duc în Munții Batari.

– Acolo nu se duc mulți oameni, răspunse africanul, pronunțând fiecare cuvânt cu un accent britanic foarte precis. Este foarte periculos.

– Ei bine, eu vreau să merg oricum, dar am nevoie de o călăuză.

– Sam Matlock, rânji tânărul. El este cel mai bun. Sam Matlock cinează frecvent la hotelul nostru, adăugă el, ca și cum acest lucru ar fi sporit valoarea de călăuză a lui Sam. Fratele meu, Abdullah, lucrează pentru Sam Matlock, continuă cu mândrie băiatul.

– Tare-aș mai dori ca fratele tău să-l poată convinge să mă ia cu el în Batari, glumi Jenna.

– Nimeni nu îl convinge pe el, sosi respectuosul răspuns, care o făcu să se întrebe dacă această situație putea fi schimbată în vreun fel.

***

În seara aceea, la ora nouă, în barul King George, pe scaunul de lângă Sam se lăsă un bărbat înalt și voluminos. După ce făcu o încercare de a-și netezi mustața blondă-încărunțită, comandă o bere germană. Apoi, se întoarse spre Sam, cu un zâmbet, care-i încreți chipul cu piele tăbăcită.

– Yves mi-a zis că azi ai luat masa cu o blondină frumoasă-foc.

Sam clătină din cap.

– S-a așezat la masa mea în timp ce eu mâncam, Eric. Yves a înțeles pe dos.

Eric trase o dușcă de bere.

– Norocul e numai de partea unora. La masa mea nu se așază niciodată blondine mișto. Cine e, la urma urmei?

– Fata lui Carl Logan.

Celălalt scoase un fluierat ușor.

– Va să zică, moșu' avea o fată?

– Actriță, completă Sam.

– După cum vorbești, se pare că nu-ți convine.

– Cred că joacă în propria ei versiune de tragedie greacă – fiica în căutarea tatălui ei de mult pierdut. Ceva sună fals, la această Jenna Chapman.

– Chapman?

– Numele ei de afiș, se pare.

– A, Doamne sfinte, pe bune bătu Eric cu pumnul în bar făcând-ul pe Yves să întoarcă privirea spre ei.

– Gata, încă o bere? întrebă acesta.

– Nu, mi-am amintit doar o chestie interesantă.

Răsucindu-se spre Sam, continuă:

– Logan a fost însurat cu feminista aia, Lilly Chapman. Ei, da, asta zic și eu combinație. Parc-o și văd pe fata ăstora doi. Tre' să fie deșteaptă-brici...

– Puțin cam superficială, cred. Categorie ușoară, minți Sam.

– Nu-mi veni cu de-astea, Sam. Nu se pupă, înțelegi, n-are cum. Fac pariu că e și focoasă, venind din familia aia. Cred că-i un iad s-ai de-a face cu ea.

– Iau eu berea aia de care ziceai, Yves, ceru Sam, înainte de a-i răspunde lui Eric: Nu intenționez să am de-a face cu ea. Vrea să se ducă în Munții Batari, în pelerinaj la mormântul lui taică-său. Sau, cel puțin, așa spune.

– Și vrea s-o duci tu, înțelese Eric.

– Dacă n-o duci tu, o iau eu, interveni Yves, în timp ce destupa berea pentru Sam.

– S-ar putea să ai ocazia, dacă nu ești atent, bătrâne. Nu m-aștept să mai găsească pe altcineva dispus să meargă în Batari.

Când Yves se îndepărtă în lungul barului, să servească un alt client, Sam adăugă:

– Știa unde urmează să plec. Cred că oamenii noștri au lăsat să transpire unele zvonuri despre ce planuri avem.

– Nimic nu e secret în Salindi.

Sam ridică din umeri și începu să-și bea berea. Un timp, nici unul nu scoase o vorbă. Barul se umplea cu clienți ai hotelului, care așteptau să li se elibereze mesele, iar zgomotul devenea tot mai intens. Erau

obișnuiți cu asta; ba chiar le plăcea sentimentul de camaraderie. Se cunoscuseră tot într-un bar. Nu unul elegant, ca la King George, ci pe chei, în portul Tanger. Nimeriseră în taberele opuse ale unei încăierări izbucnite între doi marinari, la un joc de pocher, răspândindu-se până când toți oamenii fuseseră prinși în învălmășeală.

După ce totul se sfârșise, se adunaseră de pe jos, își strânseseră mâinile și porniseră spre un alt local de pe aceeași stradă – unul care încă mai stătea în picioare, propusese Eric. Făcuse cinste cu un rând de beri, recunoscând că în tinerețe fusese boxer semiprofesionist. Sam avea un ochi învinețit, ca dovadă, iar acesta fusese începutul unei prietenii, mai strânsă decât majoritatea din acea parte a lumii, dar nu cu adevărat intimă. Eric venise la Tanger cu bani – o mulțime. Sam nimerise în același loc, cu buzunarele goale și cu un trecut pe care rareori îl menționa. Eric nu-l luase la întrebări, iar Sam nu întreba nici el de unde proveneau banii. Așa era prietenia lor. Singurul gen care ar fi putut să dureze.

Toate acestea se întâmplaseră în anul când statul Salindi își cucerise independența față de Marea Britanie, iar Eric îl compara cu Vestul Sălbatic din anii 1870 – larg deschis și gata pentru investiții. Își stabilise deja un cap-de-pod în țară, cumpărând teren ieftin, amenajându-l și construind hoteluri. Se gândise să înființeze o firmă de safari, iar Sam era omul cel mai potrivit. Un singuratic, inventiv și părând să nu cunoască teama, Sam era și atrăgător. Aspectul plăcut-aspru nu strica deloc la un ghid, în vremurile acelea – femeile se dădeau în vânt după așa ceva. Sam nu fusese greu de convins. Era cea mai bună ofertă pe care o primise. Așa că, în noaptea aceea, într-un bar din Tanger, se încheiase o asociere de afaceri.

Slujba îi convenea lui Sam. La Safari Unlimited, el își era propriul șef. Eric respecta acest lucru, fără a-și forța niciodată partenerul, fără a-și arăta deloc mușchii, deși se luau adesea la ceartă. Iar acum, în barul King George, era pe cale să izbucnească încă una.

– Eu cred c-ar trebui s-o iei.

– Ce? întrebă Sam, care fusese pierdut în gânduri.

– Cred c-ar trebui s-o iei pe tipă în Batari.

– Nici mort. Și pentru un bărbat e destul de nasol. N-am de gând să-mi încarc expediția și cu o muiere, și încă actriță. Nici nu mă gândesc. Cred că e gata masa, adăugă el și porniră amândoi spre salon.

– Nici chiar dacă eu am cinzeșunu la sută din Safari Unlimited? întrebă Eric, în timp ce se așezau și luau listele de bucate.

– Nici dac-ai avea nooșnouă la sută, replică Sam.

Eric râse, schimbând subiectul.

– Cred că mi-ar plăcea să iau la mâncare un Pouilly-Fuissé 1960. Excelent an, pentru burgundul alb. Apropo, astă-seară cine plătește?

– E rândul tău.

– Schimbă vinul ăsta cu unul alb, obișnuit, îi ceru Eric ospătarului. Las scumpeturile pentru serile când plătește amicul meu, aici de față.

După plecarea chelnerului, Eric reveni la subiectul care-l interesa.

– Ar fi o acoperire bună, Sam. Nimeni n-ar sta să se întrebe de ce hoinărești prin pustietatea aia din Salindi. Ar părea logic că fiica distrusă de durere a lui Logan vrea să-și aducă ultimele omagii la mormântul lui taică-său. Și trebuie să facem tot ce putem ca să ajutăm puterea. Ce le face rău lor, ne face și nouă.

Se întrerupse, în timp ce vinul era turnat în pahare, adăugând apoi:

– Cred că nici unul din noi nu vrea să se-ntoarcă acolo de unde-am venit.

Peste chipul lui Sam fulgeră o expresie înnegurată.

– Nu, nici eu nu vreau să mă mai întorc.

Eric sorbi din vin, fără prea multă satisfacție.

– Mai bine luam totuși Pouilly-Fuissé. Dar, în chestia cu Batari, trebuie să cooperăm.

– Cooperez, confirmă Sam. Fac un drum în munți – dar fără această Chapman.

– Bine, bine.

Instinctele de luptător ale lui Eric îl înștiințau când să insiste și când să se dea bătut.

– Dar eu tot am s-o invit mâine seală, la bairam.

Sam își privi prietenul, fără să-i răspundă.

– De ce nu? E frumoasă, iar mie-mi place să-mi decorez petrecerile cu tipe mișto. Și-n plus, mă interesează să aud ce i-a zis moșu'. Trebuie să-i fi scris, înainte de a muri. Știi, s-ar putea să fi găsit ceva.

Sam clătină din cap.

– Nu știe nimic.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, așezată pe patul camerei sale din King George Hotel, Jenna scoase scrisoarea tatălui ei din poșetă. Vorbea despre misiunea lui, o căutare a urmelor orașului pierdut Zaphir. Citise despre asta cu ani în urmă, într-un text străvechi, rămas multă vreme necunoscut. Jenna își amintea că-l auzise vorbind despre Zaphir și intențiile sale de a-l căuta cândva, dar mereu interveniseră altele – alte afaceri, alte domenii importante ale activității lui; toate, expediții finanțate copios. Niciodată nu reușise să le stârnească altora interesul față de orașul pierdut. În cele din urmă, apropiindu-se de sfârșitul zilelor sale ca explorator, se hotărâse să-și finanțeze el însuși expediția.

Jenna se rezemă de pernele viu colorate ale patului și despături scrisoarea. Hârtia airmail de culoare albastru-deschis era mototolită. O netezi și o citi din nou pentru a suta oară.

– În sfârșit, am o hartă a orașului! Îmi pierdusem nădejdea de a găsi vreodată una, dar acum o țin în mâinile mele. Miticul oraș Zaphir nu mai este un mit, ci o realitate. Nici un moment nu m-am îndoit, draga mea Jenna, dar mulți s-au îndoit de mine și de ceea ce numeau ei visul meu donquijotesc. Am cumpărat harta de la un om cu un caracter îndoielnic. De unde o obținuse, n-am idee, nici nu țin să aflu. Omul a dispărut la scurt timp după aceea și de atunci nu l-am mai văzut.

Acum, va începe călătoria. Imaginează-ți doar, să stau atât de

curând, printre pietrele enorme înălțate în jungla luxuriantă, omagiu adus africanilor care l-au construit cu atâtea secole în urmă. Fiica mea, tu ești singura în care pot avea încredere, așa că anexez o copie a hărții. Păstreaz-o bine. N-am fost atât de necugetat încât să scriu lumii întregi despre descoperirea mea. Numai tu îmi cunoști secretul. Curând nădăjduiesc, mi te vei alătura. În momentul de față, pregătesc o expediție, dar sper că voi primi vești de la tine înainte de a porni la drum. Doresc să împărtășesc această ultimă experiență miraculoasă cu draga mea tovarășă de drum din urmă cu atâția ani, fiica mea, Jenna...

Jenna se lăsă pe perne, înghițindu-și lacrimile, în timp ce privea din nou harta pe care tatăl ei i-o trimisese în urmă cu aproape o lună. Era desenată foarte rudimentar, aproape copilăresc, cu copacii, stâncile și alte semne de reper schițate stângaci, dar cu o scară de proporții în mile, pe marginea de jos, care părea exactă, și linii de direcție atât de precise, încât parcă ar fi fost trasate cu echerul. Jenna confruntase latitudinea și longitudinea cu coordonatele unei hărți turistice a țării Salindi, pentru a constata că munții, în sine, erau poziționați corect. Mai mult nu putea spune, întrucât hărțile oficiale nu prezentau semne de reper ale acelei zone, în mare măsură neexplorată.

După ce puse scrisoarea și harta la loc în plic, iar pe acesta îl introduse într-un compartiment al poșetei, Jenna se dădu jos din pat și-și luă pe ea costumul de baie. O partidă de înot în piscina de jos avea să-i limpezească mințile. Apoi, urma să-și planifice pasul următor. La fel de hotărâtă ca tatăl ei înaintea sa, Jenna Chapman avea să plece în Munții Batari, cu Sam Matlock ca ghid. Singura problemă rămânea aceea de a-l convinge pe Sam. Avea să găsească ea o cale.

În timp ce-și trăgea peste costumul de baie o fustă lungă, Jenna văzu pe podea un alt plic. Probabil fusese împins pe sub ușă dimineață când ea încă mai dormea. Curioasă, îl ridică. Înăuntru găsi o carte de vizită de aceeași culoare crem ca a plicului, cu chenar bleumarin și monogramă în relief, E.C., într-un colț. Era o invitație la o recepție în cinstea primului ministru al statului Salindi, în aceeași seară, acasă la Eric Carson.

Inima Jennei se opri un moment în loc. Se interesase destul de meticulos despre compania Safari Unlimited pentru a ști că Eric Carson este partenerul lui Sam. Vârî invitația în buzunarul fustei largi, ieși din cameră și coborî scara de fier forjat care ducea la piscină, cu interesul stârnit. Se

întreba dacă nu cumva asta însemna că Sam Matlock se răzgândise, sau doar că partenerul lui era curios. Și mai exista încă o posibilitate, mai puțin încurajatoare. Eric Carson i-ar fi putut trimite o invitație pur și simplu fiindcă era o străină care vizita Salindi și locuia la cel mai cunoscut și scump hotel din oraș. Probabil că nu era singura clientă a hotelului King George, care fusese invitată la recepție.

Indiferent din ce motiv, își spuse Jenna cu un zâmbet, nici nu s-ar fi putut nimeri într-un moment mai propice. Cu siguranță, Sam Matlock avea să se afle acolo. Pentru nimic în lume n-ar fi lipsit de la acea petrecere.

În jurul piscinei stăteau aliniate perfect șezlonguri de culoare galbenă-strălucitoare, cu prosoape puse în ordine pe fiecare. Departe, la umbră, se afla o cabană mică, unde se agita să pregătească băuturi același barman pe care Jenna și-l amintea din ajun. Nu se îndoia că și el o ținuse minte, atât pe ea cât și scena pe care o provocase la ieșirea ei intempestivă din restaurant. Luând loc pe un șezlong, Jenna încerca să se asigure că nu stătea în câmpul lui vizual direct, dar barmanul îi captase deja privirea, cu un rânjet care-i transforma zbârciturile feței în brazde adânci. Mda, bine, reflectă ea, probabil că avea să se facă de râs și mai mult, înainte de a-și încheia misiunea. Scoțându-și fusta, plonjă în bazin.

Dintotdeauna, putuse medita cel mai limpede când făcea mișcare, iar înotul era sportul favorit al Jennei. Terminase douăzeci de lungimi, la vremea când se hotărî să-l ocolească pe Sam Matlock în seara aceea, abordându-l direct pe partenerul lui, cu speranța ca la acesta să găsească măcar un simulacru din ceea ce-i lipsea lui Sam – inima.

Pe parcursul următoarelor douăzeci de lungimi, încercă să elaboreze o strategie de a-l aborda pe Eric Carson. Întrucât nu știa nimic despre el, Jenna se hotărî să înceapă prin a-i spune cu sinceritate povestea tatălui ei, dar fără lacrimile care-i ieșiseră la suprafață când vorbise cu Sam Matlock. Astfel urma să se bazeze numai pe spontaneitate și pe speranța că omul era înțelegător. Stabilind și acest lucru, Jenna își termină ultima lungime de bazin, ieși din apă, întinse peste șezlong prosopul mare și pufos și se trânti deasupra.

Marginile piscinei încă nu erau ocupate cu înotători și amatori de soare, dar lângă cabană stăteau doi bărbați în costume de tenis, discutând cu barmanul. Fie devenise cam paranoică, își spuse Jenna, fie vorbeau într-adevăr despre ea. Toți trei evitau vizibil să privească în direcția ei. Luă

încă un prosop, pentru a se șterge pe cap, apoi se întinse la soare și închise ochii.

Peste câteva momente, simți o umbră acoperind soarele, apoi auzi o voce care vorbea cu un accent ce păstra într-însul o sugestie de Midwest american.

– Domnișoara Chapman? Nu vreau să vă deranjez de la plajă, dar aș dori să mă prezint, spuse el, în timp ce pleoapele Jennei tresăreau deschizându-se, și să insist că vă aștept diseară la recepția mea. Numele meu este Eric Carson.

Ochii Jennei se deschiseră complet. Privi silueta care acoperea soarele – o siluetă, într-adevăr, foarte masivă: un om îndesat, de vârstă medie, cu un zâmbet slugarnic pe sub mustața stufoasă, încărunțită. Jenna se ridică în capul oaselor, săltă spătarul șezlongului și strânse mâna întinsă a bărbatului.

– Yves mi-s spus că sunteți aici, continuă Eric, arătând cu capul spre barmanul care acum îi privea fără fereală de la postul său din cabană; celălalt tenisman dispăruse. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, continuă el, așezându-se alături.

– Se pare că a fost foarte cunoscut în Salindi.

– Dar nu întotdeauna înțeles, mi-e teamă, răspunse solemn Eric.

– L-ați cunoscut bine? întrebă Jenna, sperând că Eric Carson era o sursă de informații mai bună decât Sam și îi putea spune ceva – orice – despre moartea tatălui ei.

Eric clătină din cap.

– Nu la fel de bine ca partenerul meu.

Toate speranțele Jennei se spulberară.

– Carl căuta Zaphirul.

– Într-adevăr, confirmă încet Jenna.

– Nu v-a vorbit despre misiunea lui?

– Numai puțin, într-o scrisoare, răspunse ea evazivă.

– Nimic în legătură cu poziția orașului, sau cu problemele pe care le-a întâmpinat?

– Nu, replică Jenna dintr-o dată bănuitoare. Scrisoarea a fost trimisă din Salindi City, înainte de plecare.

Îl văzu dând din cap, cu un aer cunoscător, și se întrebă de ce era curios Eric Carson. Indiferent de motiv, nu scosese de la ea mai mult decât aflase ea de la el.

– Înainte de a-și pregăti expediția, tatăl dumneavoastră i s-a adresat

lui Sam, pentru a-l conduce în Batari ca să caute orașul dispărut de a cărui existență era atât de sigur.

– Iar el a refuzat să-l ia pe tatăl meu. Acum refuză să mă ia pe mine.

– Este un loc foarte periculos, repetă Eric cuvintele pe care Jenna le auzise de nenumărate ori de la sosirea ei în Salindi.

– M-ați putea ajuta să-l conving? se luminară ochii Jennei și, înainte ca Eric să fi apucat să-i răspundă, îi puse o mână pe braț, privindu-l rugător, dar fără a pierde nici un dram din farmecul despre care putea spune că de astă dată își făcea efectul. Nu-l puteți convinge să mă ia? continuă ea, cu ochii mari și rugători; Eric clătina din cap, dar Jenna se prefăcu a nu observa. Probabil e cea mai importantă cerere pe care am făcut-o în viața mea. Trebuie să ajung în Batari, domnule Carson.

– Vă înțeleg sentimentele, credeți-mă, răspunse el, dar Sam este un om foarte hotărât.

Jenna își retrase mâna de pe brațul lui Eric, ceea ce-l făcu să arate cam dezamăgit.

– Și eu sunt foarte hotărâtă.

– Se vede cu ochiul liber, zâmbi Eric.

– Atunci, mă veți ajuta?

– Am să-mi dau toată silința, dar nu vă pot promite nimic, răspunse el, în timp ce se ridica.

– Poate găsiți o ocazie înaintea recepției de diseară...

– V-am mai spus, domnișoară Chapman...

– Vă rog, numiți-mă Jenna, îi propuse ea, cu un surâs.

Eric zâmbi și el.

– Iar eu sunt Eric. Cum spuneam, voi vedea ce pot face. Acum, ar fi cazul s-o iau spre dușuri.

– A fost un meci reușit? întrebă Jenna, cu interes simulat. Nu mai avea în minte nimic altceva decât călătoria ei și speranța că acel om putea s-o ajute, dar flirta puțintel, doar în eventualitatea că acest lucru putea servi pentru binele cauzei.

– Cât de reușit te poți aștepta de la un grăsan care a trecut la sedentarism. Sam face mișcare în călătoriile lui, dar eu stau prea mult timp la birou și prea puțin pe teren. Poate, adăugă el, iar Jenna înțelese că flirta la rândul lui, facem o partidă împreună înainte să pleci din Salindi.

– Nu plec din Salindi, Eric, îi aminti ea, până nu văd munții Batari.

Eric râse din nou.

– Voi face tot ce pot. Ne vedem la recepție, Jenna. Cealaltă gimnastică dragă mie e dansul și sper că mă vei onora cu unul, diseară?

– Desigur, acceptă ea, cu cel mai dulce surâs.

În timp ce-l privea pe Eric îndepărtându-se spre dușuri, Jenna știu că avea să facă tot ce putea pentru ea. Se vedea clar că Eric Carson era un om cu multă experiență, care călătorise în lung și-n lat și se confruntase adesea cu pericolele; dar când era vorba de femei, nu se îndoia că era mai puțin leu și mai mult mielușel.

Însuflețirea stârnită de acest gând fu, însă, de scurtă durată, căci imediat înțelese cât de enorm era serviciul pe care i-l ceruse lui Eric: acela de a-l face pe Sam Matlock să se răzgândească. Ceva îi spunea că nimeni n-avea să poată face vreodată asta. Ei bine, își spuse Jenna, în timp ce se ridica și plonja iar în apa limpede și răcoroasă, toate aveau un început. Înainte de a ieși la suprafață, Jenna se hotărâse deja cu ce să se îmbrace la recepție.

***

Pe înserat, când Jenna ieși de sub duș, rochia ei lungă și albă, cu bretele, stătea agățată pe partea din spate a ușii, proaspăt spălată și călcată de cameristă și gata pentru a fi îmbrăcată. În timp ce înota lungimile de bazin, Jenna luase încă o hotărâre: simplitatea rochiei avea să fie contracarată de îndrăzneala machiajului. Probabil că Sam Matlock prefera o înfățișare naturală, ca în aer liber, dar așa ceva nu l-ar fi năucit. Iar ea plănuia ca în acea seară să-l pălească drept în moalele capului.

Își scoase trusa de machiaj, se așeză la măsuța de toaletă și nu se mai ridică decât peste o jumătate de oră, când își luă pe ea rochia, dădu cu peria prin păr până când acesta ajunse să i se reverse în valuri aurii bogate peste umeri, și se examină în oglindă cu un ochi critic. Avea pielea ușor bronzată, strălucind în contrast cu albul rochiei, iar culorile de pământ ale fardului, evidențiate cu o tușă subtilă de violet deasupra ochilor îndepărtați pe față îi confereau exact înfățișarea exotică pe care o urmărise. Jenna își mai adăugă încă o umbră de roșu pe obraji, în timp ce telefonul începea să sune. Din receptor se auzi vocea bine modulată a lui Lilly Chapman:

– Ce legătură bună, iubito. S-aude de parcă îm sta în camere alăturate, când eu sunt tocmai hăt-departe, aici la Geneva.

– La Geneva? Ce Dumnezeu cauți acolo, Lilly?

Jenna începuse să i se adreseze mamei sale pe numele mic de la vârsta de trei ani.

– Am venit la un congres internațional despre foametea din lume. Sunt înscrisă la cuvânt.

– Ai dreptate, își aminti Jenna. Citise despre conferință și participarea mamei sale la aceasta cu câteva săptămâni în urmă, dar nu-i era întotdeauna ușor să urmărească activitățile lui Lilly.

– Totul merge perfect, continuă Lilly. Dar nu de-asta te-am sunat, Jenna. Voiam să discut cu tine despre călătoria ta în Africa.

Jenna încălță sandalele cu tocuri înalte, aruncând o privire spre ceas. Mama ei se pregătea să se lanseze într-o tiradă. Deși Jenna îi putea ține piept în confruntarea iminentă, recepția era pe punctul să înceapă, iar ea dorea să profite de fiecare minut.

– Știi, mamă, eu... încercă ea.

– Ceea ce încerci să faci e nici mai mult nici mai puțin decât o nebunie, Jenna, o întrerupse Lilly.

Oricât era de grăbită, Jenna fu nevoită să zăbovească pentru a se apăra de această acuzație.

– Nu e nici o nebunie, Lilly. E un lucru pe care trebuie să-l fac.

– Dintr-un sentiment de vinovăție?

– Nu, din dragoste.

Și totuși, exista și vinovăția. Încercă să nu se gândească la motivele pentru care continua s-o roadă.

Lilly n-o asculta.

– A lui a fost ideea, să pornească pe coclauri alergând după vise.

– Știu, Lilly.

Un moment, Jenna se lăsă copleșită de trecut, când mama și tatăl ei o trăgeau în două direcții opuse, mai-mai s-o sfâșie.

– Cu siguranță, nu există nici un motiv ca să continui cu nebunia asta.

Jenna oftă sonor. Mai purtaseră aceeași discuție și înainte, mama ei aducând argumente practice și reale, în timp ce Jenna nu știa decât ceea ce simțea – regretul, durerea care o împingea spre Africa.

– Cred că de fapt nici nu contează, Lilly. Nu găsesc pe nimeni care să mă ducă în Munții Batari. Toți spun că e prea periculos, dar cred că ceea ce vor ei să spună – accentuă ea pluralul, evitând intenționat să menționeze numele lui Sam Matlock – e că eu n-aș fi în stare să rezist.

– Hmmm, asta-nseamnă că nu te cunosc prea bine. Tatăl tău te-a purtat prin tot Peloponezul, la vârsta de șase ani, la opt te-a cocoțat pe piramide, iar ...

Jenna se uită din nou la ceas.

– Nu cred că așa ceva ar impresiona pe cineva de-aici, Lilly, dar îți mulțumesc pentru votul de încredere.

– Ei bine, dacă nu găsești un safari până în munți aceia, atunci vino la Geneva. Ne vom lua câteva zile libere și ne repezim până-n Anglia. Am niște relații foarte bune la Royal Academy din Londra. Aș putea să te prezint...

– Nu, Lilly, în nici un caz. La vârsta mea, nu mai iau lecții de artă dramatică.

– Vârsta de douăzeci și opt de ani e foarte fragedă, draga mea.

– Nu și ca să încep studiul actoriei, replică Jenna. Oricum, o bună tehnică actoricească ar putea de-a dreptul să mă distrugă, în “Tomorrow’s Children”, adăugă ea, râzând.

La capătul firului se lăsă o tăcere deloc neașteptată. Urma, de obicei, după fiecare referire la cariera Jennei în melodrame. După scurta întrerupere, Lilly continuă cu vioiciune.

– Atunci, mai stăm în Geneva câteva zile și voi veni și eu cu tine la New York. Conferința se termină mâine...

– Ba nu, Lilly, eu rămân aici.

– Parcă ziceai că nu găsești ghid.

– Am să mai încerc.

– Bravo ție, spuse Lilly pe neașteptate. Dacă ții cu tot dinadinsul la expediția asta în inima Africii, atunci, dă-i înainte. La urma urmei, ești fiica mea, și nici eu nu m-am mulțumit niciodată cu un refuz.

– N-am s-o fac nici eu, Lilly.

Era timpul să închidă, dar mai avea ceva de spus.

– Nu vreau decât să-i văd mormântul și să-mi iau rămas-bun de la el.

– Te înțeleg perfect iubito. Și vei ajunge. Iar când reușești, transmite-i rămas-bun și din partea mea.

– Așa voi face.

***

Pe Jenna o aștepta o mașină, ca s-o ducă la recepție. Nu prevăzuse un asemenea tratament regesc și se întrebă dacă nu cumva acesta era modul lui Eric de a-și prezenta scuzele pentru că nu reușise să-l convingă pe Sam. Când șoferul îi deschise portiera, în timp ce intra, Jenna alungă acest gând, conchizând că nu era decât un gest galant din partea lui Eric Carson. Se rezemă de pernele canapelei, savurând senzația, pentru a profita la maximum de drumul desfătător pe străzile din Salindi, încă luminoase și pline de viață, în vreme ce se lăsa înserarea. În sfârșit, mașina descrise o curbă largă intrând pe poarta cu stâlpi de piatră a unei moșii întinse.

Limuzina cu Jenna nu era decât una dintre numeroasele mașini de lux intrate pe poartă în seara aceea. Conacul în stil maur se înălța în față, înconjurat de nenumărați copaci imposibil de identificat, arbuști și flori de toate soiurile și culorile. Într-o parte a casei, Jenna văzu fum înălțându-se din făcliile înfipte în pământ. Pe treptele din față abundau valeți în livrea, deschizând ușile și poftind oaspeții, cu gesturi ample și zâmbete largi.

Jenna trecu printre ei, ajunse în rotonda de la intrare și privi la iureșul de culori din jur. Frumoasele costume africane ceremoniale creau în sala cu cupolă un efect caleidoscopic. Până și femeile europene purtau rochii viu colorate – unele neformaliste, altele lungi până la pământ. Rochia Jennei era singura albă din toată încăperea. Zâmbi în sinea ei, când Eric Carson observă silueta în alb în mijlocul tuturor celorlalte culori și se grăbi s-o întâmpine.

Îi oferi brațul, iar Jenna își rezemă ușor mâna pe inul neted al mânecii lui. În timp ce treceau prin antreu, spre principala sală de bal, simți capetele întorcându-se în direcția lor. O mică formație combo cânta un gen de muzică reggae pe care dansau deja câteva perechi. Lângă un perete fusese întins un bufet somptuos, pe o masă lungă, iar chelnerii circulau ținând sus tăvi cu șampanie.

Eric culese două pahare de pe o tavă de argint în trecere și-i oferi unul Jennei . Deși astă-seară, în sacoul de dineu arăta puțin mai civilizat decât cu echipamentul umed de tenis, Jenna avea totuși impresia unui bărbat colțuros care purta haine solemne și avea o casă elegantă dar, totuși, se simțea stâjenit în preajma unor femei ca ea. Ceva îi spunea că, întotdeauna, barmanițele aveau să rămână mai pe gustul lui decât contesele. Tocmai din acest motiv, presupunea ea, contesele îl găseau fascinante.

Totuși, Jenna nu venise acolo pentru a analiza viața mondenă a lui Eric Carson. Luă o înghițitură de șampanie și-l privi peste buza paharului, în așteptare.

– Îmi pare atât de bine că ai putut veni, spuse Eric, iar ea știu că nu reușise să schimbe intențiile partenerului său.

– Tot mai refuză să mă ia cu el? întrebă, cu un tremur în voce care o surprinse chiar și pe ea însăși.

– Crede-mă, Jenna, am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a-l convinge pe Sam să se răzgândească, dar...

– Știu. Omul ăsta pare de neclintit.

În timp ce vorbea, Jenna îl văzu în partea cealaltă a sălii. Stătea rezemat de ușă. Cu un pahar de șampanie într-o mână, conversând cu o femeie foarte drăguță, în rochie verde încinsă cu un cordon. Părea atât de plictisit, cât și interesat, își spuse Jenna, întrebându-se cum era posibil așa ceva. În smochingul său, parcă ar fi fost un actor de film exotic de spionaj, dar Jenna știa că Sam Matlock nu juca nici un rol. Cel pe care-l privea era un om real, iar această revelație o făcu să se simtă dintr-o dată lipsită de putere. Întoarse capul, privind din nou la Eric, care-i urmărise direcția privirii.

– Nu pare de neclintit, este, preciză el.

– Cineva, ceva, tot ar putea să-i schimbe gândul. Numai dac-aș...

Înainte de a apuca să termine propoziția, dinspre rotondă se stârni agitație, iar Eric își îndreptă umerii.

– Este primul ministru, spuse el. Va trebui să te las, un timp.

Se grăbi s-o prezinte pe Jenna câtorva dintre perechile care stăteau prin apropiere, pentru a nu rămâne complet singură. În timp ce el se întorcea să plece, Jenna îl atinse ușor pe mânecă.

– Voi avea posibilitatea să-l cunosc pe primul ministru? întrebă ea.

Dintr-o dată, în minte începuse să i se contureze un plan alternativ.

– Sigur că da, răspunse Eric. Nu peste mult, se va amesteca printre oaspeți, și voi avea eu grijă să-și facă drum până la tine.

Cu aceste cuvinte, Eric porni prin sală, tocmai când intra primul ministru Bundo cu suita lui, toți îmbrăcați în robe lungi și ample, excepție făcând conducătorul lor, care purta un costum european.

– Întotdeauna se îmbracă foarte englezește, o informă o femeie din apropiere, pe Jenna, care se uita surprinsă.

În timp ce-l privea pe negrul înalt trecând prin încăpere, de la un grup la altul, mereu precedat cu grijă de câțiva oameni de-ai săi, Jenna află de la invitații din jur că Bundo învățase într-o școală misionară angli-

cană, departe de savană. Cucerise atenția unuia dintre profesori, care-i procurase burse de studii, mai întâni în Salindi City, iar apoi în Anglia. După ce absolvise dreptul la Oxford, se înapoiase în Salindi și, când țara își câștigase independența față de britanici, cu șapte ani în urmă, fusese ales guvernator.

– E un om remarcabil, o informă cineva, ține legătura cu ambele lumi, dar rămâne credincios poporului său. E cel mai cinstit conducător pe care l-ai putea întâlni vreodată.

În următoarea jumătate de oră, Jenna își ascultă noile cunoștință și urmări deplasările primului ministru prin încăpere. Unul dintre primele sale popasuri fusese făcut pentru a-l saluta pe Sam. Vorbiseră încet câteva minute și, când Bundo își continuase drumul, Sam privise spre ea. O observase, Jenna nu avea nici o îndoială; dar nu făcuse nici un pas în direcția ei. Acum, totul depindea de primul ministru.

Cu Eric alături și Sam rămânând pe loc, Bundo traversă sala spre locul unde stătea Jenna.

– Draga mea domnișoară Chapman, începu el, cu un puternic accent britanic. Vă urez bun-venit în Salindi. Regret, însă, că ați făcut această călătorie în împrejurările triste ale morții tatălui dumneavoastră.

– Vă mulțumesc mult pentru scrisoare, domnule prim ministru.

– A fost minimum ce-am putut face. Acum, dacă mai există vreun alt mod în care să vă pot ajuta...

Jenna trase adânc aer în piept.

– Am venit la cabinetul dumneavoastră, acum câteva zile, dar n-am reușit să vă văd.

– Într-adevăr? privi Bundo în jur, spre suita sa, ca și cum s-ar fi întrebat care dintre asistenți o ținuse la ușă. Jenna îl văzu în grup pe secretarul primului ministru.

– Da, continuă ea, am venit în legătură cu ancheta asupra morții tatălui meu, însă n-am putut obține nici un răspuns.

Primul ministru ridică mâinile, parcă într-un gest de resemnare.

– Avem o țară foarte întinsă, domnișoară Chapman, în unele părți inaccesibilă. Investigațiile noastre n-au putut ajunge decât până la un punct. Acolo, atât de aproape de Batari... Patrulele noastre n-au reușit să afle nimic. Și n-a existat nici un martor. Teamă mi-e, urmă el, cu o expresie de compasiune intensă în ochi, că s-ar putea să nu descoperim niciodată ce anume s-a întâmplat.

Jenna se așteptase la un asemenea răspuns. Și tocmai din cauza nereușitei lui de a ajuta la rezolvarea misterului morții tatălui ei, era posibil ca primul ministru să-i aprobe următoarea cerere.

– Mai e încă ceva, spuse ea încet.

Primul ministru zâmbi, cu dinții săi albi lucind pe fața de abanos.

– Guvernul meu vă stă la dispoziție.

– Nu tocmai la guvernul dumneavoastră mă gândeam, ci la unul dintre cetățenii adoptivi ai țării.

Eric se balansă pe călcâie, cu un rânjet pe chipul său lătăreț, ca și cum ar fi știut ce urma. În partea opusă a sălii, unde la un la un moment dat, pe parcursul conversației, se lăsase liniștea, Jenna îl văzu pe Sam privind-o. Aproape că-i putu simți trupul încordându-se.

– Înțeleg că urmează să plece un safari în Munții Batari. Aș dori să particip și eu.

– Domnișoară Chapman… dădu primul ministru s-o întrerupă, apoi o lăsă să termine.

– Vreau să vizitez mormântul tatălui meu, domnule prim ministru. Ca fiică a lui, doresc să-mi iau rămas bun de la el, declară Jenna susținându-i cu fermitate privirea.

– Draga mea domnișoară Chapman, știți bine că locul de veci al tatălui dumneavoastră se află departe de lumea civilizată. Nu e practic pentru dumneavoastră să vă deplasați până acolo.

– Am mai auzit această obiecție, domnule prim ministru, dar sunt convinsă că pot face călătoria. Nu am nevoie decât de un ghid, mai adăugă ea, privind prin încăpere, către Sam. Cineva care nu s-ar teme să mă conducă.

Alte câteva persoane se opriră din discuții. În sală se lăsă o liniște tot mai adâncă.

Primul ministru râdea cam nervos, iar Eric începea și el să arate destul de încurcat, deși continua să zâmbească.

– Vă amintiți, cu siguranță, spuse Bundo, că sunteți străină aici și nu înțelegeți realitățile călătoriilor prin savană.

– Am călătorit frecvent cu tatăl meu și ne-am făcut de multe ori tabăra în asemenea condiții.

– S-ar putea să fie adevărat, sosi răspunsul, care acum era oarecum împăciuitor, dacă nu chiar condescendent, își spuse Jenna. Dar eu mă refer la pericole mult mai mari decât animalele sălbatice ale regiunilor

noastre. Prin savană bântuie braconierii și, uneori, deși deținem controlul complet de-a lungul frontierelor, se ivesc probleme mai serioase. Există anumiți oameni dornici să provoace dificultăți aici, în Salindi. Nu toată lumea e încântată de tânăra noastră democrație.

– Genul de oameni care l-ar fi putut ucide pe tatăl meu?

Întrucât primul ministru se oprise de atâta timp să stea de vorbă cu Jenna, începură să se adune și alți oaspeți curioși, din diverse părți ale încăperei. Bundo îi surâse Jennei destul de amabil și, când vorbi, păru să se adreseze tuturor.

– După cum v-am spus, întrucât avem o țară atât de mare și variată ca relief, s-ar putea să nu aflăm niciodată răspunsul.

Și, ca și cum aceste cuvinte ar fi reprezentat concluzia cea mai satisfăcătoare, dădu să plece mai departe.

Dar Jenna nu era deloc satisfăcută. Era plină de furie și frustrare și nu știa decât că nu-l putea lăsa să-i scape; nu încă, cel puțin nu înainte de a-i spune tot ceea ce avea de spus. Neștiind ce altceva ar fi putut face, Jenna întinse mâna apucându-l de mâneca sacoului. Imediat, doi membrii ai suitei pășiră înainte, cu expresii amenințătoare. Bundo le făcu semn să se retragă.

– Știu că nu-mi datorați nimic, domnule prim ministru. Sunt străină în Salindi, la fel de străin cum a fost și tatăl meu, dar el și-a dat viața aici. A murit singur, fără nimeni apropiat alături, luciră de lacrimi ochii albaștri ai Jennei. Fiind dumneavoastră înșivă familist...

De-acum, pornise pe calea deducțiilor, dar reacția lui o anunță că ghicise corect.

– ...nu mă îndoiesc că știți ce trebuie să fi însemnat asta pentru el, să moară singur.

– Domnișoară Chapman...

Da, era mișcat; Jenna o vedea clar. Dar bărbații din jurul lui se adunaseră și mai strâns, formând un baraj în fața ei. După tăcerea din sală, Jenna înțelese că provoca o scenă, dar puțin îi păsa. În acel moment, ar fi fost capabilă de orice; s-ar fi aruncat la picioarele lui. Și totuși, ceva anume din expresia primului ministru, o anume tandrețe pe care o zări acolo, îi dădea speranța că așa ceva nu va fi necesar.

– Tot ce vă cer e să văd locul de veci al tatălui meu, să-mi iau rămas-bun de la el. Știu că n-a fost un conducător, ca dumneavoastră. Era un străin, un visător, dar a avut totuși o viață demnă de respect, nu de aruncat la gunoi.

Lacrimile i se revărsară, pornind să-i șiroiască pe obraji. Bundo le văzu și, un moment, stătu neputincios în timp ce Jenna își regăsea controlul. În acel moment, primul ministru aruncă spre Eric o privire întrebătoare, apoi către locul din partea cealaltă a încăperii, unde continua să stea Sam. Jenna văzu acest lucru printre lacrimi și simți că, indiferent care era motivul călătoriei lui Sam Matlock spre Batari, primul ministru însuși era implicat și el.

Nu îndrăzni să se uite la Sam, dar văzu în ochii lui Eric încuviințarea și-și forță avantajul, cu o ultimă rugăminte, care răsună în tăcerea de-acum desăvârșită.

– Nu doresc altceva decât să-i văd mormântul. Numai atât și nimic mai mult. Dumneavoastră o puteți rezolva. Vă rog, ajutați-mă. În clipa următoare, când chiar presiunea întregii săli părea să-l strivească, primul ministru se hotărî.

– Așa cum ați menționat, domnișoară Chapman, în zona unde a decedat tatăl dumneavoastră urmează să plece un safari. Nu are scop turistic, desigur, dar cred că s-ar putea face unele aranjamente cu Sam Matlock.

Peste tot, în jurul lor, capetele începură să se întoarcă spre locul unde stătea Sam, în tăcere.

– Nu există nici un alt om căruia să-i pot încredința o asemenea misiune, continuă Bundo, și anume, s-o conducă pe domnișoara Chapman până la mormântul tatălui dumneaei și s-o aducă înapoi în siguranță. Să nu respingem o asemenea rugăminte, adăugă el, cu un glas ce răsuna prin toată încăperea și chiar mai departe; inutil, însă, de vreme ce Sam auzise fiecare cuvânt al conversației dintre Jenna și primul ministru.

Trecu un lung răstimp, după care Sam răspunse:

– Partenerul meu și cu mine ne aflăm în această țară prin bunăvoința dumneavoastră, domnule prim ministru. Evident, voi face ceea ce-mi cereți.

Primul ministru zâmbi, acceptă mulțumirile Jennei și, în sfârșit porni mai departe. Mulțimea tăcută, încremenită, se însufleți din nou. Dându-și seama că avea fața brăzdată de lacrimi, Jenna porni printre musafiri, pentru a-și pune la punct înfățișarea.

***

Briza care adia prin grădină, dinspre bougainvila, fibiscuși și palisandri, era dulce și răcoroasă; muzica plutind din sala de bal răsuna în surdină prin aerul nopții. Din umbra copacilor înalți ce mărgineau casa, Sam o privea pe Jenna cum se îndrepta spre zidul scund al grădinii. Rochia i se zărea ca un miraj spectral pe fundalul verde-închis din jur. Întoarse ușor capul, iar văpaia făcliilor din noapte îi pâlpâi în față, luminându-i curba perfectă a bărbiei, pomeții înalți. Licăririle jucau în părul lucitor și-i făceau ochii mari și albaștri să strălucească. Chiar și din locul unde stătea, Sam putea distinge nuanța fardului de deasupra perdelelor negre ale genelor. Își imagina că Jenna se străduise mult să realizeze acel efect, care nu-i scăpase din prima clipă când ea intrase în sala de bal. Era frumoasă; nu putea s-o nege. Avea nevoie de un act deliberat de voință, pentru a-și stăvili junghiul ascuțit de dorință pe care-l simțea privind-o.

Nu așa ar fi trebuit să reacționeze. Trebuia să rămână rece și distant, pentru a o putea descuraja să pornească în călătoria aceea blestemată. N-avea decât să-i stânjenească scopurile, ceea ce Bundo și Eric n-aveau cum să nu fi știut – și știau, desigur, dar se pierduseră din cauza puterii ei de convingere și, fără îndoială, dintr-a frumuseții.

Frumusețea era cea mai neliniștitoare, dar Sam n-avea de gând să cedeze sub vraja ei, nici chiar acum, când ieși din umbră, iar Jenna îl privi.

– Ai dat un spectacol extraordinar înăuntru, spuse el.

Cuvintele răsunau întrucâtva mai reci decât intenționase, dar erau necesare pentru a-i ține piept acelei femei care-i curta – și-i cucerea – pe toți cei din jurul ei.

– N-a fost nici un spectacol, ridică Jenna bărbia, cu gestul pe care Sam începea să-l recunoască, atât sfidător, cât și ispititor; nu-i dădu atenție.

– Oricum s-o fi numind, l-ai făcut pe primul ministru să-ți mănânce din palmă – ceea ce e efectul dumitale obișnuit asupra bărbaților, cred.

Dintr-o dată, se întrebă care erau bărbații – sau bărbatul – din viața ei, după care încercă, fără succes, să-i alunge gândul.

– De bărbați, nu știu ce să zic, replică ea, accentuând cuvântul, dar știu că primul ministru Bundo a procedat așa cum se cuvenea.

Sam era nevoit să recunoască: își păstra calmul, fără să pară descumpănită de remarca lui.

– Mi-a aranjat să călătoresc până la mormântul tatălui meu. Nu-mi pare

rău decât că aceste aranjamente te includ și pe dumneata, din moment ce știu cât te dezgustă ideea de a mă lua în safari.

În cuvintele ei se simțea cea mai crudă sinceritate.

Sam, însă, o contrazise.

– Nu mă dezgustă, încercă el să fie la fel de sincer ca Jenna. Mi se pare însă periculoasă. Nu cred că ești conștientă ce te așteaptă, dacă pornești în călătoria asta.

Jenna îl privi lung, intens. În acea expresie, Sam descifră inteligență, inteligența pe care o depistase și o negase atât de vehement față de Eric. Citi și dispreț, în cuvintele ei, rare și calculate.

– Sunt foarte conștientă ce înseamnă condițiile de viață în safari. Nu cred c-ai să mă găsești complet neputincioasă, comnule Matlock.

– Nici un moment nu m-am așteptat să fii neputincioasă, domnișoară Chapman. Tocmai ai demonstrat că ești foarte competentă, mai ales atunci când e vorba să obții ceea ce vrei. Iar acum, că ți-ai impus punctul de vedere, sper că te vei gândi mai bine dacă să faci sau nu călătoria asta.

– Niciodată, replică Jenna. Chiar credeai că m-ai fi putut determina să mă răzgândesc? își înălță ea din nou bărbia , iar Sam fu nevoit să zâmbească. Prostul de el, chiar se așteptase s-o descurajeze.

– Nu crezi că-mi pot purta singură de grijă? continuă ea, provocatoare.

– Nu sunt sigur că pot avea eu grijă de dumneata.

– Nici nu va fi nevoie. Te asigur, domnule Matlock că sunt capabilă de a mă descurca în acest safari fără nici un ajutor din partea dumitale. Consideră-mă doar o pasageră ca oricare alta și nimic mai mult. Îți garantez că nu-ți voi crea nici un fel de dificultăți. Sunt foarte hotărâtă, la fel ca tatăl meu.

Sam se stăpâni înainte de a-i aduce aminte ce anume i se întâmplase tatălui ei, însă Jenna îi observă expresia.

– Știu spuse ea, coborând ochii, dar de astă dată finalul va fi altul.

Capitolul 3

Sam Matlock numai de Jenna nu avea nevoie în expediția sa spre Batari. Acest lucru fusese absolut clar, de la bun început. În timp ce porneau la drum, Jenna nu se aștepta la nici o schimbare. Și nici nu observă vreuna. Dacă se putea, Sam era și mai puțin prietenos decât fusese în grădină, cu două nopți în urmă, când încercase s-o convingă să renunțe la călătorie.

La vederea ei, sosind cu lucrurile împachetate eficient și cu grijă într-o singură geantă, așa cum o instruise el, Sam nu făcuse decât s-o salute din cap, după care îi spuse unui hamal să pună geanta în spatele camionetei, iar pe memsahib o instalase în spatele jeepului, ceea ce omul făcu întocmai. Pe bancheta din spate, Jennei i se alătură Abdullah, fratele chelnerului ei de la King George. Acesta o privi cu un zâmbet prietenos, care o făcu să se simtă atât de comod cât se putea în situația dată, având în vedere că omul stătea cu o pușcă uriașă rezemată dezinvolt pe genunchi. Jenna încercă să se consoleze cu faptul că avea să fie protejată de tot ceea ce i-o fi rezervat soarta, dar își dorea totuși ca țeava puștii să stea îndreptată în partea opusă. Sam se așeză pe locul din față, lângă Ali, șoferul.

Orașul fi curând înlocuit de sate alcătuite din colibe de chirpici, cu acoperișuri din stuf, și spații întinse. Jenna aproape că-i simți pe cei trei bărbați relaxându-se. Camioneta lui Sam, cel de-al doilea vehicul al micului lor cortegiu, care rămăsese departe în urmă, cu toată graba

lui Ali de a ieși din oraș, îi ajunse la rândul ei. În camionetă stăteau Matope și fiul său, Juma, care nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani. După felul cum îl instruia Matope, în swahili, să fie atent cu oalele și tigăile, Jenna deduse că el era bucătarul expediției. Vasele de gătit erau limitate ca număr, iar Jenna avea impresia că trecuseră prin vremuri mai bune, încercând să nu se gândească ce fel de mâncăruri aveau să fie gătite în cortul popotă.

Încet, micile așezări și colibe risipite se mistuiră în începuturile savanei, presărată ici și colo cu pâlcuri de acacia cu coroane turtite. În timp ce străbăteau încet câmpia, stârnind o dâră de praf în urma lor, aerul devenea tot mai încins și mai uscat.

Jenna se pomeni jinduind după umbra unor copaci cu ramuri întinse. La vremea când în sfârșit se opriră să ia masa, puțin îi mai păsa dacă auzea vreodată un cuvânt în engleză, numai să se poată așeza la umbră înainte de a-și da duhul de căldură.

Nu era tocmai atât de plăcut pe cât sperase, dar când Abdullah îi aduse o ceașcă de apă răcoroasă din burduful de prelată legat de camionetă, o bău repede și simți că începea să se mai însuflețească. Acum, numai un duș de-ar mai fi putut face, își spuse ea, în timp ce încerca să-și strecoare puțin aer între cămașă și piele, care se lipiseră din momentul când răsărise soarele, cu atâtea ceasuri în urmă.

În timp ce Matope și fiul său deschideau partea dinapoi a camionetei, Jenna avu ușurarea de a-i auzi conversând cu Sam în engleză. Cel puțin, dacă nimeni nu stătea de vorbă cu ea, putea înțelege ce-și spuneau unii altora. Apoi, spre surprinderea sa, Sam vorbi, da nu ei, cel puțin în acea direcție:

– La prânz nu instalăm cortul. Durează prea mult.

Își scoase pălăria cu boruri largi, trecându-și o mână prin părul des, și ridică privirea spre soare.

– Pe la jumătatea după-amiezei va fi mai cald ca-n iad, așa că vreau să câștigam cât mai mult timp până atunci. Nu stăm aici decât vreo câteva minute, așa că hai să mănânci ceva.

Din camionetă, Matope îi dădu o farfurie pe care pusese trei lucruri: o ceașcă de ceai, o banană și un sandviș cu unt de arahide. Jenna nu-și putu stăpâni o privire surprinsă spre Sam, acesta fiind unul și același cu omul care își savura prânzul apetisant la King George , în ziua când se întâlniseră.

– Nu durează o veșnicie până se pregătesc – și țin bine de foame, fu singurul lui comentariu.

Cu un zâmbet pe care-l spera înțelegător, Jenna își duse farfuria la umbra copacului, unde se așeză și mușcă din sandviș. Peste câteva momente, Sam îi surprinse privirea, când ridică ochii dinspre farfuria goală pentru a cere încă un ceai. Părerea de zâmbet de pe chipul lui fu negată de comentariul care urmă:

– Bea-l repede. Trebuie să pornim.

Iar lui Ali îi spuse:

– Am de gând să ajungem la Rezervația Naturală McKenzie mâine spre seară.

În timp ce mergea spre mașină, Sam mai adăugă, peste umăr, spre Jenna:

– La fermă sunt și dușuri.

Jenna nu-i putu vedea chipul, dar avea senzația clară că în ochi îi lucea o sclipire răutăcioasă, ceea ce, din cine știe ce motiv, îi ridică moralul. Oricât de incomodă era situația, poate că cel puțin aveau s-o poată lua în râs, cu timpul.

Cum, necum în următoarele trei ore de zguduituri și clătinări sub soarele arzător, Jenna reuși să ațipească. Nu putuse dormi deloc bine după recepție și confruntarea cu primul ministru, cu toate că își realizase scopul. A doua zi cumpărăturile și împachetatul, fuseseră urmate de încă o noapte aproape nedormită, cu gândul la călătoria care o aștepta și la apropiata împlinire a dorinței de a găsi mormântul tatălui ei. Iar acum, când nimic nu mai depindea de ea, epuizarea nervoasă își spunea cuvântul, făcând-o să doarmă. Se trezi când jeepul puse o frână zgomotoasă, iar Sam se ridică în scaunul din față. Printr-un binoclu, studie priveliștea întinsă. Jenna își puse mâna streașină la ochi, uitându-se peste savana nemărginită cu ierburi unduitoare, dar nu putu vedea nimic. Observându-i mișcarea, Sam întoarse capul spre ea, apoi îi spuse lui Ali:

– Tai-o prin savană și hai să vedem dacă nu ne putem apropia mai mult.

Indiferent ce se afla acolo, departe, Sam părea dornic ca și Jenna să vadă, căci își scoase binoclul de la gât și i-l dădu, arătând către vest:

– Îndreaptă binoclul spre orizont.

Jenna se confirmă, dar nu văzu nimic.

– Încoace, îi spuse el, orientându-i binoclul.

– Le văd! strigă Jenna.

În timp ce jeepul pornea, câmpul vizual îi fu umplut de o turmă de zebre, zeci și zeci, cu puii pe lângă ele, păscând iarba înaltă a câmpiei. Curând, putu lăsa binoclul jos, pentru a le vedea clar cu ochiul liber.

– Uită-te acolo, arătă Sam, iar Jenna îi urmări direcția privirii, dar nu reuși să identifice animalele dintr-o altă turmă, cel puțin o sută la număr. Dădu doar din cap, cu speranța că, pe măsură ce se apropiau, avea să poată distinge ce Dumnezeu erau acele vietăți ciudate la înfățișare, dar nici mai târziu nu le putu vedea destul de bine. Oricum, n-avea de gând să-l întrebe pe Sam Matlock.

Se apropiau. Uriașa turmă păștea iarba și se agita ușor, când mirosul de om pluti într-acolo. În clipa aceea, Jenna le recunoscu – animale despre care tatăl ei sugerase cândva că erau alcătuite din părțile rămase de la cal, vacă și vizon.

– Sunt antilope, o informă Sam.

– Da, știu, răspunse ea. Gnu tărcate, adăugă, amintindu-și și cealaltă denumire.

Coborî binoclul de la ochi, putând acum să vadă deslușit ambele turme, zebrele și antilopele gnu.

– Zebrele sunt frumoase, dar bălțatele...

Când Sam îi făcu semn lui Ali să oprească mașina, Jenna îi aruncă o privire și văzu în ochii lui o expresie pe care nici un moment nu se așteptase s-o găsească acolo, un soi de uimire care nu se risipise nici chiar după ani de-a rândul trăiți în savană. Parcă ar fi văzut turma pentru prima oară.

– Nu-s chiar cele mai frumoase dintre animale, fu el de acord, în cele din urmă, dar compensează în materie de personalitate. Sunt bufonii naturii. Uită-te la ele, o sfătui el.

Unii dintre pui se săturaseră de mâncare și se zbenguiau prin iarbă, ca pentru a se distra între ei și pe zebrele din apropiere.

– Nu înfățișarea e totul, continuă Sam, cu un glas ce părea oarecum dojenitor.

Jenna nu-l luă ca pe un reproș, ci se grăbi să confirme.

– Se vede clar, la toți puii de gnu.

Spre surprinderea ei, se alese cu un zâmbet de la Sam înainte ca acesta să-și consulte ceasul.

– Mai bine ia-o înapoi spre drum, Ali. E timpul să mergem.

Fără altă vorbă, se așeză, în timp ce Jenna îi înapoia binoclul. Ali întoarse jeepul și porni înapoi spre drumul principal, unde îi aștepta camioneta, iar Jenna, cine știe din ce motiv, se simți mai liniștită. Chiar dacă Sam nu putea reuși să fie complet civilizat, cel puțin avuseseră un simulacru de conversație, iar el sacrificase din timp pentru a o duce să vadă turmele. Îi era recunoscătoare pentru acest lucru; depășea orice așteptări.

Văzură prima familie de lei chiar înainte de a se opri să-și instaleze tabăra. Sam îi arătă, fără nici un comentariu. Dormind tolăniți în apropierea unei movilițe de pietre, de la distanță păreau niște uriașe jucării de pluș într-o vitrină. Una dintre femele zăcea pe spate, ca și cum ar fi făcut plajă; doi pui se tăvăleau în joacă, iar un mascul cu coamă mare înălță capul pentru a-i privi somnoros, înainte de a se trânti la loc. Va să zică, își spuse Jenna cam răutăcioasă, acesta e regele junglei! Abia dacă erau atât de activi încât să remarce trecerea jeepului și a camionetei.

Așteptă ca Sam să contrazică teoria că leii îi ignorau. N-o făcu, dar Jenna își amintea bine avertismentul tatălui său, din ziua când văzuse primul leu aparent docil din viața ei. Păreau inocenți ca niște pisoi, îi spusese el, însă saltul lor putea acoperi 13 metri și, chiar dacă preferau un ospăț mai apetisant din carne de zebră, nu aveau nimic împotriva gustului de om. Aceste momente o urmărise și chiar îi cotropise visurile, în copilărie.

***

Pe la jumătatea după-amiezii, își încheiară în sfârșit prima zi de drum și, de cum fură instalate corturile, Jenna căzu pe salteaua pneumatică destinată ei și adormi. La deșteptare, dezorientată, privi în jur, ochii i se îndreptară spre prelata verde-oliv a cortului și abia acum își aminti i unde se afla. Adormise în lumina soarelui puternic de după-amiază, iar între timp umbrele se alungiseră spre asfințit. Întinse mâna și deschise ușa cortului. Afară fusese lăsată o găleată cu apă. Se ridică în capul oaselor, pentru a o trage în cort o dată cu o pală de aer răcoros.

Își stropi cu apă fața și gâtul, ceea ce o mai ușură întrucâtva. Apoi,

își scoase hainele încleiate de nădușeală și se clăti peste tot, dorindu-și din nou dușul acela cu care o ispitise Sam, de care o mai despărțea acum doar o zi. Înmuind în apă un capăt de prosop, se tamponă, apoi se șterse și se înfășură în prosopul umed, prinzându-și-l deasupra sânilor. Scotocind prin geantă, găsi altă fustă și o bluză și le scutură să se întindă. Auzea plutind spre ea din tabără frânturi de conversație. Era vremea să se îmbrace – și să mănânce. Jenna își dădu seama că murea de foame și spera să primească mai mult decât o banană și un sandviș cu unt de arahide. După ce se îmbrăcă, găsi o oglindă și se studie în ea, surprinsă. În pofida pălăriei mari și a ochelarilor de soare, obrajii i se înroșiseră, iar părul îi stătea ca o claie – atârnând nu îi șuvițe, ci în bucle încrețite de căldură. Și-l perie viguros, dar fără nici un rezultat, și până la urmă și-l strânse în creștetul capului, prinzându-l cu un pieptene de baga.

Deschizând din nou intrarea cortului, Jenna lăsă să intre briza serii, înainte de a se așeza pe saltea, pentru a-și retușa cu grijă machiajul. Își aplică nuanțe, asortate cu bluza și fusta înroșite de praf, și adăugă un strop din parfumul ei favorit. În sfârșit, își trase o pereche de cizme cafenii din piele moale, pentru care plătise o avere, la un mic magazin safari exclusivist de pe Fifth Avenue. Poalele lungi ale fustei de bumbac ajungeau până la carâmbii cizmelor, conferind șic costumației. Lipsea, însă, ceva. Căută prin geantă unde găsi un șal cu franjuri de culoarea pătrunjelului, și și-l drapă peste umeri, înainte de a ieși pe ușa cortului.

Aerul serii începea să se răcească. În depărtare, soarele cobora după vârfurile munților, vârstând cerul cu mov, purpuriu și portocaliu. O ultimă dungă portocalie mai stărui un moment de-a lungul crestelor colțuroase, apoi dispăru rapid și în jurul Jennei se lăsă noaptea.

Vedea pâlpâirile focului de tabără și auzea conversațiile și râsetele scăzute ale bărbaților. Mai stăruitor se simțeau mirosurile savuroase ce emanau dinspre cortul-bucătărie. Înfometată, Jenna porni într-acolo.

Bărbații terminaseră de mâncat și stăteau adunați în jurul focului, Abdullah și Ali ședeau de o parte și de alta a lui Sam, privind harta pe care acesta o întinsese în fața lui. Purtau o discuție animată în swahili, la care Matope și fiul său, îmbrăcați cu aceleași robe și fesuri, adăugau din când în când câte un comentariu. La apropierea ei, cu toții ridicară

capetele, iar Sam spuse în swahili ceva care provocă un nou val de râsete. Dintr-o dată, Jenna simți că roșea. Nu-i plăcea să se facă haz pe seama ei în altă limbă – ba chiar, la o adică, în nici o limbă. Dacă avea de gând s-o tachineze, o putea face cu siguranță în engleză, reflectă ea și, înainte de a-și fi dus gândul până la capăt, Sam făcu tocmai acest lucru.

– Aici, în savană, nu obișnuim să ne îmbrăcăm elegant pentru cină, spuse el.

– De-asta a râs toată lumea? i-o întoarse Jenna.

– Nu. Le-am spus băieților să stea pe fază, că Prințesa Americană a consimțit în fine să ni se alăture.

– Adormisem și am obiceiul de a-mi schimba îmbrăcămintea, după un drum lung și obositor.

Își strânse șalul cu franjuri împrejurul umerilor, cu un gest cam sfidător, și porni spre cortul-popotă.

– Eu nu m-aș repezi prea tare la tocană, strigă Sam după ea.

Jenna întoarse capul, întrebătoare. Aroma înmiresmată care iesea din popotă era aproape îmbătătoare, și abia aștepta să-și umple farfuria.

– Există o regulă, pentru turiști: dacă poți s-o arzi, s-o fierbi sau s-o cureți de coajă, o poți mânca. Altfel, las-o în pace.

Jenna aruncă o privire spre farfuria aflată lângă el, pe pământ. Din fiertura condimentată nu mai rămăsese aproape nimic.

– Am petrecut mult timp pe-aici, îi explică Sam. Organismul meu s-a adaptat la Salindi. Pentru noii-sosiți... Mă rog, aș lăsa-o mai moale, un timp.

Jenna dădu din cap, ascultătoare, păstrându-și gândurile pentru ea însăși. N-avea intenția să se îmbolnăvească în acea călătorie – mai ales dacă ar fi doftoricit-o Sam Matlock.

Micul Juma sări din locul unde stătuse pe vine lângă tatăl său, pe pământ, și alergă înaintea ei spre cort, să-i servească porția. Se părea că primise instrucțiuni de la Sam, căci luă cu lingura o cantitate mică din tocana care aburea în oală și adăugă cartofi fierți dintr-o altă cratiță. Jenna primi cu eleganță mâncarea, adresându-i băiatului un zâmbet. Cel puțin, cartofii aveau să-i umple burta. Își duse farfuria la mică distanța de ceilalți și-și mâncă cina raționalizată, care era incredibil de delicioasă. Până și cartofii erau mai buni decât orice gustare în viața ei.

– E bun, așa-i? o întrebă Sam.

– Asante, îi spuse Jenna lui Matopa, folosind unul dintre puținele cuvinte în swahili pe care le cunoștea.

– Așteaptă numai să guști și desertul, mai spuse Sam, adăugând binevoitor: din asta, poți mânca după după pofta inimii.

– Ce avem?

– Clătite.

– Clătite?!

Jennei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Mhm, făcu Sam. Ia, spune-i cum ți se par, Matope.

– Mâncare proastă, Memsahib, replică bucătarul.

Râseră cu toții, iar Sam o lămuri:

– Matope și ceilalți n-au deloc gustul cinelor pretențioase. Mie, însă, îmi place să cinez copios în safari – măcar seara, când avem timp.

– De unde-ai învățat să gătești? îl întrebă ea pe Matope.

– Sam învățat la mine, sosi răspunsul.

Sam râse din nou.

– I-am spus cum se fac, iar de restul s-a ocupat el. E un maestru culinar înnăscut. Clătitele erau gustoase, descoperi nu peste mult Jenna, delicate și pufoase. Mâncă mai mult decât o porție, continuând să stea așezată la o oarecare distanță de ceilalți, care-și continuau conversația în swahili, fără a-i mai da nici o atenție. E bine, își spuse ea, nu fusese chiar atât de groaznic. Răzbise până la sfârșitul zilei, luase o cină delicioasă și reușise să mai smulgă câteva cuvinte civilizate, chiar dacă puțin cam condescendente, de la Sam Matlock. Era mai mult decât se așteptase. Poate că ar fi reușit să încheie seara fără alte sarcasme dacă nu căsca.

La auzul micului oftat care acompanie involuntar căscatul, Sam ridică privirea.

– Ești obosită?

– Frântă, recunoscu Jenna, după care își dori să nu fi recunoscut.

– Ei, află că mâine va fi și mai greu, așa că-ți propun să te culci. Avem de tras tare, până la McKenzie.

Când se ridică, Jenna nu-și putu ascunde înțepenirea membrelor. Toate încheieturile i se anchilozaseră dintr-o dată.

Cu o privire deloc compătimitoare, Sam îi aminti:

– Plecăm înainte de răsăritul soarelui.

– Nici nu m-aşteptam la altceva, replică ea, cu o voce suav-pizmaşă, în timp ce se îndrepta spre cort, cam clătinându-se pe picioare.

Sam o privi cum se îndepărta şi încercă să se concentreze asupra cuvintelor pe care i le spunea unul dintre ceilalţi, dar fără succes. În după-amiaza aceea, când se opriseră să-şi instaleze tabăra, fusese destul de mulţumit să-i vadă înfăţişarea răvăşită. Coborâse din jeep arătând dărâmată rău, exact aşa cum se aşteptase el. Dar îşi revenise de minune, ba chiar splendid. Costumul era similar cu ceea ce văzuse la alte femei în safari – bluză şi fustă lungă de bumbac, cizme înalte. Nuanţa aceea de trandafiriu, însă, n-o văzuse niciodată. Îi stătea excelent, trebuia să recunoască, iar accentul adăugat de şal îi conferea o feminitate pe care sigur n-o mai văzuse niciodată în safari. Părul o încurcase, aşa cum ştia că avea să se întâmple, iar ea şi-l prinsese, dezvăluindu-şi şi mai mult faţa, care păstrase pe ea strălucirea soarelui. I-ar fi stat bine şi fără fard, îşi spuse el, bucuros că-i găsise un cusur.

***

Sam avusese dreptate în legătură cu un lucru, îşi spuse Jenna, în timp ce se relaxa comod pe saltea. Remarcase, la petrecere, că putea să-i ia prin învăluire şi să-i vrăjească pe majoritatea bărbaţilor – dacă nu cu înfăţişarea, atunci cu inteligenţa şi iscusinţa; numai asupra lui nu avea nici un efect. Dar, cel puţin, nu reuşise să-i mute gândul de la acea călătorie. Avea să-şi aducă ultimul omagiu. Acum nimic n-o mai putea opri, conchise Jenna, în timp ce aluneca în somn, gândindu-se la tatăl ei şi la aventurile lor împreună, din copilărie.

Un zgomot asurzitor îi invadă visurile plăcute despre acele călători de demult cu tatăl ei. Se ridică dreaptă cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce sunetul continua, un vuiet cumplit care părea să răsune din măruntaiele pământului. Aşteptă ţinându-şi respiraţia, până se sfârşi.

Zgomotul fusese mai puternic decât în orice grădină zoologică, decât în orice film. Un muget adevărat – urletul unui leu. Şi nu numai al unuia. Al leilor. Jenna se întrebă cât erau de aproape. După cum se auziseră, păreau să fi ajuns chiar acolo, în tabără, dar nu mai auzea pe nimeni trezindu-se. Cu siguranţă, focul fiind încă aprins, leii n-ar fi atacat tabăra... Oare?

Jenna încercă să-și aducă aminte ce-i spusese tatăl ei despre atacurile animalelor sălbatice asupra taberelor. Nu cumva se temeau de foc? Fără nici o îndoială, dar își mai amintea și că citise descrieri, unele foarte vii, despre lei care-și croiau drum cu ghearele până în corturi groase de prelată, dispărând înapoi în noapte cu trupurile mutilate ale călătorilor.

Căută să se reculeagă, pentru a evita ceea ce părea un început de isterie, în timp ce imaginația amenința s-o înhațe în ghearele ei – la fel cum ar fi făcut leul, după ce-o descoperea în cort. Așa ceva era ridicol, își spuse ea în timp ce-și silea picioarele să coboare pe pământul bătătorit, pentru a porni încet, fără zgomot, spre ușă.

Deschise perdeaua cortului, așteptându-se să vadă silueta unui leu masiv profilându-se la orizont. În schimb, nu găsi decât tabăra liniștită și tăcută, cu focul continuând să ardă viu. Singurele contururi din zare era formele copacilor de acacia și, deasupra lor, cerul nocturn. Scânteiau ca niște diamante desăvârșite, așternute pe catifeaua neagră a unul bijutier. Jenna rămase uimită, dar cu o uimire încordată, căci își amintea cât de vulnerabilă era, în țara aceea mare și întunecată – foarte singură și foarte, foarte mică.

Încă un urlet izbucni prin întunericul catifelat, făcând-o pe Jenna să se repeadă spre culcușul ei. Lăsase intrarea deschisă și, prin ea, putea să vadă flăcările focului de tabără și marginea unui alt cort – cortul lui Sam. Așezată acolo, în mijlocul saltelei, Jenna încercă să se gândească la ceea ce ar fi trebuit să facă. Nu voia să mai stea singură nici un moment, dar soluția la această problemă îl implica pe Sam și o intimida doar o idee mai puțin decât o confruntare cu leii. Nu avea ce face decât să rămână în cort, încercând să adoarmă.

Asta era o nebunie, își spuse Jenna. Nu putea fi nici vorbă de somn, în noaptea aceea. Și, fără somn, călătoria care fusese oricum dificilă peste zi, putea fi mâine, imposibilă.

Urletul răsună din nou, mai tare de astă dată, mai aproape. Fără a sta pe gânduri, se ridică, își luă cizmele în picioare, înșfăcă sacul de dormit și o luă la fugă spre ușă, spre foc, însă nu se opri acolo. Merse drept spre cortul lui Sam, deschise ușa și năvăli înăuntru.

– Ce naiba...

Sam se răsuci într-o clipă, cu o grație suplă, întinzând mâna spre

pușca pregătită lângă el, pe pământ. Jenna auzi cocoșul tras și, în clipa următoare, țeava era îndreptată spre ea, lucind în lumina lunii care intra prin deschizătura cortului. Îi văzu mâna pe țeavă și patul puștii rezemat de pieptul gol.

– Am... am... îngăimă Jenna, cu dinții clănțănindu-i.

– Ai auzit leul, încheie Sam în locul ei, dezarmând pușca și punând-o la loc pe jos.

– Sunt sigură c-am să mă obișnuiesc, dar nu... în fine, n-am mai auzit așa ceva niciodată în viața mea și nu cred că fac vreun rău dacă mă sperii, murmură ea, pe un ton defensiv.

Sam nu-i răspunse. Nu făcu decât să stea culcat pe saltea, rezemat în coate, privind-o.

– Am să mă obișnuiesc, repetă Jenna însă numai pentru noaptea asta, mă întrebam dacă nu mi-aș putea pune sacul de dormit aici. Lângă ușă ar fi perfect, adăugă ea, încercând să-și mențină o voce firească. Într-unul din cele mai umilitoare momente din viața ei, Jenna era hotărâtă să-și păstreze demnitatea.

Sam întinse mâna și aprinse lampa cu gaz de lângă pat. Flacăra pâlpâi, apoi deveni mai strălucitoare. Continuând să stea nemișcată lângă ușă, Jenna îi privi lumina dansând pe chip. Avea părul ciufulit, iar ochii lui o priveau somnoroși. Părea mai tânăr, mai vulnerabil. Îi putea distinge contururile mușchilor pe piept, stratul fin de păr auriu, îngustarea torsului lat spre mijlocul îngust și mai jos, aproape de șolduri. Începând de acolo, îl acoperea sacul de dormit. Dar ceea se vedea era masiv, cald și foarte sexy.

Jenna își ținea sacul de dormit strâns la piept, jenată de cămașa scurtă și transparentă pe care o purta.

– Deci, vrei să te culci cu mine? întrebă el brusc, cu un hohot de râs adânc, senzual.

Trezindu-se din reverie, Jenna ridică bărbia cu obișnuita ei expresie sfidătoare.

– Vreau să mă culc în cortul dumitale, preciză ea.

Ochii lui Sam licăriră, părând s-o ia în râs.

– Poftește, domnișoară Chapman. Sper numai să nu sforăi.

Fără a-i răspunde, Jenna îl așteptă să stingă lumina, apoi să iasă înainte de a-și întinde sacul de dormit cât mai departe posibil de al lui, pentru a se târî repede înăuntru. Știa că Sam îi putea distinge silueta,

chiar și în întuneric. Cuibărindu-se în sac și având în sfârșit un sentiment de siguranță, uită imediat de el și de lei, adormind în scurt timp.

Pe Sam Matlock, însă, îl aștepta o noapte grea.

Ar fi trebuit să-i spună că în acea regiune nu se mai pomenise ca leii să atace vreo tabără, necum să mai intre și într-un cort, iar dacă un leu se rătăcea totuși printre ei, unul dintre oameni s-ar fi trezit, cu pușca imediat la îndemână. Ar fi trebuit să i-o spună încă dinainte de a se fi dus la culcare – sau, cel puțin, când dăduse buzna în cortul lui, încercând să pară curajoasă și în bravada ei, arătând atât de vulnerabilă. Dar nu-i spusese nimic, poate fiindcă era atât de obișnuit cu comportamentul ei plin de încredere în sine însăși.

Sam se întoarse de pe stânga pe dreapta, apoi pe burtă. Lua-o-ar naiba de muiere! Își făcea de cap cu imaginația lui. Când închidea ochii, n-o putea vedea decât pe Jenna, stând în picioare la ușa cortului, cu părul căzându-i împrejurul feței în valurile acelea incredibile, cu ochii albaștri și luminoși și gura gingașă, vulnerabilă. Vedenia continua, iar Jenna se apleca spre el, cu buzele despărțite, cu brațele întinse.

Sam deschise grăbit ochii, pentru a se debarasa de splendida și cumplita viziune. Știuse din primul moment că era rost de belele cu ea. Jenna Chapman nu era o ființă pe care s-o expedieze ușor, ci una gata să i se vâre pe sub piele. Chiar și acum, cu ochii larg deschiși în întuneric, îi inhala parfumul, o mireasmă delicată care-i ațâța sângele.

Cu o înjurătură înceată și obscenă, Sam se răsuci din nou, sperând să se lumineze cât mai curând de ziuă.

***

Jenna se deșteptă înainte de crăpatul zorilor și se strecură afară din cort, tocmai când tabăra începea să se trezească la viață. Se simțea înviorată și se îmbrăcă alene, machiindu-se discret dar cu grijă și studiind fără grabă rezultatele. Părea să se fi odihnit, revenindu-și la normal, dar întârziase prea mult, își dădu ea seama când ridică privirea spre oglindă, pentru a vedea că bărbații își terminaseră micul dejun și începeau să strângă corturile.

Ieși în fugă și-și umplu farfuria pe când cortul-bucătărie încă mai stătea în picioare. Sam își bea cafeaua, lângă focul stins.

– Ai dormit bine? o întrebă.

Jenna dădu din cap.

– Îți mulțumesc pentru găzduire.

Încerca să păstreze un ton firesc.

– Dumneata cum ai dormit?

– Perfect, minți el, în timp ce-și termina cafeaua. Dar am cam întârziat. De-acum încolo, încearcă să nu mai consumi atâta timp cu machiajul de scenă, domnișoară Chapman.

Nu voise să fie grosolan, dar era obosit, extenuat. Imediat ce rostise acele cuvinte, Sam își dori să le fi putut retracta.

Furia îmbujoră obrajii Jennei, scăpărându-i și în ochi.

– Ăsta nu-i machiaj de scenă, se răsti ea, și nu văd cu ce stric încercând să arăt cât pot de bine.

– Aici n-ai pe cine să impresionezi, domnișoară Chapman.

– Cu asta, ai fără-ndoială dreptate, replică ea. Mi-am format obiceiul ăsta, să arăt cât mai bine, și numai pentru mine însămi o fac. Apropo, dacă tot am petrecut noaptea împreună, ce-ar fi să mă numești Jenna, ce zici Sam?

În timp ce-și lua micul dejun, strigă spre Matope:

– Am terminat de împachetat. Îmi puteți strânge cortul.

– Ești sigură, Memsahib?

– Absolut sigură, răspunse ea, fără a-l învrednici pe Sam cu nici o privire. Voi fi gata de plecare înainte de a fi toate în camionetă.

Capitolul 4

Dimineața următoare, dacă era posibil, fu și mai fierbinte decât cea din ajun. Pe la ora nouă, Jenna își scoase bluza din pantaloni, se descălțase de cizme, își legase la spate părul lung și, când nici această formulă nu dădu nici un rezultat, și-l prinse în creștetul capului, scoțându-și pălăria și rămânând cu capul gol.

– Pune-ți-o la loc, ordonă Sam.

Briza, cât era de încinsă, o mai ușura cât de cât, fluturându-i părul des. Jenna preferă să nu-l ia în seamă.

Sam așteptă până mai parcurseră câțiva kilometri, după care întoarse capul pentru a i se adresa din nou.

– N-am timp să mă opresc pentru tratamente contra insolației, spuse el. Pune-ți pălăria aia pe cap, Jenna.

Jenna se conformă, observând că atunci îi spusese pentru prima dată pe nume.

Matope îi umpluse un bidon de apă înainte de plecarea din tabără, iar Jenna alunga efectele arșiței bând prelung și lent din lichidul răcoros – atât de frecvent, de fapt, încât în mai puțin de-o oră bidonul se goli. Sam nu se atinsese de al lui toată dimineața și ea se simțea tentată de a-i cere să-și împartă cu ea provizia de apă. Înfruntă ispita, dar nu pentru multă vreme. În cele din urmă, se dădu bătută.

Când Ali încetini pentru a-i lăsa să observe o turmă de girafe grațioase, Jenna întrebă, timidă, dacă nu-și putea turna în bidon

o parte din apa lui. Când ea îi înapoie bidonul, Sam preciză:

– Nu mă interesează câtă apă bei, dar reține că nu ne mai oprim până la ora unsprezece – sub nici un motiv, adăugă el.

Acest avertisment nu-și făcu efectul decât mai târziu, când Jenna își dădu seama că trebuia să facă o haltă de ajustare. Nu era nici măcar zece, și știa că vezica ei n-avea să mai reziste încă o oră. Acum, goneau din plin. Ali conducea cu toată viteza, prin toate șanțurile și gropile de pe drumul desfundat și prăfuit care încerca jalnic să treacă drept șosea, iar camioneta se canonea în urmă lor. Hopurile nu îmbunătățeau deloc situația Jennei.

În cele din urmă, reuși să atragă atenția lui Sam, peste zgomotul motorului.

– Trebuie să cobor! strigă ea.

Sam se uită la ceas și răspunse, clătinând din cap:

– Încă nu.

– Îmi pare rău că nu ți-am ascultat sfatul, dar va trebui să oprim, insistă Jenna, în timp ce începea să-și introducă picioarele în cizme.

Iritat, Sam îi făcu semn lui Ali să tragă jeepul pe marginea drumului. Camioneta se apropie din urmă greoaie, și frână scrâșnind. Sam strigă ceva în swahili, explicând cu siguranță ce probleme avea Jenna.

– Grăbește-te, îi spuse el apoi.

Jenna își stăpâni o privire urâtă. Sătulă să-i tot audă ordinele de a se grăbi, dar conștientă că ea provocase acea problemă, coborî din jeep și porni repede spre un pâlc de copaci, la vreo sută de metri distanță de caravană. Ramurile joase aveau să-i asigure protecția și intimitatea.

Abdullah și Ali, profitând de popas, se duseră la camionetă să umple bidoanele care se goliseră. Cu coada ochiului, Jenna îl văzu pe Sam ridicându-și picioarele pe bord, rezemat de spătar, cu pălăria trasă pe ochi.

La întoarcerea spre jeep, privi prin iarba chihlimbarie ce se unduia în vânt, frumoasă chiar și în canicula aceea arzătoare. La intervale egale, care păreau să fi fost anume calculate de natură, câțiva copaci scheletici creșteau răzleți pe linia orizontului, pentru a completa panorama. Jenna se opri, cu mâinile în șolduri, aproape uitând de căldură.

Îl auzi pe unul dintre oameni strigând și se întoarse din nou spre jeep. Strigătele se întețiră. Jenna își puse mâna streașină la ochi,

privind în direcția soarelui. Atunci văzu rinocerul, pufnind într-un hățiș de mărăcini, o namilă hâdă care-și clătina capul dintr-o parte în alta ca și cum ar fi încercat s-o ia în colimator.

Rinocerul se înălța ca o apariție preistorică, între ea și jeep, guițând și grohăind atât de tare încât Jenna nu mai putea înțelege ce-i strigau oamenii. Se opri pe loc; rinocerul făcu același lucru, dar oribilul cap cornut continua să i se balanseze înainte și-napoi.

– Fugi, Memsahib!

În sfârșit auzi cuvintele strigate de Abdullah spre ea și, în același moment, picioarele rinocerului începură să se miște în sus și-n jos, ca niște cumplite pistoane groase, în timp ce-o lua la fugă spre ea. În stânga creștea un copac singuratic. Oamenii îi arătau într-acolo. Jenna începu să alerge, deși nu era sigură că putea ajunge. Pieptul o apăsa sufocat și trebuia să gâfâie violent, umplându-și plămânii cu aerul greu și fierbinte, în timp ce gonea prin iarbă. Din urma ei se auzeau strigătele oamenilor și ropotul rinocerului. Nu privi înapoi.

Apoi, auzi motorul jeepului. Venea Sam! Jenna își continuă goana, strigând în minte către Sam: trage, trage! Ridică mâinile, apucă o ramură și se săltă deasupra chiar în clipa când rinocerul trecu năvalnic pe dedesubt. Îngenunche pe creangă, simțind-o că se unduia sub greutatea ei, și întinse mâna spre următoarea, aruncându-și mai întâi un picior peste ea, apoi și pe celălalt. Tremurând, se cățără de-a lungul ramurii, spre trunchi, unde se agăță din răsputeri.

Era în siguranță, dar nu pentru multă vreme. Imensul animal se întoarse și revenea spre ea. Jenna simți creanga trosnind și se aruncă înainte cu toată greutatea, apucând cu ambele brațe trunchiul care nu era mai gros decât un trup omenesc. N-ar fi rezistat niciodată atacului unui rinocer, își spuse ea, cu o cumplită certitudine. Fiara avea să-l doboare, cu ea cu tot. Jenna închise ochii, pregătindu-se pentru ciocnirea dintre rinocer și copac și vizualizându-și propriul trup azvârlit la pământ și strivit în picioare.

Peste câteva secunde, când deschise ochii din nou, peste tot se înălțau nori de praf și, în depărtare, văzu jeepul, cotind brusc. Ronocerul, care alerga după el, se zăpăci, pornind într-o parte, apoi în cealaltă, înainte de a o lua la goană, în sfârșit, peste savană. Jenna se destinse, sau cel cel puțin încercă, însă brațele continuau să i se țină de copac. Nu părea capabilă să-și dea drumul.

Continua să stea strâns lipită de trunchiul copacului, când jeepul cu Sam se apropie.

– Pari să atragi un grup interesant de admiratori.

– A plecat? răspunse vocea ei, tremurătoare. Chiar a plecat?

– Deocamdată.

Sam opri jeepul direct sub copac, închise motorul și-și dădu pălăria pe ceafă, zâmbindu-i.

– Din moment ce te găsește atât de ispititoare, s-ar putea să se întoarcă. Îți propun să cobori.

Jenna nu dădu drumul copacului.

– De ce n-ai tras, Sam?

– Nu era nevoie.

– Nu era nevoie?

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Ar fi putut să mă omoare.

– Dac-aș fi considerat că erai în pericol, împușcam rinocerul, Jenna.

– Și ăsta n-a fost pericol? gâfâi ea. În viața mea nu m-am speriat mai tare.

– Știu, și ți-ai folosit capul, fugind spre copac. Eram convins că aveai să încremenești.

– Faptul de a fi urmărit de un rinocer are efecte asupra voinței omului.

Jenna reuși să-și relaxeze brațele din strânsoarea împrejurul copacului, își dădu seama că tremura din cap până-n picioare și se agăță din nou. În mod destul de ciudat, acum când pericolul trecuse, era paralizată de frică.

Sam observă că nu se mișca. Așteptă dar ea continua se nu se miște. În sfârșit, se ridică în jeep și întinse o mână spre ea.

– Hai, Jenna, jos.

– Se rupe creanga.

– Lasă-te pe următoarea și coboară pe capota jeepului, o sfătui el. Urmă o lungă pauză, timp în care Jenna analiză soluția.

– Nu pot. Încă nu. Dacă mă mai lași doar câteva minute, ca să mă adun și să fiu conștientă că trăiesc, am să cobor. Dar în clipa asta... regret, nu-mi pot da drumul.

Sam o privi surprins. Până acum, se descurcase de minune. Nu intrase în panică la vederea rinocerului care se repezea spre ea, ci se

îndreptase spre cel mai apropiat copac, unde se cățărase cu cea mai mare agilitate. Un moment, când rinocerul se întorsese, pornind spre copac, Sam știuse, probabil chiar mai bine decât ea, că Jenna era în mare pericol. Nu dorise să ucidă animalul, dar ar fi făcut-o într-o clipă, dacă nu mai avea încotro.

Ceea ce-l îngrijorase în acel moment, când aștepta, era că Jenna își putea da drumul, de spaimă, căzând chiar în fața rinocerului care ataca. Văzuse bărbați în toată firea săvârșind greșeli și mai mari. Ce naiba, îi văzuse reduși la starea de neghiobi care se smiorcăiau. Nici chiar vânătorii versați nu rămâneau nepăsători când îi ataca un rinocer sau un bivol. Ea, însă, dovedise mult spirit de prevedere și curaj. Iar acum, când totul se sfârșise își pierdea controlul. Cu siguranță, n-avea nevoie de o femeie isterică pe capul lui.

– Vino jos, Jenna, reluă el, adăugându-și în glas o undă de blândețe, conștient că niciodată nu-i mai vorbise pe un asemenea ton.

– Nu, răspunse ea cu fermitate, încă nu.

Cu un oftat, Sam se urcă pe capota jeepului, astfel încât să ajungă cu brațele până aproape de creanga pe care stătea ea.

– Haide, Jenna, îți dau mâna. Face parte din serviciu. Ai fost destul de curajoasă pe ziua de azi.

Jenna coborî privirea spre el. Îi remarcase intonația. Era pentru prima oară când Sam i se adresase direct, fără nici un semn de convenționalism. Continua să țină mâna întinsă. O privi, apoi se uită mai departe, spre orizont. Vedea camioneta parcată pe drum, cu oamenii alături. Nu se zărea nici o urmă de rinocer.

– Ești sigur că a plecat? întrebă ea.

– Categoric.

Jenna dădu încet drumul copacului, întinzând o mână spre Sam. Acesta i-o apucă strâns.

– Acum și cealaltă, spuse el, iar Jenna își desprinse și brațul celălalt, clătinându-se ușor.

Când Sam o prinse strâns de talie, Jenna se simți coborâtă în brațele lui. Abdomenul ei, apoi sânii, alunecară de-a lungul trupului lui. Își simți propria inimă, care aproape revenise la ritmul normal, începând să accelereze din nou, în timp ce Sam o ținea strâns. Avea brațele puternice, la fel de puternice cum și le imaginase, undeva în gândurile sale despre el. Stăteau lipiți unul de altul, foarte aproape,

iar el o ținea astfel încât capul ei se înclina într-o parte. Îi putea privi chipul. Văzu umbra țepilor de barbă pe obraji și ridurile fine ce-i încrețeau pielea din jurul ochilor, care erau de un verde-viu în lumina puternică a soarelui.

Sam nu schiță nici un gest de a-i da drumul, iar Jenna înțelese că nici ea n-o dorea. Stăteau agățați unul de altul, trup umed pe trup umed, îi simțea puterea brațelor și știa că era în siguranță. Dar în strânsoarea lui nu era numai siguranță, iar Jenna știa și acest lucru. un răstimp ce păru cât o eternitate, deși probabil nu dură mai mult de două, trei secunde, stătură astfel îmbrățișați, pe capota solidă, înainte ca Sam s-o ridice peste parbriz, depunând-o pe scaunul din față al jeepului.

Jenna aproape căzu în scaun.

– Îți mulțumesc, murmură ea, pentru tot.

O privi întrebător.

– N-am făcut decât să te dau jos dintr-un copac.

– Ba nu, ai distras atenția rinocerului dinspre mine, preciză ea. Mi-ai salvat viața.

Sam ridică din umeri, puțin cam stânjenit, după câte i se părea ei.

– Dar nu la asta m-am referit, de fapt.

– Zău? o privi el.

– Îți mulțumeam fiindcă n-ai menționat că nu-mi pot purta singură de grijă, pe-aici.

– Începi să dai semne că poți, replică Sam simplu, în timp ce se întorcea și pornea motorul.

Ajunseră la Rezervația Naturală McKenzie spre seară, iar Jenna fu expediată într-o cameră de la etajul casei, pentru a se odihni până la ora cinei.

– A avut o mică neînțelegere cu un rinocer, le explică Sam celor din familia McKenzie.

***

Se trezi chinuită de dureri, conștientă pentru prima oară de zgârieturile și vânătăile rezultate de pe urma aventurii de dimineață, și porni spre duș. Era mic, iar apa nu avea cea mai mare presiune, dar Jennei i se păru că niciodată nu mai avusese parte de un asemenea lux

– să poată face cu adevărat un duș după două zile de călătorie prin savană. Avea senzația că apa spăla de pe ea tot praful și țărâna din Africa și ar fi stat ore întregi sub șuvoiul purificator, dacă n-o încerca sentimentul că rezerva de apă era limitată. Nu voia să lipsească pe nimeni de acel minunat privilegiu.

În timp ce se ștergea cu prosopul, Jenna observă că în baie exista și un uscător de păr. Pentru prima oară de când plecase din Salindi City, își putea îndrepta buclele încrețite de pe urma căldurii. Încă înfășurată în prosop, cu părul revărsându-i-se în valurile blonde cu care se obișnuise, Jenna reveni în dormitor. La fel ca restul casei, și acesta era mobilat cu piese englezești solide, practice. Probabil fusese o muncă foarte grea, să transporte totul peste mări, își spuse Jenna, în timp ce se plimba prin cameră, privind tablourile cu peisaje engleze și scoțiene care împodobeau pereții. Efectul era intim și confortabil, un accent al Imperiului Britanic în inima savanei africane. Sam numise casa McKenzie fermă și, din multe puncte de vedere, semăna într-adevăr cu un ranch din Vestul Sălbatic, cu acareturile sale scunde și răsfirate, magaziile și hambarele, excepție făcând faptul că prin curtea acestei ferme, în locul nelipsitelor găini, se plimba un struț.

Jenna se uită pe fereastra din spate, pentru a vedea struțul domesticit pășind plin de importanță, ca și cum a lui ar fi fost toată ferma. Sam îi spusese că rezervația McKenzie adăpostea tot felul de animale, multe dintre ele rănite și orfane. Erau ținute acolo până se puteau întoarce în habitatul lor natural dar, pentru cele mai grav vătămate, ferma devenea un cămin și rămâneau acolo, umblând libere prin curte. În afară de struț, mai era o zebră cu trei picioare, care păștea în ograda din spate, cu un cimpanzeu bandajat călărind vesel pe spinarea ei.

Sub privirile Jennei, mica adolescentă a soților McKenzie ieși din casă, petrecu un ham peste capul zebrei și o duse în hambar, împreună cu tovarășul ei. Părul lung și negru al fetei sălta pe umeri la fiecare pas. Fiona îi întâmpinase cea dintâi când ajunseră, după-amiază, alergând spre jeep și aruncându-și brațele pe după gâtul lui Sam cu o încântare nereținută. Părinții ieșiseră în urma ei din casă, salutând-o cu ospitalitate pe Jenna. Dacă se miraseră s-o vadă pe acea vizitatoare răvășită și înfierbântată sosind împreună cu Sam, își ascunseră bine surprinderea, făcând-o să se simtă imediat ca la ea acasă.

Jenna îi plăcea pe soţii McKenzie – Sarah, cu tenul ei deschis, englezesc, şi seducătorul păr roşcat, şi Duncan, un scoţian rumen tipic, cu păr brunet, ochi căprui şi un zâmbet larg, prietenos. Şi ei îl îmbrăţişaseră pe sam ca pe o rudă de mult pierdută şi regăsită, iar Jenna, când îi părăsise pentru a-l urma pe servitor spre camera ei, simţise o uşoară invidie pentru faptul că era exclusă din revederea de familie. Parcă înţelegându-i sentimentele, Sarah strigase după ea, amintindu-i că o aşteptau la cină, după ce se odihnea şi-şi făcea duşul.

Jenna se duse la debaraua unde-şi agăţase hainele înainte de a se trânti în pat şi scoase rochia pe care o adăugase în bagaj când Sam îi spusese că aveau să poposească la familia McKenzie. Era o rochie de tricot italian, cu guler drapat, fusta despicată şi mâneci trei-sferturi. Centura lată de piele îi adăuga un aspect sportiv, care părea cel mai potrivit pentru prima masă luată la ferma McKenzie. Izgonindu-şi din minte comentariile lui Sam despre accentul pe care-l punea pe înfăţişarea ei, Jenna se fardă şi porni pe scară, spre living.

Camera era goală, într-un colţ arzând o lampă cu abajur franjurat, de modă veche. Din lungul holului se auzeau glasuri, iar Jenna îşi dădu seama că toţi se adunaseră în bucătărie. Încă dinainte de a ajunge acolo, presimţi că se îmbrăcase prea elegant.

Şi nu se înşela. Oprindu-se în uşă, privi prin încăpere. Bărbaţii beau bere, aşezaţi la masă. Sam se schimbase cu un rând de haine curate, foarte asemănătoare cu cele pe care le purtase în savană. Duncan avea pe el o bluză veche de lucru şi un şort kaki, iar soţia şi fiica lui erau echipate cu blugi. Pantalonii Fionei erau tăiaţi deasupra genunchilor. Jenna nu se simţea doar prea elegantă, ci de-a dreptul deplasată.

Privi un moment scena, în timp ce Sarah lua de pe aragaz o oală, spunându-i fiicei sale câteva cuvinte pe care conversaţia bărbaţilor le acoperi. Fiona îi asculta pe Sam şi tatăl ei cu o atenţie atât de captivată, încât prima oară când mama sa îi vorbi nici nu se mişcă, rămânând lângă masă, cu un vraf de farfurii şi şervete în mâini.

– Fiona, lasă-le jos şi pune masa, repetă Sarah, de astă dată destul de tare pentru a se face auzită de fiica ei, care se trezi din transă. Râzând, bărbaţii începură s-o ajute la aranjatul farfuriilor pe masă. Scena era atât de intimă, încât Jenna ezită să intre. Apoi, Sarah, o văzu şi-i făcu semn să se apropie.

– Mamă, da' elegantă mai arăți! observă ea. Hai și stai jos. Băieți, faceți-i loc Jennei.

– Ce rochie elegantă ai, comentă Fiona.

– Jenna reușește întotdeauna să fie elegantă, replică Sam.

În ochii și glasul lui nu se descifra nimic, dar Jenna îl suspecta de obișnuitele sale sarcasme. În pofida acestui lucru, reuși să surâdă grațios, când li se alătură.

– Ce zici de-o bere? îi oferi Duncan. Sau ai prefera un pahar de vin?

Sam o privi, așteptându-i răspunsul.

– Mi-ar plăcea o bere, spuse Jenna.

De fapt, prefera vinul, dar n-avea de gând să riște încă un comentariu din partea lui Sam.

– Te pot ajuta cu ceva? o întrebă ea pe Sarah.

Femeia clătină din cap:

– Suntem aproape gata. Fiona și cu mine ne ocupăm de gătit, iar bărbații strâng masa.

– Sam ne povestea despre aventura voastră de azi, interveni Duncan, în timp ce Jenna se așeza la masă. Rinocerii au o reputație groaznică, în cea mai mare parte binemeritată. Sunt animale agresive, cu temperamente ostile – rezultat al miopiei, cred. Văd o pată cețoasă și o atacă. I-am văzut repezindu-se la mușuroaie de termite, își aminti el, râzând. Rinocerii sunt înșelători. Arată greoi, desigur, au aceeași grație cu a unui om gras pe ringul de dans.

– Și arată așa de oribil, îi ținu isonul Fiona. Singurul animal din savană pentru care nu pot să găsesc loc în inima mea. Cu coarnele alea îngrozitoare.

– Nici nu sunt coarne, de fapt, o corectă Duncan. Sunt protuberanțe de păr aglutinat.

– Îh, icni fata.

Jenna îi dădu dreptate.

– Nu vreau să mai apară nici unul vreodată în fața mea.

– Sam ne-a spus că te-ai descurcat foarte bine, spuse Sarah, în timp ce punea pe masă platourile cu mâncare, își scotea șorțul și se așeza. Și nu e el omul care să laude pe degeaba.

Jenna îi zâmbi scurt lui Sam.

– A, știu asta.

Duncan începu să servească, punându-le în farfurii maldăre întregi de mâncare, fără ca nimeni să obiecteze.

– Și ce te aduce aici, în savană, Jenna?

Aruncă o privire spre Sam. Deci, nu le spusese nimic despre ea. Mă rog, așa ceva n-o surprindea. “Misiunea” ei cum o numea Sam, nu prezenta nici un interes pentru el.

– Mă duc în Batari, răspunse simplu Jenna.

– În Batari! se trezi pe loc interesul Fionei. Întotdeauna am vrut să merg și eu în munți, dar Sam nu vrea să mă ia cu el, deși sunt extraordinară la camping. Nu duce pe nimeni, niciodată, adăugă ea, cu o privire întrebătoare spre Jenna, care fu ispitită să spună că Sam nu voise s-o ia nici pe ea. Ei, continuă Fiona, ușor bosumflată, dar oricum nu vreau cu-adevărat să merg. Sunt multe locuri pe care aș prefera să le vizitez în schimb, ca New York-ul, Parisul, Madrid, Cairo, începu ea să înșire, Los Angeles, Viena...

– Fiona, te rog, o întrerupse Sarah. Termină cu trăncăneala.

– În Batari este periculos, confirmă Duncan, chiar și pentru cineva care s-a luat la întrecere cu un rinocer.

Zâmbind, Jenna răspunse:

– Călătoria asta e specială pentru mine. Mă duc să caut mormântul tatălui meu. A murit în Munții Batari.

Duncan îi aruncă o privire rapidă.

– Nu cumva te referi la Carl Logan?

– Ba da, dădu din cap Jenna, Chapman este doar numele meu de afiș. Sunt fiica lui Carl Logan.

– Vai de mine și de mine! se repezi Sarah să-i acopere mâna cu a ei. Îmi pare atât de rău pentru tatăl tău. Ne vizita din când în când și întotdeauna mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu el. Era un om minunat.

Simpatia manifestată de Sarah o făcu pe Jenna se simtă usturimea fierbinte a lacrimilor. Spera să poată vorbi cândva despre tatăl ei, dar nu acum, nu în fața celorlalți.

– Da, a fost un om foarte cumsecade, fu și Duncan de acord, risipind tăcerea stingherită care se lăsase la masă în timp ce Jenna își înghițea lacrimile. Pot înțelege de ce dorești să faci drumul ăsta, dar va fi foarte dificil.

– Aici îți dau dreptate, încuviință Sam.

– Sunt convinsă că Jenna va face față de minune, răspunse Sarah, spre marea recunoștință a Jennei.

Mintea Fionei sărise peste această parte a conversației, muncită de alte gânduri.

– Nume de afiș, repetă ea cuvintele dinainte ale Jennei îngândurată. Ești actriță?

Jenna dădu din cap.

– De televiziune, în State.

– Aici nu avem televizor, se plânse fata, dar mă uit la emisiuni când mergem în Salindi City. Poate-am să te văd în ceva, adăugă ea, surescitată.

– Mă îndoiesc, răspunse Jenna, joc într-un serial de după-amiază. Din câte știu, continuă ea, râzând, filmul meu nu se exportă.

Aceste cuvinte n-o descurajară pe Fiona.

– Da' totuși, ești actriță, reluă ea, cu uimire. Ce fel de rol joci?

– A, un personaj destul de puțin onorabil, de fapt, râse Jenna.

– Cred că e foarte greu, pentru o persoană așa de drăguță ca tine. Probabil trebuie să fii foarte talentată, ca personajul să-ți iasă credibil.

– Nu tocmai, spuse Jenna cu sinceritate. Televiziunea de după-amiază nu e prea exigentă.

Fionei îi venise o nouă idee.

– Am niște reviste pentru fani! Poate-ți găsesc o poză într-una din ele.

– Asta s-ar putea, confirmă Jenna.

Atenția care i se acorda începea s-o facă să se simtă cam incomod. Fiona era o fată fascinată de vedete. Jenna presupunea că părinții ei erau mai puțin impresionați.

– Pot să aduc jos niște reviste de-ale mele, mamă, te rog?

– Nu acum, dragă. Mai întâi, mănâncă-ți cina.

Fiona, în emoția ei, abia dacă se atinsese de mâncare, în timp ce ceilalți terminaseră de mult, ajungând la cafea.

Jenna o privi pe Fiona cum se îndopa cu mâncarea, gândindu-se, fără îndoială, la revistele din camera ei. Era o fată fermecătoare, cu un soi de înfățișare sălbatică, în care se combinau părul brunet și pielea deschisă a mamei sale. Cam copilăroasă încă la trup, se dezvoltase splendid spre feminitate, iar Jenna își imagină că trebuia să-i fie foarte dificilă viața de savană, atât de departe de civilizație.

Conversația revenise la problemele fermei, Duncan vorbindu-i lui Sam despre ultimele achiziții.

– Încă mai avem obișnuita colecție de pui de gnu și de gazele, iar săptămâna trecută s-a rătăcit prin tabără un pui de leu. Am tot așteptat să vină maică-sa după el, dar n-a mai apărut. Probabil a murit.

– Ce veți face cu puiul? întrebă Sam, iar Jenna își dădu seama că bărbații se bucurau ca scăpaseră de subiectul melodramelor. Nu-i putea învinui.

– Îl ținem până crește destul de mare ca să vâneze, iar atunci îl vom duce în savană, până găsim o colonie de lei, îi dăm drumul și sperăm să supraviețuiască.

– Depinde dacă leii ceilalți îl primesc printre ei.

Duncan dădu din cap.

– Ne-ai văzut puii de cheetah? îl întrebă Fiona pe Sam. Revenise și ea cu gândul la chestiunile fermei și, când Sam clătină din cap, zâmbindu-i, Jenna observă cât de cald se purta cu fata și cu părinții ei. Erau genul lui de oameni și, în preajma lor, indiferent cât de amabil o tratau, Jenna se simțea ca o străină, exclusă din cercul acela vrăjit.

– N-am să-ți spun ce au deosebit puii de cheetah, continuă Fiona. Va trebui să aștepți până mâine, ca să afli singur.

– Pariez că pot să ghicesc, surâse Sam.

– Ba nu poți și nici să nu-ncerci, își acoperi fata urechile. Nu vreau să aud. Așteaptă până mâine. Și Jenna trebuie să aștepte și ea, adăugă, făcând-o să se simtă puțin mai implicată în activitățile lor.

Când bărbații se ridicară să strângă masa, Fiona dispăru, pentru a reveni cu un teanc de reviste.

– Fiona, nu crezi că e puțin cam târziu... începu maică-sa.

– Of, mamă, te rog, nu vreau decât să văd dacă găsese vreo poza de-a Jennei.

Fata se trântise deja pe podea, cu revistele împrăștiate în fața ei.

– Un sfert de oră, nu mai mult. Pe urmă, ai de învățat.

În timp ce vasele erau spălate și șterse, Fiona răsfoi revistele. În sfârșit, strigă:

– Am găsit una! Uite! Am dat de-o fotografie a Jennei.

Sarah și Duncan priviră cu interes imaginea pe care le-o arăta fiica lor. Sam își mai turnă încă o cafea, aruncă o privire spre revistă și arcui o sprânceană, fără nici un comentariu. Fotografia o reprezenta pe Jenna

coborând dintr-o limuzină. Avea pe ea o haină lungă de blană, pe care Jenna și-o amintea bine. O purtase în film și, până la urmă, îi convinsese pe producători să fie de acord s-o cumpere. Chiar și la preț redus, tot fusese ridicol de scumpă. Acum, nu simțea numai jenă; aici, la ranch, unde viața animalelor era atât de prețioasă, simțea și vinovăție.

– Unde a fost făcută asta? întrebă Fiona, privind fascinată fotografia și, după cum spera Jenna, neobservând blana.

– La o decernare de premii, cred, sau poate la recepția care a urmat. Nu mai sunt sigură.

– Ai câștigat un premiu?

Jenna râse:

– A, nu. Nu sunt chiar atât de mare, Fiona. Niciodată n-am făcut ceva care să merite un premiu.

– Ba fac pariu că da. Fac pariu că ești de-a dreptul nemaipomenită.

– Nu sunt nemaipomenită deloc. Doar norocoasă.

– Dar nu e fantastic să fii actriță? O, cât mi-aș dori să fiu și eu. Când mă gândesc la toți oamenii bogați și celebri pe care i-aș cunoaște, la petreceri, la hainele superbe...

Jenna era stânjenită că discuția revenise iarăși la îndoielnica ei carieră și încercă să dea un răspuns chibzuit:

– Există și unele păți bune, sigur că da. Atâta atenție câtă ți se acordă, e măgulitate și emoționată – cel puțin, la început. E amuzant să-ți închipui că ești altcineva, în rolul din fiecare zi, iar salariul e mare, mult mai mare decât s-ar cuveni. Dar munca poate fi foarte obositoare, cu ore interminabile de lucru, multe dintre ele petrecute doar stând degeaba pe platou, așteptându-ți intrarea. Poate fi îngrozitor de plictisitcos și trebuie să te mulțumești cu o mulțime de meschinării și de false valori, recunoscu ea.

– Dar ție îți place, insistă Fiona, cu speranță.

– Nu întotdeauna. Deocamdată, merge; cu asta mă ocup.

Fata n-avea de gând să se lase descurajată.

– Aș da orice ca să fiu ceea ce ești tu, o actriță celebră. Într-o zi...

– Într-o zi, poate, interveni maică-sa, dar nu în seara asta. E timpul ca o anumită fată, al cărei nume îmi scapă, să se ducă în camera ei ca să învețe la franceză.

În timp ce Fiona, fără tragere de inimă, își strângea revistele și le ura noapte bună tuturor, Sarah începu să explice:

– Învață pentru medie, ca să se poată înscrie la universitate, în Anglia, la toamnă. Fiona are o minte foarte ageră, dar uneori e cam distrată.

– Toată vorbăria asta despre vedete mi-a iscat cea mai perfectă poftă de somn, spuse Sam, în timp ce se ridica, își ducea ceașca la chiuvetă și o săruta pe Sarah de noapte bună. Ne vedem dimineața. Și, cu un gest de salut spre Duncan și o înclinare din cap la adresa Jennei, ieși.

– Cred că trag și eu pe dreapta, spuse Duncan. Aici, în savană, se crapă devreme de ziuă. Tu ce zici, Sarah.

Jenna așteptă, sperând că Sarah avea să mai rămână un timp, pentru a-i ține companie. După ce dormise, Jenna nu mai era gata să se culce imediat, dar nu voia nici s-o rețină pe Sarah.

– Nu, cred că eu mai stau o vreme, Duncan, îi răspunse ea, cu un sărut.

– Să nu rămâi numai pentru mine, se simți Jenna datoare să spună.

– Nici o grijă, îi răspunse Duncan, cu o ultimă strângere de mână. Sarah se dă în vânt să stea seara la taclale. Problema e că nu are prea des cu cine să stea.

După plecarea lui, cele două femei se instalară la masă, cu încă o ceașcă de cafea.

– Duncan are dreptate, începu Sarah. E plăcut să ai cu cine sta de vorbă. Aici, poți ajunge să te simți foarte singur.

– Da, chiar mă întrebam...

Jenna se întrerupse, nedorind să pară indiscretă.

– De ce locuim aici? încheie Sarah în locul ei. Fiindcă, în pofida tuturor, ne place. Duncan și cu mine am venit aici în safari cu ani în urmă și n-am mai plecat niciodată. Mă rog, am mai plecat noi, desigur; ne-am întors acasă și ne-am făcut toate bagajele. Duncan s-a lăsat de meserie – oricum nu-i plăcuse prea mult niciodată – și am vândut casa și tot ce nu mai puteam aduce cu noi. Apoi, ne-am dus la avocați și am înființat fundația.

– O fundație?

– Da, creată cu banii pe care-i moștenise Duncan. El provine dintr-o familie scoțiană foarte bogată și, sinceră să fiu, niciodată n-a prea știut cum să-și folosească banii. Asta era soluția ideală. Ne-am dedicat viața animalelor, efectiv. Rezervația e foarte mare și, desigur, peste tot pe

pământurile noastre vânatul e interzis. E plăcut să știi că aici, cel puțin, și în alte locuri ca al nostru din Africa, viața sălbatică e protejată.

– Să știi că vă admir. Aici, viața pare miraculos de elementară; atât de simplă...

– Ei, nu întotdeauna, răspunse Sarah. Într-un fel, e asemenea carierei tale. Multă muncă grea, iar o parte din ea poate fi îngrozitor de monotonă și, uneori, singuratică.

– Tatăl meu venea des în vizită pe-aici? întrebă Jenna.

– A venit de mai multe ori, în timp ce-și planifica expediția în Munții Batari. Am încercat să-l avertizăm asupra pericolului. Este o regiune foarte izolată, în unele zone aproape neexplorată, dar tatăl tău era hotărât.

– Știu. Putea fi foarte încăpățânat.

– Părea convins că orașul lui pierdut se află în Batari și există în realitate.

– Crezi că acel Zaphir există?

Jenna încercase să pună întrebarea într-o doară, deși pentru ea răspunsul era foarte important. Avea nevoie să verifice convingerile tatălui ei.

– Nu cred că părerea mea are vreo importanță. Tatăl tău credea în orașul acela, la fel ca mulți africani.

– Într-adevăr?

Era pentru prima oară când cineva vorbea serios cu Jenna despre Zaphir.

– A, cum să nu, însă cu excepția tribului Ngesi, nimeni nu se apropie de Batari. Și până și ngesii locuiesc pe cealaltă parte a muntelui. Ei cred că Zaphirul e populat de spirite rele.

– Spirite rele?

– Unii dintre bătrânii tribului spun că spiritele au cauzat moartea tatălui tău.

– Dar tu ce crezi că s-a întâmplat?

– O, Jenna, făcu Sarah, cu tristețe. Nu cred că va ști cineva vreodată. Sunt posibile atâtea lucruri – braconieri, săteni nemulțumiți, șamani obsedați de frica duhurilor rele, până și oamenii implicați în disputele de la graniță, traficanții de arme pe care încearcă să-i elimine primul ministru Bundo.

Clătină din cap.

– Numai că nu-mi pot da seama ce motiv ar fi avut să-i facă ceva tatălui tău.

– Fii sigură că nici eu nu înțeleg de ce ar fi vrut cineva să-i facă vreun rău.

– Africa poate fi o regiune foarte enigmatică. Vei afla asta când ajungi în Batari, dar o să ai nevoie de un ghid bun. Dacă există cineva care să te poată duce până acolo și înapoi nevătămată, Sam Matlock e omul.

– Nu-l entuziasmează prea mult gândul de a mă lua cu el.

– Cred că e doar prudent din cauza pericolelor. Sam e un bun profesionist.

Își terminară cafeaua și, în timp ce-și spălau ceștile la chiuvetă, Sarah continuă:

– Chiar de-atunci, de prima oară de când a venit aici, acum șase ani am simțit că Sam avea un soi de profesionalism necunoscut celor mai mulți dintre vânători și călăuzele din zonă. Pur și simplu părea să știe, instinctiv, ce era de făcut. Asta l-a impresionat mult pe Duncan.

– Da, este impresionant, confirmă Jenna, dar poate fi și destul de... dificil.

Sarah râse:

– Sunt convinsă că doar pare să fie așa; de fapt, uneori cred că încearcă să fie, dar are și Sam punctele lui sensibile. Unul dintre ele e fiica mea.

– Eu aș crede că e vorba de toată familia voastră, comentă Jenna.

– Da, am bucuria să spun că suntem prietenii lui.

Sarah tăcu un moment, înainte de a adăuga:

– Presupun că acea carapace protectoare pe care i-ai văzut-o are legătură, probabil, cu necazurile lui de-acasă, din State.

– Despre asta nu știu nimic, răspunse Jenna, încercând să nu pară prea curioasă, cu speranța că Sarah avea să-i explice.

– Ei, nici eu nu sunt sigură ce s-a întâmplat exact – probleme de afaceri, cred. Și-a pierdut slujba, iar soția l-a părăsit. Totul a însemnat o mare decepție pentru Sam, așa că a venit aici.

– Nu știi ce anume s-a întâmplat?

– Nu, dar indiferent despre ce era vorba, Sam e nevinovat de toate acuzațiile.

– Acuzații? repetă Jenna, însă expresia de pe fața lui Sarah o înștiință că n-avea să mai scoată nici o vorbă despre Sam, ba chiar considera că deja spusese prea multe.

Capitolul 5

Zorii zilei tocmai se iveau peste savană, în timp ce Sam și Fiona goneau cu caii prin iarba înaltă. Marea de fire galbene era scăldată în trandafiriu de soarele care răsărea, iar cei doi traseră de căpestre în același timp, pentru a-l privi. Caii tropăiau din copite și se cabrau, dornici să-și reia alergarea, dar Fiona și Sam aveau alte intenții. De peste șase ani, acesta era modul lor de a-și începe zilele, ori de câte ori Sam venea în vizită.

– Prima oară când am venit aici împreună, eu eram prea mică pentru a mă urca în șa fără să mă urc pe-o ladă, spuse Fiona. Mai ții minte?

– Sigur că țin minte. Ai zbierat ca din gură de șarpe, când am încercat să te-ajut. "Pot și singură, Sam!" N-am să uit niciodată ce mutră aveai. Și parcă mai văd și acum cum fluturau codițele alea în urma ta, când te-ai luat la întrecere cu o girafă.

Fiona râse.

– Și-acum, uite cum am crescut. S-a zis cu codițele. Dar tot mă mai pricep la curse și dacă te uiți în spatele tău, Sam, ai să vezi o mică turmă de zebre mergând spre est. Vrei să ne ducem la ele?

– Sunt alături de tine, răspunse Sam, în timp ce-și îndemnau caii înainte, să ajungă din urmă turma.

Călăriră în paralel cu zebrele timp de aproape o oră, înainte de a se îndepărta și opri, pentru a-și odihni caii într-o pădurice. Fiona sări la pământ și se rezemă de trunchiul unui copac, încă furată de amintiri.

– Erai destul de necopt pe vremea aia, Sam. Îmi amintesc că tata a trebuit să te-nveţe cum să mânuieşti funia. Eu ţi-am arătat cum să arunci un lasou.

Sam râse.

– Eram băiat de la oraş, ai uitat? Tu, Fiona, ai crescut aici.

– Ştiu. Mai mult ca sigur, va fi foarte ciudat să las în urmă totul, când voi pleca la şcoală. Aici m-am născut, iar Salindi City e singurul oraş adevărat pe care l-am văzut în viaţa mea. Mi-e greu până şi să-mi imaginez cum va fi la Londra. Crezi că mă va cuprinde dorul de casă?

– Cu siguranţă, pentru un timp. Apoi, vei deveni fată de oraş şi vei uita cu totul de noi.

– Ba n-am să vă uit! strigă ea. Îmi va fi dor de toată lumea. N-am să-mi uit niciodată ferma şi toate animalele.

– Dar noi, oamenii?

– O, şi de voi o să-mi fie dor, şi voi mai veni în vizită din când în când, chiar şi când am să ajung celebră.

Se opri, în aşteptare. Cum Sam nu muşcă momeala, Fiona fu nevoită să-i explice:

– Am să mă fac actriţă!

Nici de astă dată nu primi nici un răspuns, dar nu se lăsă descurajată.

– Ce, nu mă vezi pe o scenă? îşi duse ea o mână la ceafă, luând o poziţie provocatoare.

În sfârşit, Sam reacţionă.

– Când ai luat hotărârea asta? Aseară?

– Nu. De multă vreme mă bătea gândul. Încă de când aveam doisprezece ani.

Sam râse.

– Iar acum ai treisprezece, o tachină el.

– Ştii bine că am şaisprezece, împliniţi, îi aminti Fiona.

– Ei, Fiona, eu să fiu în locul tău, nu m-aş lăsa prea ambalat de musafira voastră.

Fata ridică privirea spre Sam, cu un licăr în ochii ei negri.

– Nu eu sunt aia care se ambalează, răspunse ea, ştrengăreşte.

Încercând să ignore comentariul, Dam îi întinse mâinile pentru a o ajuta să încalece.

– Haide, e timpul să ne-ntoarcem.

– O placi, se vede cu ochiul liber, continuă Fiona, agăţându-se de

subiect cu îndărătnicie, în timp ce-și dezlega calul și sărea în șa. Porniră unul lângă altul, Fiona turuind mai departe, tot despre Jenna.

– Zău c-o placi, repetă ea; neprimind nici un răspuns, îl întrebă: știi după ce mi-am dat seama?

– Nu, Fiona.

– Din felul cum te uiți la ea – sau cum te prefaci că nu te uiți.

Îi aruncă o privire mândră, pentru a-i arăta că îi descoperise secretul.

Sam nu răspunse, dar știa că fata avea dreptate. Ochii lui se abătuseră mult prea adesea în direcția Jennei! Când credea că nu-l observa nimeni, o urmărea, ascultându-i sunetul vocii. Evident, Fiona trebuia să fi observat, dar ceea ce văzuse ea nu era nici jumătate.

– Sam, uite! îl smulse din visare vocea emoționată a Fionei. Acolo, lângă tufișuri – un pui de gnu.

Sam zări animalul.

– Probabil s-a pierdut de mama lui.. Se întâmplă tot timpul.

Fiona își struni calul.

– Nu va fi adoptat de alt animal din turmă, așa-i, Sam?

– Nu, clătină el din cap, nu vor face decât să-l alunge, la fel cum fac acum zebrele alea.

Puiul de gnu, dornic de companie, alerga pe lângă altă turmă de zebre. După ce nu-l luară în seamă o vreme, animalele îl goniră, iar micul gnu reveni la locul său, izolat lângă tufișul spinos.

– Of, Sam, trebuie să facem ceva, exclamă Fiona. Nu-l putem lăsa să moară!

– În fiecare an se nasc un sfert de milion de antilope gnu și nu pot fi salvate toate, până la ultima. Trăiești în Africa de suficient timp ca să știi asta.

– Ei bine, ceea ce știu și ceea ce simt sunt două lucruri diferite, replică Fiona, aruncându-și capul pe spate într-un fel care-i aminti lui Sam de vremurile codițelor. Încăpățânarea ei, însă, nu dădu nici un rezultat. Sam dădu pinteni calului, făcându-i semn Fionei să-l urmeze.

Fata mai avea încă un truc în arsenal. Ochii începură să i se umple de lacrimi mari.

– Te rog, Sam. Te rog!

Lacrimile porniră să se prelingă în jos pe obraji.

– Nu putem face nimic?

– Tatălui tău n-o să-i placă, Fiona, mai încercă el.

– Ba n-o să se supere deloc, Sam. Ce contează încă un gnu, acolo? Îl vom ține doar până crește destul de mare ca să se întoarcă în turmă.

– Așa spui mereu, Fiona. Jumătate din animalele de la fermă au devenit favoritele tale.

Fetei continuă să-i șiroiască lacrimile.

– În regulă, se înduplecă el, dacă promiți ca pe ăsta să-l lași în spate. Nu-l răsfăța; lasă-l să rămână sălbatic.

– Îți promit, Sam.

Sam desprinse colacul de frânghie de la oblâncul șeii, dădu pinteni calului și porni spre arbust, formând deasupra capului un laț care se rotea lent. Lasoul pluti prin aer și se așeză ușurel pe după gâtul antilopei, iar micul grup, după un oarecare efort, porni spre fermă, Sam și Fiona pe cai, cu puiul de gnu care încă se mai împotrivea, tras în urma lor.

Jenna tocmai ieșise din casă și se îndrepta spre țarcurile animalelor când văzu norul de praf la orizont. Punându-și mâna streașină la ochi, îl privi apropiindu-se recunoscându-i în sfârșit pe Sam și Fiona și zâmbind când văzu ce aveau la capătul funiei.

– Încă un animal pentru menajerie? întrebă ea, când intrară pe porțile fermei.

Fiona a fost cu ideea, replică Sam, sărind jos de pe cal. Trase antilopa gnu spre gard, lăsă jos șipcile și îi dădu drumul. Poftim du-te la ceilalți din neamul tău pe care a reușit să-i colecționeze Fiona, mai spuse el, dându-i animalului o palmă pe crupă.

Se uitară cum puiul de gnu alerga încoace și-ncolo, adaptându-se la acel spațiu nou, pentru ca în cele din urmă să se apropie de altul dintr-ai lui.

– N-am decât trei gnu, spuse Fiona, răspunzând la acuzația lui Sam, iar unul dintre ei nu se va mai putea întoarce niciodată în sălbăticie.

– Și ceilalți? întrebă Sam, în timp ce mergea de-a lungul gardului, privind puiul de gnu cum făcea cunoștință.

– A, nu mă va deranja să-i văd liberi, zău că nu, Sam.

Apoi, Fiona se întoarse spre Jenna.

– El încă mă mai crede un copil, când e vorba de animale, dar de fapt înțeleg cu adevărat că locul lor e în sălbăticie – atâta vreme cât sunt destul de sănătoase ca să reziste acolo. Haide, îi făcu ea un semn, te duc la țarcurile separate, ca să ți-i arăt pe Tommy-ii noștri. Sunt aproape gata să le dăm drumul.

– Până acum, îți place ziua la ranch? se interesă Sam, în timp ce o urmau pe Fiona.

– Foarte mult. Sarah și cu mine am luat un mic dejun copios, după ce Duncan a plecat cu niște oficialități de la departamentul guvernului pentru conservarea vieții în sălbăticie. Pe urmă, i-am dat de mâncare puiului de leopard – adică, Sarah l-a hrănit, iar eu m-am uitat.

– Nu-i așa că-i foarte dulce? se întoarse Fiona spre ea. Atâta doar că devine prea prietenos când se joacă.

Jenna râse.

– Nu cred că mi-ar plăcea să mă joc cu el.

Se apropiară de un țarc, iar Fiona spuse cu mândrie:

– Uite-i și pe Tommy-ii noștri. Amândoi au fost schilodiți grav de un leu, iar acum sunt aproape gata să fie eliberați.

– Tommy? întrebă Jenna.

– Da, îi explică Sam. Asta-i porecla gazelei Thompson. Nu le atinge, o povățui el, tocmai când Jenna întindea mâna spre gâtul cafeniu al unuia dintre micile animale cu coarne.

– De ce nu pot să le mângâi?

– Duncan vrea să se teamă în continuare de om, astfel încât, la trecerea unei turme, să le poată introduce în ea, unde să se adapteze fără a rămâne dependente de noi.

– Știu, îi spuse Fiona Jennei, când o văzu privind cu jind la micile gazele. Sunt pur și simplu adorabile, cu dunga lor neagră drăgălașă și ochii ăia mari cât toate zilele. E o mare tentație, dar până și eu am reușit să nu le răsfăț. Sper să supraviețuiască în lume, mai spuse ea, cu puțină tristețe.

– Ei bine, dacă nu reușesc, nu-ți rămâne decât să dai vina pe legea junglei, Fiona, replică Sam. Nu toate animalele își vor completa ciclul de viață aici, în Africa.

– La fel îmi spune și tata, de-o sută de ori pe zi, răspunse Fiona; porni cu pasul ușor săltat, încercând să-și ridice moralul. Ei, acum am să-ți arăt trei animale care sunt sigură că vor supraviețui, fiindcă le vom ține aici până la sfârșitul vieții. Asta-i surpriza despre care îți vorbeam, Sam, adăugă ea, luând-o înainte. Și n-ai cum să ghicești ce-i cu ele.

În timp ce Fiona deschidea ușa, mama ei o strigă din casă. Fata intră grăbită în hambar, sperând să n-o fi văzut.

– Iată-le, anunță ea, comorile mele.

Într-o cușcă mare se aflau trei pui de leopard cheetah.

– Sunt albi! exclamă Jenna. N-am văzut niciodată un cheetah alb.

– Puțin oameni au văzut, confirmă Sam. De unde Dumnezeu ați făcut rost de ei?

– Tata și câțiva oameni de-ai lui i-au găsit la poalele Munților Batari și i-au adus până acasă. Le-a fost foarte greu, fiindcă nu aveau cuști cu ei, iar bebelușii ăștia sunt extrem de activi. Poți să-i mângâi, Jenna, îi dădu ea voie, aplecându-se în cușcă să ridice unul dintre leoparzi. Sunt mult mai mici decât leopardul căruia i-ai dat de mâncare azi-dimineață. Și mult mai blânzi.

Jenna mângâie capul alb.

– Au ochi albaștri, constată ea.

– Știu. Nu-i așa că-s niște scumpi? Albinoși adevărați.

– Arată atât de sănătoși. Când mai cresc, de ce nu se pot întoarce în sălbăticie ca gazelele? întrebă Jenna.

– Sunt niște inadaptați, străini de lumea lor, răspunse Sam; stătea rezemat de o cușcă, arătând mai chipeș și mai îngândurat decât de obicei. Și-au pierdut colorația de protecție. Restul haitei i-ar alunga, și ar deveni ținte ușoare pentru animalele de pradă.

Comentariul lui Sam despre străini îi reaminti Jennei propriile sale cuvinte, pe care i le spusese primului ministru despre tatăl ei. Carl Logan fusese întotdeauna un inadaptat. Oare așa se considera și Sam pe sine însuși? se întrebă ea.

– Probabil că mama a fost omorâtă, ca să-l împodobească pe cine știe ce tămăduitor tribal.

– Îngrozitor, remarcă Jenna, încercând să nu se gândească la propria ei haină de blană.

Puiul de cheetah se târâse peste umărul Fionei. Fata ridică mâinile și îl puse în brațele Jennei. Chipul lui arăta ca o mică păpădie, cu câte o fermecătoare dungă închisă pe fiecare obraz. Blana era mai pufoasă decât se așteptase, aproape ca a unei pisici cu păr scurt. Jenna se simțea fermecată.

– Reacționează exact ca o pisică, observă ea.

– Nici nu e altceva – o pisică mai mare, confirmă Sam, întinzând mâna să mângâie leopardul sub bărbie. Ascultă-l cum toarce.

Sam stătea lângă Jenna, privind micul cheetah ghemuit în brațele ei, cu ochii închiși. Mâna lui continuă să-i scarpine bărbia, frecându-se de brațul Jennei la fiecare mișcare.

– Știam eu că o să-ți placă leoparzii mei! exclamă Fiona. Poți să te joci

cu ei cât ai chef, dar eu trebuie să-mi termin treburile. Cred că am auzit-o pe mama strigându-mă.

Sam râse:

– Da, și eu cred.

Fiona ieși din hambar, închizând ușa în urma ei. Raze de soare se strecurau prin spațiile dintre scânduri, iar Sam observă cum străluceau în părul Jennei. Își retrase mâna și o privi cum mângâia puiul adormit. În sfârșit, i-l luă din brațe, îl puse la loc în cușcă și închise ușa. Animalul dormi mai departe, fără să-i ia în seamă pe cei doi frați ai săi, care se rostogoliră deasupra.

– Chiar vor rămâne aici, aici la fermă?

Sam dădu din cap.

– O parte din teren constă într-un parc natural. E foarte bine protejat.

Îi răspunse la întrebare, dar în realitate nu se gândea la puii de cheetah. În timp ce Jenna privea animalele care se jucau în cușcă, lumina soarelui își schimbă unghiul, scăldându-i fața. Jenna miji puțin ochii dar nu se retrase din lumină.

– Au atât de multe responsabilități, murmură ea, continuând să privească puii de cheetah, dar cu gândul la familia McKenzie.

– E viața pe care și-au ales-o, răspunse Sam, fără a-și lua ochii de la ea.

– Atât de departe de civilizație, atât de singuri.

În timp ce rostea acele cuvinte, Jenna își dădu seama că nu se referea la ei așa cum ar fi făcut-o cu o zi în urmă. Acum, gândul la familia McKenzie acolo, în sălbăticie, singuri, iubindu-se unii pe alții și viața pe care și-o aleseseră, nu i se mai părea atât de ciudat.

– Îi admiri mult, nu-i așa? îl întrebă.

– Într-adevăr. Le admir loialitatea, devotamentul și consecvența.

Aceste cuvinte erau atât de necaracteristice pentru el încât Jenna ridică privirea, surprinsă. Dacă Sam avea asemenea sentimente – iar Sarah aproape o convinsese că le avea – nu-i stătea în fire să le exprime.

– N-am știut că ești sentimental, spuse ea încet.

Sam păru să se crispeze puțin. Apoi se destinse din nou răspunzând:

– Sunt multe pe care nu le știi despre mine.

– Îmi dau seama.

Se gândea la ceea ce-i spusese Sarah – și la ce rămăsese nerostit – dar îi scăpa mai mult decât faptele din viața lui Sam; nu reușea să perceapă nici sentimentele care-i dirijau viața.

– Aș dori să aflu mai multe, spuse ea, după care, dându-și seama de îndrăzneala propriilor ei cuvinte, adăugă: dacă vom călătorii împreună câteva săptămâni de-acum încolo, ne-ar putea fi mai ușor s-o facem ca prieteni.

Cum Sam nu răspunse, continuând doar s-o privească, Jenna adăugă:

– Știu că până acum ți-am creat probleme – fugind de răgetul leului, fiind urmărită de un rinocer. M-am simțit atât de prost, atunci când cu leul, și cu rinocerul, ar fi trebuit să fiu mai atentă. Dar îmi dau toată silința.

În timp ce ea îi vorbea, Sam nu făcea decât s-o privească. Ochii ei mari și expresivi erau serioși, iar el înțelegea perfect cum puteau să ilumineze o apariție pe ecranele televizoarelor. Nu-l impresionau prea mult actrițele, nu știa nimic despre meseria lor, dar era sigur că ochii aceia puteau exprima toate genurile de emoție.

Acum lumina o învăluise complet, făcându-i toate trăsăturile să strălucească. Avea o gură perfect formată, cu buze pline, expresive. De fapt, nimic la ea nu era imperfect. Remarcase acest lucru în momentul când Jenna intrase în barul hotelului King George. Atunci, nu se gândise nici o clipă că avea s-o ia cu el într-un safari. Așa ceva ar fi fost ultimul lucru pe care să-l plănuiască, dar cât de puțin fusese de fapt plănuit, în viața lui din ultimii ani? Cu siguranță, nu intenționase nici s-o sfârșească aici, în Africa de Est.

– Așa că-ți promit, Sam, niciodată n-am să mai fiu o problemă.

Și-și strânse buzele într-o linie fermă, hotărâtă, făcându-l să nu-și dorească nimic mai mult decât să i le sărute. Un moment, rămaseră suspendați în timp, iar apoi, cu o mișcare ce părea să se fi desfășurat cu încetinitorul, Sam întinse mâna și-i atinse părul, îngropându-și degetele în șuvițele dese și bogate. Pe fața ei se așternu o expresie surprinsă, care apoi dispăru. Sam îi atinse cu buzele părul blond, mătăsos, ținându-l o clipă lipit de fața lui. În cușcă, unul dintre puii de cheetah mârâi, în timp ce se zbenguia cu fratele lui, dându-se peste cap. Jenna zâmbi, dar nu întoarse capul spre cușcă. Ochii îi stăteau ațintiți asupra lui Sam, în timp ce mâna sa îi cuprindea talia. Era îmbrăcată cu blugi și o cămașă largă de bumbac. Sam își strecură mâinile pe sub cămașă, atingându-i pielea fină ca satinul, și o trase mai aproape.

Inima Jennei bătea cu tot atâta furie ca în savană, cu o zi în urmă, când alergase spre copac, dar acum nu mai simțea nici un strop de frică, numai nerăbdare, în timp ce Sam o cuprindea cu brațele, iar ea își simțea sânii apăsându-i pieptul tare. Îi simțea bătăile încete și statornice ale

inimii, îi auzea respirația accelerându-se. Mâinile lui i se plimbau pe spinare, în sus și-n jos, strângând-o lângă trupul său încordat. Îi așteptă dornică sărutul, când chipul lui se apropie, până când buzele ajunseră la un milimetru de ale ei.

În sfârșit, sosi și momentul când gura lui o atinse pe a ei, caldă, puternică, poruncitoare. Îi răspunse total, deschizându-și buzele sub ale lui. Mâinile Jennei, care stătuseră pe lângă trup, jinduind să-l cuprindă dar șovăitoare, erau acum cât se poate de sigure, când și le petrecu pe după spatele lui și-i simți în sfârșit mușchii unduindu-se sub cămașa de bumbac.

Jenna auzea puii de cheetah la joacă și știa că se aflau chiar alături, în cușcă, la doar câțiva pași distanță. Mârâielile lor deveneau tot mai slabe, stingându-se apoi complet, ca și cum ea și Sam ar fi fost dintr-o dată transportați într-o altă lume, unde erau complet singuri. Nu mai auzea nimic altceva decât bătăile inimii lui Sam lipită de a ei și respirația lui unită cu a ei, în timp ce se sărutau. În josul stomacului începea să i se răspândească o senzație de căldură, difuzându-i-se prin tot corpul până când își simți venele cântând de nevoia lui.

O săruta profund, complet, iar când se despărțiră o privi un lung răstimp, după care din nou îi luă buzele în stăpânire. Picioarele Jennei începeau să-și piardă puterea și se agăță de el să nu cadă, în timp ce Sam își strecură limba printre buzele ei. Îi găsea ascunzătorile umede ale gurii, sondând, explorând, delectând-o în timp ce ea își afunda degetele în părul lui des și-i trăgea chipul și mai aproape, tot mai aproape de al ei.

În sfârșit, tocmai când credea că plămânii aveau să-i plesnească și inima să-i explodeze, buzele lui se despărțiră de ale ei, iar Jenna își trase respirația, ascunzându-și fața în umărul lui. Sunetele mieilor leoparzi îi reveniră în auz și simți că se reîntorcea la realitate. Însă continua să tremure, inima îi bătea cu aceeași putere, iar fantezia încă nu se separase complet de realitate. Sărutul fusese pe cât de neașteptat, pe atâta de pustiitor. Avea nevoie de puțin mai mult timp ca să-și revină.

Sam îi lăsă timpul necesar, nevorbind o vreme, numai ținând-o tandru dar ferm la pieptul lui, până când respirația îi redeveni normală. Într-un târziu, toate fură iarăși limpezi – hambarul, razele de soare printre stinghii, puii de cheetah culcați în cușca lor, epuizați.

– Jenna, spuse el cu un glas foarte scăzut, dar calm și sigur, cred că asta nu va fi decât începutul.

Jenna nu-i răspunse, deși știa că spune adevărul.

Ieşiră în lumina puternică a soarelui, unde fură întâmpinaţi imediat de strigătele Fionei. Fata introdusese zebra cu trei picioare în acelaşi ţarc cu puiul de gnu, iar cele două animale se împrieteniseră la cataramă.

– S-ar putea să n-avem încotro şi să ţinem antilopa, declară ea cu convingere.

Jenna şi Sam se opriră lângă gard privind cele două animale apropiate atât de straniu; din când în când, însă, Sam întâlnea privirea Jennei sau o atingea uşurel pe braţ, fiind răsplătit cu un surâs.

Fiona, continua să turuie.

– Cimpanzeul e puţin cam gelos, bineînţeles, dar o să treacă el şi peste asta. Şi-n plus, adăugă, luând mâna cimpanzeului bandajat, de fapt oamenii îi plac mai mult decât animalele. Şi vă fac cunoştinţă. Sam şi Jenna, dumnealui este Domnul Magoo. Întinde-i mâna, îi şopti ea Jennei, care se supuse, pentru ca Domnul Maggo să-i răspundă cu un gest apropiat de o strângere a mâinii.

Solemn, Sam îi urmă exemplul dar de cum eliberă mâna cimpanzeului, acesta o apucă iarăşi pe a Jennei.

– Cred că te place, comentă Fiona.

– E aşa de blând...

Jennei nu-i venea să creadă că acel cimpanzeu trăise vreodată în sălbăticie.

– Îl avem de mult. Avea braţul stâng aproape smuls, într-o luptă cu alt animal – n-am aflat niciodată ce anume fusese. Doctorul a venit cu elicopterul la rezervaţie, special pentru Domnul Magoo. L-a operat şi i-a salvat braţul, dar Domnul Magoo nu se va mai căţăra niciodată la fel ca restul cimpanzeilor. A stat mult timp în gips, iar acum are bandaje şi o tijă. În perioada convalescenţei, s-a împrietenit cu oamenii. Aşa sunt cimpanzeii, adăugă ea, pe cel mai firesc ton.

– Ei, e clar că Jenna i-a câştigat simpatia, observă Sam, în timp ce se îndreptau spre casă. Azi s-a ales cu doi admiratori devotaţi, mai spuse el aruncând o privire în direcţia ei, ceea ce o făcu să roşească vizibil.

Fiona, luând-o înaintea lor, răspunse.

– Ştiu. Şi puiul de cheetah e un mare fan al Jennei.

– Uitasem de cheetah, replică Sam încet, numai pentru urechile Jennei. Cu el, suntem trei.

***

Auziră elicopterul cu mult timp înainte de a-l vedea. Cina luase sfârșit și toți cei trei membri ai familiei McKenzie, împreună cu Jenna și Sam, stăteau pe veranda din față, când primele sunete slabe de motor străpunseră văzduhul nopții. Când zgomotul crescu, ieșiră pe câmp, în așteptare.

– Mă întreb, cine o fi?! exclamă Fiona, emoționată.

– Nu știu, răspunse tatăl ei. Doctorul nu trebuia să vină până săptămâna viitoare.

– Sper să nu fie vreun plicticos de funcționar de la guvern, spuse Fiona, în timp ce elicopterul apărea la vedere, coborând, pentru a trece peste fermă înainte de a se întoarce să staționeze deasupra lor.

– Nu-i nici un plicticos de funcționar, observă ea încântată. Pariez că e Eric. Numai el zboară așa.

Elicopterul ateriză pe câmpie și așteptară în curentul de aer până când i se deschise ușa.

– Este Eric! strigă Fiona, alergându-i în întâmipinare.

– Am adus șampanie, anunță Eric, și încă mai e atât de rece încât îi putem da drumul la bairam!

În timp ce reveneau spre casă, Eric le explică motivul vizitei:

– Aveam ceva timp liber și m-am gândit că, de vreme ce n-am mai fost pe-aici de-o bună bucată de vreme, aș face o vizită în rezervație. În plus, am ceva de vorbit cu partenerul meu, aici de față. Un moment, Jenna observă o expresie îngrijorată pe chipul lui Sam și-și dădu seama că acesta nu se așteptase să-l revadă pe Eric în timpul expediției. Cu siguranță, nu părea la fel de încântat ca și ceilalți, și mai ales ca Fiona, care era întotdeauna gata să primească încă un oaspete.

– Haideți ca-n seara asta să dansăm! propuse ea, cu însuflețire.

– Ce vom folosi în loc de orchestră? se interesă Eric.

– Picupul meu, fraiere.

***

Muzicii de pe discuri i se adăugară ritmuri de tam-tam interpretate la tobe de unul dintre servitorii fermei McKenzie și de Abdullah, plus un instrument asemănător cu o tamburină, pe care-l mânuia tânărul Juma. Toți ceilalți lucrători de la fermă, precum și Ali și Matope, băteau viguros din palme, pe tactul vechilor discuri ale Fionei.

Amestecul stilurilor de dans era un spectacol nemaipomenit, își spuse Jenna, în timp ce dansa cu Eric, care părea să execute ceva asemănător cu o bătută acrobatică, în timp ce ea încerca niște pași disco mai recenți.

– Pare teribil de distractiv, spuse el, încetinind ca s-o privească. N-am mai văzut niciodată pașii ăștia. Aici, în savană suntem foarte înapoiați, dar sunt dispus să încerc.

Și încercă, ba bine că nu, reproducând pașii Jennei cu o ușurință uluitoare, în pofida staturii lui masive.

– Se știe că grașii sunt niște dansatori superbi, preciză el, cu un zâmbet.

Până și Duncan, care tindea să se poarte ca un fel de scoțian bățos, se pomeni pe ringul de dans, primind instrucțiuni de la Jenna. Fiona prinsese imediat secretul pașilor și se ocupa de lecțiile pentru Sam și mama ei.

Domnea un asemenea entuziasm încât, nu peste mult, toată lumea dansa cu toată lumea – chiar și bărbații între ei – iar colecția de discuri ajunsese să se repete de trei ori.

– Mai bine ne-am gândi să spargem petrecerea și să ne ducem la culcare, propuse Duncan. Sam și Jenna vor pleca imediat după revărsatul zorilor.

– Încă nu, tată, se rugă Fiona. Mama și cu mine am copt un tort pentru petrecere și mai trebuie să-i pun glazura.

– Păi, atunci mișcă-te, fato, o îmboldi tatăl ei.

În mod normal, Sam ar fi fost de aceeași părere cu Duncan, la vechiul aparat stereo se cânta o baladă, iar el o avea din nou pe Jenna în brațe. O ținea strâns – de vreme ce oricum dansau cu toții, nimeni nu observa cât de strâns.

– Am știut eu că te voi ține din nou în brațe, îi șopti Sam la ureche, dar nu bănuiam că atât de curând.

Jenna se relaxa lângă el, mișcându-se amândoi în ritmul muzicii, cu trupurile conștiente de nevoia apropierii, a contopirii strânse.

– Nu sunt sigur c-am să mă mai pot abține mult timp să te sărut, spuse el.

Fără să-i răspundă, Jenna simți că roșea. În ziua aceea roșise de multe ori – lucru pe care nu-și amintea să-l mai fi făcut vreodată în viața ei.

Era conștientă de repeziciunea cu care, după acel singur sărut,

sentimentele ei față de Sam se schimbaseră din antipatie în fascinație, pe când ale lui trecuseră de la desconsiderare la tandrețe. Nu putea decât să spere că, o dată ce porneau iar la drum, avea să rămână astfel, blând și atent, fără a redeveni individul disprețuitor care o călăuzise în primele două zile. Dansul se oprise, când Fiona și Sarah aduseră tortul, și cu toții se prăvăliră în diverse locuri din hambar, ca să se odihnească. Dar, după ce desertul fu consumat, toată lumea era gata să danseze din nou, chiar și Eric, care se trântise pe un balot de fân în colț, lângă șampanie. Scuturându-se de firimituri, porni spre ringul de dans și îi întinse Jennei mâna.

– Lasă-mă câteva minute, clătină ea din cap. Am nevoie de-o gură de aer curat.

O altă mână – a Domnului Magoo – o apucă pe a ei și o conduse afară din hambar, pornind spre țarcul zebrei. În timp ce o trăgea de mână, cimpanzeul boscorodea zgomotos, dar Jenna refuză să se mai clintească.

– Nu, spuse ea, acolo nu mă duc. Dacă vrei să-i faci o vizită zebrei mergi fără mine.

În sfârșit, cimpanzeul îi dădu drumul și trecu pe sub gard, spre zebră. Neluând în seamă puiul de gnu care dormea cu picioarele slabe și strânse sub burta plină. Domnul Magoo sări în spinarea vărgată a prietenei sale cu o agilitate uimitoare, avându-i în vedere handicapul.

Jenna zâmbi și se întoarse înapoi spre hambar. În acel moment, auzi glasurile care pluteau spre ea. Abia putea distinge siluetele lui Eric și Sam, în lumina slabă ce ieșea prin ușa hambarului. Era cât pe ce să li se alăture, când un lucru spus de Eric o făcu să se oprească.

– E o acoperire excelentă pentru tine, Sam.Ți-am spus-o din prima.

Jenna simți că se încrunta. Era posibil ca despre ea să vorbească?

– Eu credeam c-ai venit s-o iei înapoi, spuse Sam.

– Ba pe naiba! fu răspunsul lui Eric.

Știa că ar fi trebuit să pășească înainte, ca s-o vadă, dar acum trebuia să audă și restul. Despre ea vorbeau, iar tonul lui Sam părea rece, la fel de rece ca în momentul plecării.

– Haide, zi cum merge.

– Nu merge nicicum, replică Sam, decât poate înapoi la Salindi. E cea mai tâmpită idee. Ți-am spus – și i-am spus și lui – încă de la început.

Jenna se încruntă din nou, mai nedumerită ca oricând. Cărui “lui” îi răspunse Sam și ce anume?

– Nu mai fi așa de scorțos, Sam. Pune-mă doar la curent. Ați vorbit despre “moșu”? A găsit el ceva în munți – ceva care i-ar fi putut cauza moartea?

– Numai ca să mă întrebi asta ai făcut atâta drum pân-aici?

– Trebuie să știm, Sam. Da’ nu numai de-asta am venit. Voiam să fiu sigur că n-o rasolești. N-ar trebui să-ți fie prea greu să te vâri pe sub pielea ei și să afli ce știe, ce i-o fi putut spune taică-său. N-ai ajuns s-o placi nițeluș, pân-acu”?

– Nu, răspunse Sam.

Jenna nu putea înțelege de ce mințea. Sau... oare chiar mințea?

– Ei bine, pentru mine arată mai mișto decât în oraș, are așa, un fel de aură în jurul ei. Mai mult ca sigur c-aș face bucuros schimb de locuri cu tine.

– Atunci, ia-o înapoi la Salindi, replică Sam.

Jenna simți că-i îngheța sângele în vene.

– Nnț. Locul ei e aici, cu tine. Trebuie să aflăm toată povestea, așa că fă bine și cască ochii și urechile. Dacă treaba asta iese ca lumea, o să ne putem răscumpăra toate păcatele. Ți-ar plăcea, nu? Nu asta sperăm amândoi?

Cei doi porniseră spre partea cealaltă a hambarului, iar glasurile începeau să li se piardă în noapte. Jenna nu auzi nici un răspuns, dar se temea că știa replica lui Sam.

Rămăsese tăcută în întunericul neclintit, cu inima bătându-i agitat și obrajii aprinși. Va să zică toată expediția era o înscenare. Eric voia ca Sam să se folosească de ea, să descopere cât de mult aflase tatăl ei. Despre ce anume? Și de ce? Indiferent care erau răspunsurile, Sam n-o găsea de nici o valoare pentru ei. Și totuși făcea, fără tragere de inimă, ceea ce-i sugerase Eric. Sărutul din acea dimineață o dovedea.

Jenna se rezemă de gard, căutând în adâncul ei hotărârea, care o caracterizase la începutul călătoriei. Atunci, nu avusese decât un singur scop: să găsească mormântul tatălui ei. Momentan, Sam Matlock o abătuse dinspre acest țel, cu sărutările lui. Dar cu asta se terminase. Avea să-și continue drumul, mai încrezătoare ca oricând. Jenna ridică bărbia, ca întotdeauna când era sigură pe ea însăși, și porni înapoi spre dans. Însă, chiar și cu toată îndârjirea, durerea stăruia.

Capitolul 6

Soarele dogorea, în timp se străbăteau terenul dificil. Munții care se înălțau în zare nu le ofereau decât o mângâiere prea slabă. Arătau mai mult ostili decât primitori, pe când caravana, încet-încet își croia drum, hurducându-se, spre ei – spre Batari și mormântul lui Carl Logan.

Arșița și împrejurimile posomorâte erau de ajuns pentru a o deprima complet pe Jenna, dar le-ar fi putut face față cu zâmbetul pe buze, dacă n-o chinuia amintirea conversației pe care o auzise în noaptea trecută. În timp ce se zguduia cu jeepul, Jenna recapitula fiecare cuvânt, încercând să le găsească un sens. În cele din urmă, renunță. indiferent care erau motivele, acestea n-o puteau decât face să regrete ceea ce se întâmplase între ea și Sam. Își dorea să fi putut lua înapoi acele sărutări care păruseră să aibă atât de mult înțeles. Când el îi spusese că sărutările nu erau decât începutul, Jenna nu-i răspunse. Cel puțin, nu avea nici un cuvânt de retractat, nu ea.

– Te simți bine?

Știa că Sam o privea, fără să înțeleagă ce anume o frământa. Dar, când o întrebă, se mulțumi să dea din cap afirmativ.

Sam nu se lăsă.

– E ceva cu tine, Jenna. Ce este?

– Nimic, mormăi ea.

În ziua aceea, Sam conducea jeepul și insistase ca Jenna să stea în

față, lângă el. La plecare, îi zâmbise și o luase de mână pentru a o ajuta să se urce în mașină. Ea nu-i răspunsese la zâmbet, și nici el nu mai zâmbise.O privea doar, încruntat de nedumerire.

– Ești obosită?

Se părea că n-avea s-o lase în pace până nu primea un răspuns sau altul.

– Da, asta e, cedă ea. Sunt frântă de oboseală. Poate că acum știa și Sam cum era să fie ignorat, la fel cum nici el n-o băgase în seamă în prima zi a călătoriei.

– Vom opri curând, ca să mâncăm ceva, îi spuse el și, ținându-se de cuvânt, anunță un popas după vreo doi, trei kilometri, când ajunseră într-o zonă unde câțiva copaci scheletici ofereau puțină umbră.

Își mâncară sandvișurile în tăcere. După aceea, Jenna îl ajută pe Matope să strângă și își duse ceașca de ceai departe de ceilalți, pentru a se așeza cu spatele la ei, într-un loc cu iarbă, lângă unul dintre copăceii cei triști.

Totuși, de Sam nu putea să scape. Acesta o urmă, cu pași ușori, sorbind din ceai. Părea foarte relaxat dar, cu siguranță cam nedumerit, când se opri lângă ea, rezemându-se cu un umăr de trunchiul copacului, pentru a o privi. Jenna nu spuse nimic; nu vorbi nici el.

Cu toate că încerca să nu-l privească, îl văzu cu coada ochiului scoțându-și pălăria și trecându-și o mână prin părul des, castaniu, înainte de a-și pune pălăria la loc, cam țepos, pe ceafă. Era nedrept, își spuse Jenna, ca Sam să fie atât de chipeș. Avea nasturii de sus ai cămășii de doc descheiați și îi putea vedea pieptul lat, bronzat, ridicându-se și coborând cu fiecare respirație. Cuțitul său lung stătea într-o teacă, pe șold. Mânecile cămășii erau suflecate, expunând brațele musculoase care o cuprinseseră cu doar o zi în urmă, iar pe buzele ce-o sărutaseră cu atâta patimă aveau un zâmbet întrebător.

– Nu plecăm până nu-mi spui ce te frământă, Jenna. Ieri te-am sărutat ști m-ai sărutat și tu. Azi, nu te mai pot face nici măcar să te uiți la mine.

De pe buzele și scapă un mic oftat, înainte de a răspunde.

– Te-am auzit vorbind cu Eric, azi-noapte.

– Deci, asta era. Ce făceai, trăgeai cu urechea?

– Nu cred că ai vreun drept să mă acuzi, Sam.

– Mda, se pare că nu am. Iar tu ai dreptul la o explicație.

– Întocmai, răspunse ea, calmă.

Sam le strigă ceva oamenilor, în swahili.

– Le-am spus să stea liniștiți, că mai rămânem un tim, traduse el, așezându-se lângă Jenna. Ce dorești să știi?

– Totul. Pentru ce anume vrea Eric să mă folosească și de ce vrei tu să mă trimiți înapoi la Salindi City.

– Dă-mi voie să-ți mai întâi răspund la a doua parte a întrebării, fiindcă e mult mai puțin complicată. De la bun început n-am vrut să vii în călătoria asta, cum bine știi. E periculos și nu voiam să fiu împovărat cu o femeie pornită în nu știu ce misiune prostească...

– E foarte importantă pentru mine, Sam, îl întrerupse ea. Credeam că ai înțeles asta.

– O înțeleg acum, răspunse el, și-ți respect motivele pentru care dorești să ajungi în Munții Batari. Dar acum, mai mult decât oricând, aș dori să te pot trimite înapoi.

Văzându-i expresia întrebătoare de pe față, Sam încercă să-i explice:

– De când ne-a lăsat Fiona singuri în sfârșit, ieri, cu afurisiții ăia de cheetah...

Mâna lui îi atinse ușurel o șuviță de păr care scăpase din coc.

– Atunci, între noi s-a schimbat ceva. Din capul locului am simțit că răspundeam de viața ta, însă acum, mai mult ca oricând, nu pot permite să ți se întâmple nimic, adăugă el, cu glas răgușit.

Jenna simți că tremura sub privirea lui gravă, dar încă nu putea uita ceea ce auzise.

– Ce vrea Eric de la mine?

Sam se rezemă din nou de copac.

– Lucrăm pentru primul ministru, începu el, iar călătoria asta mai are și alt scop. În orice țară proaspăt formată există probleme, iar Bundo, oricât e el de popular, are mari dificultăți cu insurgenții de la graniță. E mult mai puternic decât ei, desigur, dar aceștia reprezintă o amenințare serioasă.

– Cu siguranță, nu se poate ca voi și oamenii voștri...

Sam clătină din cap, insistent.

– Nu, n-am venit aici ca să luptăm, ci pentru a culege informații. Contrabandiștii îi aprovizionează pe rebeli cu arme, iar sarcina mea e să-i localizez, să le găsesc cartierul general, dacă pot, eventual chiar să-i alung. Așa că asta sper să reușesc, făcând aceste incursiuni în Batari. De astă dată. Eric a considerat că tu ai fi o bună acoperire. Evident, vrea să facă tot posibilul ca să rămână în grațiile primului ministru; e o afacere profitabilă.

– Tatăl meu în ce fel e implicat?

– Nu cred că e, dar Eric bănuiește că moartea lui ar putea să aibă legătură cu contrabandiștii de arme; că e posibil să fi văzut ceva.

– Ceva legat într-un fel sau altul de Zaphir?

– Presupusul oraș pierdut? Sincer, Jenna, eu nu cred că există dar, da, Eric presupune că ar putea fi o legătură. Mie mi se pare mult prea trasă de păr.

Jenna se întrebă dacă ar fi cazul să-i spună lui Sam despre harta pe care i-o trimisese tatăl ei. Dacă da, cu siguranță, acum era momentul.

– Sam! strigă unul dintre ceilalți, adăugând ceva în swahili, cu un gest spre soare.

Sam îi explică Jennei:

– Zice că ar fi timpul să pornim acum, dacă vrem să ajungem la următoarea tabără înainte ca arșița să devină insuportabilă, și are dreptate.

Se ridică și-i întinse mâna.

– Toate astea au vreun sens pentru tine, Jenna?

– Da, răspunse ea, luându-l de mână, pentru a se ridica lângă el. Acum înțeleg, Sam, și-ți promit că n-am să-ți fac nici un fel de probleme, chiar dacă știu că ai prefera să mă expediezi înapoi la Salindi City.

– Da și nu, o privi el cu un zâmbet.

Apoi, omul mai strigă încă o dată și momentul trecu.

***

În următoarele trei ore, fierbinți și pline de praf, Sam îi spuse mai multe despre terenul pe care-l străbăteau în drum spre Batari. Chiar dacă era la fel de cald ca înainte, simpla apropiere a munților o făcea pe Jenna să se simtă mai răcorită și, știind că totul era din nou în

regulă între ea și Sam, era mai relaxată. Drumul se îngusta considerabil, pe măsură ce se apropiau de poalele munților.

– De-acum încolo, drumul va fi destul de incomod.

Jenna râse:

– Nici până acum n-a fost prea neted.

– Așteaptă numai. Înainte, am mers pe un drum. De-acum, devine o cărare. Nu peste mult, va fi o potecuță. Iar pe urmă, ne vom croi drum prin vegetație. Acela e locul unde orice om cu mintea întreagă se întoarce din drum pornind înapoi spre casă.

Jenna înțelese imediat aluzia.

– Încă-ți mai pare rău că m-ai adus aici?

– Răspunsul rămâne da și nu. Sper numai că te pot ține în siguranță, adăugă el, cu seriozitate.

– N-am să pățesc nimic, Sam, îi promise ea.

Sam întinse mâna peste a ei, făcând-o să roșească. Jenna știa că Abdullah îi observa de pe bancheta din spate a jeepului, cu pușca pe genunchi și un rânjet până la urechi pe față.

Câștigară timp destul cât drumul mai era practicabil, și ajunseră la locul de tabără tocmai în momentul când Jenna credea că dogoarea avea s-o doboare. Rosti o mulțumire mută, când Abdullah strigă ceva, arătând spre un fel de oază. Încă un kilometru și ar fi leșinat, ceea ce nu i-ar fi făcut o impresie prea bună lui Sam, mai ales din moment ce îi promisese că n-avea să-i creeze nici un fel de probleme.

Pe lângă pâlcul de copaci uriași curgea un pârâu limpede și răcoros. Jenna nu dorea nimic mai mult decât să se arunce în apă, dar Sam îi propuse să aștepte până când oamenii instalau tabăra, apoi porni în amonte, spre un loc unde apa se revărsa de pe o stâncă formând un bazin.

– Îți promit că te las pe tine să faci baie prima, îi spuse el Jennei, în timp ce aceasta se prăbușea la umbră, așteptând să-i fie înălțat cortul.

La instrucțiunile lui Sam, îl instalară mai întâi pe al ei și-i descărcară bagajele. După ce găsi un rând de haine curate, Jenna își adună trusa de cosmetice, săpunul și prosoapele și porni în susul apei, pe cărarea arătată de Sam, ajungând la bazin. Acesta era umbrit de copaci cu coroane joase și de o ieșitură stâncoasă. Jenna se opri lângă stânci, îngăduindu-și un moment de contemplare a împrejuri-

milor. Se afla într-o oază, un giuvaer verde la capătul savanei uscate.

Privind în jur, Jenna fu surprinsă să-l vadă pe Ali cocoțat în vârful stâncilor. Acesta evita cu grijă să se uite în direcția ei, dar Jenna era sigură că stătea de veghe. Înainte de a pleca din tabără, declarase că se ducea să facă o baie îndelungată în iaz și nu-i păsa nici dacă trebuia să-l împartă cu un aligator și o familie de hipopotami. Dar prin jur nu se zăreau animale, prietenoase sau ostile, totuși Sam nu-și asumase nici un risc. Îl trimisese pe Ali de pază. Într-un fel, acest lucru o mai liniștea. Pe lista echipamentelor necesare întocmită de Sam nu figurase și un costum de baie, așa că nu-i rămânea decât să se scalde goală, cu sau fără Ali în apropiere. Jenna trecu în spatele unei stânci, se dezbrăcă, își înfășură trupul cu un prosop și înaintă până la marginea apei. Aruncând o privire scurtă, spre a se asigura că Ali continua să stea cu spatele la ea, lăsă prosopul să cadă și se aruncă în apă.

După primul șoc, își dădu seama că nu era deloc rece, doar abia răcoroasă, dar diferența dintre temperatura apei și cea a aerului înăbușitor era suficientă pentru a o face să tremure zdravăn. Imediat ce se obișnui, Jenna înotă până la capătul iazului și înapoi, într-un craul lent, destins, cu gândul că niciodată în viața ei nu se simțise mai bine, cu apa alunecându-i peste trupul gol, în timp ce-și relaxa toți mușchii amorțiți.

Iar și iar, Jenna parcurse iazul pe toată lungimea, simțindu-se tot mai relaxată cu fiecare mișcare de brațe, convinsă că putea înota astfel la nesfârșit. După câte se părea, Ali ajunsese la concluzia că n-o păștea nici un necaz și-și părăsise în sfârșit postul de strajă. Era singură într-o oază, goală, una cu natura, spirit liber desfătându-se în răcoarea undelor. După un timp, fără tragere de inimă, înotă înapoi la marginea bazinului, unde-și lăsase prosopul și săpunul, și stând în apă până la umeri, începu să-și spele apăsat părul, și-l scufundă de câteva ori pentru a se clăti de tot săpunul și în sfârșit ieși din apă, învelindu-se în prosop.

Așezată comod pe pietre, Jenna își scoase trusa de cosmetice, rezemă oglindă și se studie cu atenție. Ceea ce văzu o surprinse. Cu toate că părul era de-a dreptul imposibil, pielea ei nu arătase niciodată mai bine – ușor bronzată, cu obrajii înroșiți – și avea ochii cât se poate de limpezi. Pesemne că ceva anume din Africa îi pria, con-

chise Jenna, întrebându-se dacă nu cumva acel ceva nu era atât regiunea, cât omul cu care o cutreiera.

Avea însă o problemă cu părul. Plin de bucle încâlcite cărora nici cele mai mari cantități de fixativ nu le puteau veni de hac, în fiecare zi îi lua tot mai mult timp pentru a și-l aranja.

Vârî mâna în punga cu cosmetice, căută și scoase o foarfecă. Era mică, pentru pielițe, nu tocmai visul unui coafor. Trebuia doar să-ncerce să se tundă șuviță cu șuviță.

Dar avea curajul? La început, Jenna reteză vârful unei bucle. Aceasta căzu la pământ. Privi șuvița de păr, pe stânca de lângă ea, spunându-și că nu era o priveliște chiar atât de înspăimântătoare; așa că încercă din nou, de astă dată tăind mai aproape de cap. În cele din urmă, apucă un smoc mare de păr și îl ciopârți. Zarurile erau aruncate; acum, nu se mai putea opri.

Nu era ușor. Foarfeca era prea mică și se toci rapid. În ritmul acela, putea dura o zi întreagă, dar Jenna știa că, probabil, Sam o aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la tabără, ca să poată face și el baie, înainte de cină. Ei bine, nu se putea întoarce arătând așa; nu-i mai rămânea decât să aștepte. Înhăță încă o mână de păr și încercă s-o reteze fără prea mult succes.

– Lua-te-ar dracu'... mormăi ea printre dinți.

Din spatele ei, un glas răspunse:

– Se pare că ți-ar prinde bine o mână de ajutor.

Jenna lăsă foarfeca jos și-și strânse prosopul, care-i era prins chiar deasupra sânilor.

– Eu...

– Nu te jena, continuă Sam. Găsesc că-i o idee excelentă.

– Ce?

– Tunsoarea.

– A...

Stânjenită că fusese surprinsă doar cu un prosop pe ea, Jenna uitase complet în ce hal îi era părul. Trase iar de prosop și se întoarse cu picioarele astfel încât totul să fie cât mai bine acoperit.

– Da... se bâlbâi ea. Părul. Crescuse atât de lung și mă încurca.

Jenna își dorea să n-o mai privească, sau măcar ea să poată să nu se mai uite la el. Dar continua să-l privească, iar Sam făcea același lucru, cu mâinile în șolduri și, pe buze, un zâmbet care nu putea fi

numit altfel decât parșiv. Nu avea cămașa pe el, iar Jenna observă din nou că pieptul îi era musculos și lat, doar o idee mai puțin bronzat decât brațele. Peste umăr își aruncase un prosop.

– Îmi pare rău că am întârziat atât de mult. Știu că voiai să faci baie, se scuză ea.

– Pot aștepta. Hai mai întâi să facem ceva cu părul ăsta.

Sam scoase cuțitul din teaca de la centură, examinându-l cu atenție.

– Tăios ca briciul, constată el. O să meargă mult mai bine decât sărăcia aia de forfecuță.

Se așeză lângă Jenna și-i atinse bărbia cu vârfurile a două degete, întorcând-o cu fața spre el.

Un moment, Jenna crezu că avea s-o sărute. Apoi își dădu seama că ochii lui erau cercetători, îngândurați. Îi privea părul și lua o hotărâre. Într-un târziu spuse:

– Cred c-ar putea să fie și mai scurt.

Jenna dădu din cap, amuțită.

– O față atât de frumoasă ca a ta, n-are nevoie de prea multe podoabe în plus. Toată lungimea asta de păr nu-ți folosește la nimic; nu face decât să-ți ascundă frumusețea. Și machiajul la fel.

Încet, își plimbă degetele prin părul ei, ridicând câteva șuvițe. Apoi începu să taie, cu cuțitul lung și tăios ca un brici, atent, metodic. În timp ce o tundea, se învârtea în jurul ei, iar Jenna zărea lucirea unei raze de soare pe lamă, apoi auzea foșnetul și simțea mica înțepătură care urma. După aceea mâinile lui treceau iar prin părul umed, mângâindu-i pielea capului în timp ce ridica fiecare șuviță.

– Și-acum, în față, îl auzi Jenna spunând și, deodată, fu în fața ei, la doar câțiva centimetri distanță, privind-o cu ochi calmi și cercetători. Aplecându-se înainte, își strecură mâinile peste fruntea ei, până în păr. Din când în când, ochii Jennei îi zăreau pe-ai lui, când Sam se oprea ca să-i miște capul cu câteva degete, înainte de a începe să taie. De fiecare dată când se întâmpla asta, ea trebuia să-și mute cea dintâi ochii, iar în cele din urmă, incapabilă sa-i mai susțină privirea, își închise ochii. Însă chiar și așa îi putea simți prezența, îl simțea lângă ea, simțea mirosul în care se amestecau aroma dulce a masculinității și dogoarea savanei africane. Îi făcea capul să se învârtească.

În sfârșit, Jenna îl simți îndepărtându-se și deschise ochii. Sam avea o expresie neutră și, cu glas calm, spuse:

– Cred că așa e bine.

Privindu-se în oglinda pe care i-o dădu el, Jenna fu șocată de ceea ce văzu – o față care nu părea să fie a ei, încadrată într-un păr blond, scurt, ce se ondula în jurul obrajilor și al frunții, făcând-o să arate foarte tânără și vulnerabilă.

Jenna își scutură capul și se mai uită o dată. Părul îi stătea firesc, dar fața o privea încruntată.

– Parc-aș fi băiat, izbucni ea.

– Nu, Jenna, răspunse serios Sam. Nu semeni deloc cu un băiat. În viața mea n-am văzut o ființă mai feminină, sau mai frumoasă.

Jenna îi zâmbi. Acesta era cel mai plăcut compliment care i se făcuse vreodată. De multe ori fusese declarată frumoasă, dar nicicând într-un fel atât de fermecător.

– Nu mai ești femeia pe care am cunoscut-o în hotelul King George, de asta sunt sigur, continuă el.

– Nici nu mă mai simt ca femeia aceea. Mă simt altfel.

Scutură iar din cap, trecându-și degetele prin părul scurt.

– Simt că, într-un fel sau altul, am fost eliberată.

– Africa are efectul ăsta asupra oamenilor. Tuturor celor care vin aici le dăruiește un sentiment de libertate. Poate din cauză că e atât de mare și sălbatică. Aici, nu ai cum să te simți îngrădit. Ne înghite și în același timp ne eliberează.

Și atunci, Jenna făcu cel mai neașteptat lucru. N-ar fi trebuit să-l mire, căci femeia aceea nu făcea niciodată ceea ce se aștepta de la ea. Cu o mișcare pe cât de sfioasă, pe-atât de provocatoare, îi prinse mâna, o ținu un moment lipită de obrazul ei, apoi o întoarse și-i sărută palma, cu buze iscoditoare. Era un gest plin de gingășie și inocență; era o invitație la dorință și pasiune profundă.

– O, Jenna, murmură el, strângând-o la piept. Jenna.

Îi cuprinse cu brațele spatele gol. Buzele care le întâlniră pe ale lui erau calde și dulci, deschizându-se încet, iar în clipa aceea Sam știu că de astă dată sărutările n-aveau să mai fie de ajuns. Dorea mai mult; trebuia să aibă mai mult – tot ceea ce-i putea dărui ea, toată pasiunea și ardoarea ei.

O sărută iar și iar, limba lui începând pătrunderi stăruitoare în adâncurile dulci ca mierea ale gurii ei, pentru a fi întâmpinată de pro-

pria ei limbă care căuta și sonda. Își simți nevoia străbătându-l năvalnic și de neoprit ca o furtună ce bântuie dezlănțuită peste savană.

– Te doresc, Jenna.

Mâinile lui bâjbâiau la prosopul ce-i cuprindea cea mai delicioasă parte a trupului cald și maleabil, prosopul care-i ascundea misterioasă feminitate. Și totuși, încă nu-i răspunsese, nu-i dăduse de veste că dorința lui era și a ei. Își forță mâinile să se oprească. Rămaseră deasupra sânilor ei, ținând prosopul pe loc, în așteptare. Jenna nu vorbi, iar Sam, frustrat, își îngropă chipul în buclele aurii proaspăt tăiate, nedorind să-i vadă expresia, în caz că îl refuza.

– Vreau să fac dragoste cu tine... glăsui el răgușit în părul ei... niciodată în viața mea nu mi-am mai dorit un lucru atât de mult. Se simți tras ușor, când Jenna păși înapoi și, cu mâna pe brațul lui, îl conduse în spatele grămezii înalte de pietre. Acestea se repezeau în sus deasupra capetelor lor, formând o mică grotă umbrită de soare și la adăpost de ochii oricui, răcoroasă și primitoare. Sam o urmă înăuntru. Acolo, Jenna se întoarse spre el. O aștepta. Inima îi bubuia atât de tare încât Sam nu se îndoia că i-o putea auzi și ea, așa cum stătea privindu-l pe sub pleoapele coborâte, cu mâna încă pe prosop. După care, iar făcu ceva neașteptat. Ridică și cealaltă mână, desprinse prospul și-l lăsă să cadă la pământ.

Sam se sili să nu ia în seamă ispita de a o trage brutal spre el, ci mai stătu tăcut preț de-un lung și delicios moment, uitându-se doar. Vedea tot ceea ce-și imaginase, la ce visase atâtea fantezii. Și mai mult decât atât. Jenna stătea în fața lui, cu roșeața ridicându-i-se în obraji și un mic surâs formându-i-se pe buze. I se părea timidă și în același timp obraznică, inocentă și ștrengăriță, dar mai presus de orice – tentantă. De la umerii rotunjiți gingaș, la sânii plini și tari, talia îngustă și șoldurile arcuite, până la picioarele lungi și zvelte, Jenna era întruchiparea perfecțiunii. Ceea ce bănuise atât de mult timp, acum știa cu certitudine.

Toate acestea îi fulgerară prin minte într-o clipă și, când clipa trecu, Sam era lângă ea, cu Jenna învăluită în brațele lui. Căzură împreună în genunchi. Sam întinse prosopul și, ușurel, în timp ce Jenna se lăsa pe spate, îi dădu drumul doar atâta cât să-și descheie cureaua, să o scoată și să pună cuțitul cu teaca lângă prosop. Apoi își desfăcu pantalonii kaki de teren, și-i trase și se lăsă iar în genunchi lângă ea.

Ridică mâna și-i mângâia fața, pornind apoi cu palmele peste sânii ei, peste abdomen și în josul picioarelor, abia atingându-i pielea delicată, în timp ce cu ochii i-i sfredelea arzător pe ai ei. După care, se aplecă și continuând s-o mângâie, îi sărută buzele, o dată, tandru, și încă o dată, mai puțin tandru, pentru ca în cele din urmă să-i strivească gura sub a lui, cu o dorință zdrobitoare.

Dacă atingerea lui aprinsese o flacără înlăuntrul Jennei, acel ultim sărut ațâță și mai mult focul. Părea să gonească prin venele ei, să se răspândească în sus și în afară, pentru a-i pârjoli pielea. Isca o durere delicioasă, pe care numai trupul lui avea s-o poată ostoi, și totuși, când o întoarse și o ținu în brațe, flăcările nu se potoliră, ci se înălțară tot mai sus și mai sus. Jenna gemu, încercând să-i rostească numele, dar acesta i se opri în gât. Mai încercă o dată și reuși să articuleze o șoaptă abia auzită, singura silabă din numele lui.

– Sunt aici, Jenna. Sunt cu tine, șopti Sam cu gura lângă fața ei, în timp ce buzele-i urmăreau obrazul și adâncitura gâtului, lăsând o urmă umedă, până ajunse la relieful sânilor plini. Când se opri, Jennei i se opri că-i simțea trupul tremurând lipit de al ei, înainte ca Sam să-și coboare gura spre vârful încrezit al sfârcului care-l aștepta, un mugur viu ce se întărea sub săgețile limbii lui, o dată, de două ori, înainte de a prinde bobocul în gură și a-l absorbi complet.

Jenna îl cuprinse convulsiv cu brațele, trăgându-l tot mai aproape cu mâinile în părul lui șaten, ținându-l lacomă la sân, dorindu-și ca fiorul de extaz săvârșit de buzele lui să nu se mai sfârșească niciodată. Și nu se mai sfârșea; în schimb, se întețea tot mai tare, pe măsură ce mâinile lui îi cutreierau trupul, căutând, mișcându-se în jurul șoldului și de-a lungul cărării unde i se îmbinau trupul și coapsa, adâncitura care cobora spre movila dulce de bucle aurii. Acolo, ascunsă înăuntru, o găsi; și urmă dublul asalt asupra senzațiilor ei, gura lui peste sâni, și degetele intrând și ieșind din gingășia ei însuflețită.

Jenna se simțea ca o femeie posedată. Nimic din toate acelea nu i se păreau reale, și totuși, așa erau. Zăceau împreună pe prosopul care cândva îi stătuse înfășurat pe trup, ascunși într-o cavernă formată din stânci, la marginea savanei africane. Nu părea cu putință acel lucru, dar se întâmpla aievea, iar Jenna îl dorea la fel de mult pe cât dorea aerul pe care-l respira.

Îi arătă cât de mult, mișcându-și mâinile peste pieptului lui, peste

suprafața dură a abdomenului, spre tăria în creștere a bărbăției. Când îl atinse, Sam își ridică buzele de pe sânul ei și începu să-i rostească numele la nesfârșit, iar Jenna știu întocmai ce dorea de la ea. Îl cuprinse cu mâna, iar degetele lui căutară iarăși dulcea feminitate și i-o invadară, mângâind-o în timp ce și ea îl mângâia. Sărutul pe care-l împărtășiră în acel moment fu frenetic, înfometat și poruncitor din partea amândurora, căci nici unul nu mai putea să se abțină; și nici să aștepte. Mâinile căutau, limbile de asemenea, gustând, lingând, mușcând.

– Te doresc, te doresc, Jenna, îl auzi ea strigând și, cumva, reuși să-i răspundă ca un ecou, chiar în timp ce Sam aluneca într-însa umplând-o complet, deplin, perfect, cu bărbăția lui. Iar ea cuprindea toată acea forță și putere în îmbrățișarea primitoare a feminității ei catifelate.

La început încet, fără grabă, Sam prinse a se mișca înăuntrul ei. În acel timp, o privea pe Jenna sub el, cu ochii ei mari și albaștri tulburați de voluptate și încadrați de părul blond tăiat scurt, în vreme ce pe față i se reflecta același extaz pe care-l simțea și el. Privind-o mișcându-se, tot mai repede și mai repede, știu ce li se întâmpla, și ei, și lui. Îi văzu ochii devenind mai luminoși când reacționă o dată cu el, arcuindu-și spinarea, folosindu-și brațele pentru a-l trage și mai aproape.

Pe când ochii li se împreunau nu mai puțin decât trupurile, Sam văzu lumina întețindu-se de jur-împrejurul lor ca soarele aruncându-și razele peste un deșert ce se deșteaptă, până când totul fi inundat de acea lumină, care explodă peste tot în jur și într-înșii.

Capitolul 7

Strălucirea nu existase decâd înăuntrul lor, o lumină care le reflecta simțămintele atât de intense. În realitate, soarele apunea dincolo de Munții Batari, în timp ce Sam se rostogolea pe prosop, cu brațele încă în jurul Jennei.

– În curând se va întuneca, șopti el, cu buzele pe obrazul ei umed. Jenna dădu din cap, începând să se ridice.

– Mai bine să ne întoarcem. Oamenii tăi se vor întreba...

El o strânse cu putere, fără a o lăsa să se desprindă din îmbrățișarea lui fermă.

– Nu-ți face griji în privința lor, răspunse, sărutând-o pe obraz, după care întoarse puțin capul, pentru a-i putea săruta buzele, în timp ce-și trecea mâinile prin părul ei. Halal tunsoare, o tachină.

Jenna ridică mâna, își simți părul și din nou fu surprinsă.

– Îmi place, spuse ea. Cred.

Sam râse.

– Și mie îmi place, și știu.

Începu să se desprindă și se ridică în capul oaselor, înfășurând-o pe Jenna cu prosopul..

– Și-acum, spuse el, ridicându-se în picioare, mă duc să fac o baie înainte de cină. Vrei să vii și tu?

Jenna clătină din cap, încercând să nu reacționeze la vederea lui, așa cum stătea deasupra ei, cu trupul lucind în lumina asfințitului. I se puse un nod în gât, spunându-și cât de superb arăta – puternic, complet, desăvârșit.

– Stau doar să mă uit, spuse ea și, sub privirea ei, Sam se întoarse și păși pe una dintre stâncile ieșite în afară. Stătu un moment în echilibru pe margine, apoi, plonjă, cu o boltă înaltă și prelungă, pentru a pluti un moment suspendat deasupra bazinului, înainte ca trupul său să străpungă apa aproape fără zgomot, abia stârnind un val în urma sa.

Când ieși din nou la suprafață, îi strigă:

– Hai în apă, Jenna! E excelent!

Jenna se ridică pe stâncă, pentru a vedea mai bine distanța până la iazul de jos.

– Nu mă prea pricep la plonjare, recunoscu ea.

– Atunci, sari, deschise Sam brațele. Haide, am să te prind.

Jenna privi în jur.

– Și oamenii? întrebă, continuând să-și țină prosopul pe trup.

– Nu-ți face griji. Cu toții sunt în tabără. Hai, Jenna, fă o baie până nu se-ntunecă și ne trezim cu toate animalele pe cap.

– Ce? strigă ea, uitându-se iar în jur.

– Exact. Asta-i principala adăpătoare din regiune. Din același motiv am făcut tabăra atât de departe, în aval. Uneori vin în număr foarte mare.

– Sam, poate ar fi mai bine să ne întoarcem chiar acum, spuse ea. Dacă vin cât timp suntem în apă?

– Nici o grijă. O să le-auzim.

Continua să stea cu brațele desfăcute.

– Încep să mă satur de-atâta așteptare, Jenna.

Lăsând prosopul să cadă, Jenna trase aer în piept, închise ochii și sări. Nimeri departe de brațele lui Sam.

Când ieși la suprafață, acesta înota spre ea, râzând.

– Nu ești cea mai bună țintașă din lume. Te-ai uitat și tu, înainte să sari?

Întinse o mână și-i atinse talia, cuprinzând-o cu brațul pentru a o trage spre el, în timp ce amândoi călcau apa pentru a pluti în continuare.

– Nu, răspunse ea cu sinceritate. Întotdeauna închid ochii când sar, încă de când eram mică. De fapt, sunt o lașă.

– Tu, lașă? o contrazise el, lăsându-și mâinile să-i exploreze trupul în timp ce săltau prin apă. Numai oamenii foarte curajoși vin în safari prin părțile astea ale Africii.

– Nu de curaj e vorba, răspunse ea, cu un mic tremur stârnit de ceea ce-i făceau mâinile lui. Ci de încredere. Sunt cu tine, Sam.

– Da, într-adevăr, își apropie Sam buzele de ale ei. Mai mult ca sigur că ești.

Ținând-o deasupra apei, o sărută profund, iar ea îi simți dorința crescând lipita de trupul ei.

– Și-acum, mai spuse Sam, mai bine să tragem un înot de răcorire, altfel nu mai ajungem înapoi la cină.

Cam fără tragere de inimă, se despărțiră și porniră înot de-a latul iazului, unul lângă altul. Apa, care în urmă cu o oră fusese albastră, era acum aproape neagră și părea fără fund. Umbrele se alungeau peste iaz, vârstate de culorile apusului de soare, o abundență pe portocaliu, violet și roz. Sam și Jenna străbăteau culorile și umbrele cu mișcările lor ritmice. În sfârșit, obosiți, relaxați, ieșiră din bazin și se îmbrăcară în tăcere, cu ochii întâlnindu-li-se din când în când, cu mâinile atingându-li-se, familiar și tandru.

Jenna își șterse părul și, până își luă hainele pe ea, acesta i se uscă de tot.

– E o diferență, nu, după pletele buclate de după-amiază? comentă Sam.

– Pletele încurcate, vrei să spui, îl corectă Jenna. Da, și-mi place la nebunie. Îți mulțumesc, Sam, spuse ea, dintr-o dată intimidându-se din nou. El, însă, îi înlătură dezinvolt sfiala, aplecându-se s-o sărute și începând să-i încheie bluza. Degetele sale atinseră lanțul de aur de la gâtul ei și stăruiră asupra talismanului cuibărit în șanțul dintre sâni.

– Ce-i ăsta? întrebă el curios. Nu l-am văzut niciodată la tine.

– Într-adevăr, răspunse Jenna, cu oarecare tristețe, după părerea lui. Cândva, cu ani în urmă, îl purtam tot timpul.

– Pare o jumătate de monedă veche, comentă Sam, examinând pandantivul.

– Asta și este.

Jenna termină de încheiat bluza, pe care Sam o abandonase.

– Tatăl meu a găsit-o în timpul uneia dintre săpăturile lui. Pe atunci, eu eram abia o fetiță, își aminti ea. Mă luase în deplasarea din Grecia și mă aflam la fața locului când a găsit monedele. La întoarcerea în State, a dat-o pe asta la tăiat și din jumătățile ei a făcut talismanele pentru amândoi.

– E foarte frumoasă, spuse Sam, cam mirat de tristețea ei, care părea provocată de încă ceva pe lângă moartea tatălui ei. Pare myceniană.

– Da, asta e, răspunse Jenna adăugând: chiar dacă n-o port prea des, o țin la mine tot timpul.

Își adună lucrurile și, când se întoarse din nou spre el, avea un zâmbet pe buze.

Dar Sam o văzuse privind spre Munții Batari, care păreau să-i domine ca niște gigantice santinele ale apocalipsei. Contemplase lanțul muntos cu ochi provocatori, dar în același timp plini de tristețe. Sperând să-i vadă tristețea risipindu-se, o cuprinse cu brațul ocrotitor. Porniră înapoi spre tabără, însoțiți de strigătele îndepărtate ale animalelor în drum spre adăpătoarea lor.

Întunericul se lăsă rapid, chiar când ajunseră la tabără. Mirosurile cinei pluteau spre ei, apetisante. Sam o mai îmbrățișă odată înainte de a intra în cercul de lumină al taberei.

Imediat, Matope și ceilalți începură să vorbească plini de însuflețire și, după cum i se păru Jennei, cu chicoteli înăbușite.

– Sam, îl întrebă ea jenată, vorbesc cumva despre noi? Crezi că știu ce... s-a întâmplat la iaz?

Sam se mulțumi să râdă.

– Nu, deși probabil bănuiesc. Oricum, nu despre asta e vorba, adăugă el, în timp ce le adresa celorlalți un salut.

– Atunci, despre ce?

– Despre părul tău.

– Ce? își ridică ea mâna, atingându-și șuvițele retezate.

– Exact, râse Sam. În fond, ai plecat de-aici, azi după-amiază, ca Simone Beauchamp, actriță, și te-ai întors ca Jenna Chapman, ca expediționară. Par să fie de acord că e o schimbare în bine, adăugă el. Să le spun că este opera mea?

– Nu! se opuse Jenna. Și-așa sunt destul de jenată de ce și-or fi închipuind.

***

A doua zi călătoriră încet, pe ceea ce mai rămăsese din drum, intrând printre colinele de la poalele munților. Cu câțiva kilometri în urmă, trecuseră prin dreptul ultimului sat din zonă. Ținutul care se întindea în fața lor era sălbatic și virtualmente neexplorat. Dimineața, Jenna întrezărise piscurile colțuroase de pe culmea Marii Britanii, acum învăluite în nori. Sălbăticia munților era atât înspăimântătoare, cât și fascinantă și simțise câte ceva din ceea ce-și imagina că trebuie să fi simțit tatăl ei, când stătea privind masivul muntos, convins că în adâncurile vastei pustietăți zăcea îngropat orașul pierdut Zaphir.

– E splendid și sălbatic, îi spuse ea lui Sam.

– Da, fu el de acord. Pe mulți îi fascinează. În cele din urmă, după ce vom cartografia toată regiunea și vom stabili câteva zone pentru tabere, Eric și cu mine vom putea planifica safariuri în Batari. Măcar excursii de o zi, nu atât de departe pe cât plănuia să se ducă tatăl tău, îi aminti el.

– Cât de departe a ajuns, Sam?

– Asta n-o vom ști niciodată. Conform rapoartelor primite de primul ministru, e îngropat imediat dincolo de ultimul loc de tabără cunoscut. Ar trebui să ajungem diseară, înainte de căderea întunericului.

Jenna dădu din cap. Simțea o apăsare în piept, iar gura îi era uscată. Ar fi vrut să-l îndemne pe Sam să se grăbească, să ajungă mai repede; în același timp, dorea să-i ceară să se întoarcă. Nu voia să facă față realității: realitatea morții tatălui ei.

În restul acelei zile, călătoria continuă încet și cu greu, și cu toate că atmosfera se mai răcorise, insectele compensau scăderea căldurii. Jenna se pomeni plesnindu-le în timp ce se hurducau cu mașina și în cele din urmă, la propunerea lui Sam, luă cealaltă pălărie pe care el insistase să și-o cumpere din Salindi City. Avea bor lat și era acoperită cu un voal de plasă care se putea îndoi în jos, pentru a fi legat sub bărbie.

– Mă simt ca o doamnă din anii 1920, plecată în voiaj, comentă ea.

– Nu se prea potrivește cu noua ta tunsoare, asta-i sigur, dar arăți destul de elegant, spuse Sam în timp ce manevra volanul încercând să evite ramurile joase ale copacilor.

În cea mai mare parte a drumului, rămase tăcut, concentrându-se să conducă jeepul și camioneta pe drumurile forestiere înguste. De două ori fură nevoiți să coboare pentru a tăia crengile, astfel încât camioneta să-i poată urma. Deasupra, Jenna auzea cimpanzeii și alte maimuțe jucându-se, dar sunetele din hățișuri nu erau la fel de liniștitoare.

– Prin părțile astea bântuie bacocerii, o informă Sam.

– Și șerpii, Memsahib, îi aminti Abdullah de pe bancheta din spate, cu nelipsită pușcă pe genunchi.

– Când te îndepărtezi de tabără, să iei și un băț cu tine.

– Și ce să fac cu el, se interesă Jenna, să bat facocerii?

Sam râse.

– Cu ei n-ai de ce să-ți griji. Îi poți auzi de departe, când vin, ca să te dai la o parte din calea lor. Adevărata problemă sunt șerpii, fiindcă ei nu te avertizează nicicum. Lovește din mers, cu bățul frunzișul din fața ta. Așa, cel puțin, ai să-i alungi.

– Și-atunci, fug mâncând pământul, răspunse Jenna.

– Asta e o posibilitate. Dar, în situația existentă, cel mai bine e să stai cât poți de nemișcată. Încremenești și gata.

– Pentru cât timp?

– Până venim să te salvăm, Abdullah sau eu, zâmbi Sam.

– Ei bine, să nu mă lăsați s-aștept prea mult, glumi Jenna.

În aceeași după-amiază, târziu, Jenna aștepta cu nervozitate, în timp ce instalau tabăra. În sfârșit, Sam observă cât de tulburată era și o întrebă:

– Vrei să mă duc acum?

Jenna dădu din cap.

– Am făcut atâta drum, Sam, și aștept să-i văd mormântul de când am ajuns în Africa. Nu vreau să mai stau pe loc.

– Te înțeleg, răspunse el, atingându-i mâna. Cred că e pe ridicătura aia mică, imediat deasupra noastră. Mă urc să arunc o privire. Dar dacă nu e acolo, Jenna, va trebui să așteptăm până dimineață, ca să căutăm în restul zonei.

Încuviințând, Jenna îl privi cum se îndrepta spre colina din spatele taberei.

Peste zece minute, aflată încă în același loc, îl auzi pe Sam strigând de la marginea poienii:

– L-am găsit!

Jenna porni spre el, iar Sam îi întinse mâna.

– Vrei să urc și eu cu tine până acolo?

– Nu, clătină ea din cap. Vreau să fiu singură.

– E chiar pe vârful movilei, îi explică el. Am degajat drumul, dar trebuie să iei și asta.

Îi dădu o creangă pe care o curățase de rămurele, făcând din ea un fel de baston. Jenna trecu pe lângă el fără o vorbă, în drum spre vârful colinei, fără să se mai gândească la altceva decât la ceea ce o aștepta acolo.

Lovind din mers tufișurile din fața ei, Jenna urcă dealul cu atenție, în pofida neliniștii care o îndemna s-o ia la goană. Își scosese pălăria cea mare cu voal, când sosiseră în tabără, și cu toate că aici, în desișuri, nu era la fel de răcoare ca în luminiș, insectele nu păreau să fie atât de sâcâietoare. Sau, poate, acum pur și simplu nu mai era conștientă de ele, căci ajunsese pe culmea colinei, unde se opri, privind împrejurul ei, în căutarea mormântului.

Mult timp, Jenna nu-l văzu și se întrebă dacă nu cumva greșise drumul. Apoi, observă o grămăjoară de pietre sub un copac. Putea fi acolo? În timp se ce apropia, inima începu să-i bată mai repede, iar picioarele, să-i tremure. Apoi văzu, lângă pietre, în umbra unor tufișuri încâlcite, o cruce făcută din două bețe. Acela era mormântul lui, își dădu ea seama, sub un maldăr de bolovani, cu o cruce rudimentară pentru a însemna locul.

Jenna căzu în genunchi.

– Sunt aici, tată, spuse ea încet. În sfârșit, am venit.

***

Sam o aștepta cu nerăbdare să se întoarcă. Cercetase hățișurile de peste tot în jurul mormântului, înainte de a o lăsa să urce singură, căci știa că avea nevoie de acele momente intime cu tatăl ei, însă acum începea să se îngrijoreze.

Când ajunse la ea, încă mai stătea în genunchi lângă jalnicul morman de pietre. Sam se opri tăcut la câțiva pași distanță, nedorind

să-i tulbure gândurile. Arăta atât de mică și vulnerabilă, îngenuncheată acolo; o Jenna pe care n-o mai văzuse. Vru să-i spună ceva, dar nu știa ce anume, nici cum s-o consoleze. Se blestemă pentru nepriceperea lui, pentru că nu putea s-o ajute.

În sfârșit, ca și cum i-ar fi simțit prezența, Jenna se întoarse spre el. Avea obrajii brăzdați de lacrimi. Sam mai făcu doi pași și ajunse lângă ea, unde îngenunche pe pământ, luând-o în brațe. Numai atât putea să facă, s-o strângă la piept, fără nici un cuvânt.

– O să fie bine, murmură el, căutându-și cuvintele. Ai făcut ceea ce-ți impuseseși să faci. Ai găsit mormântul lui Carl. Ți-ai luat rămas-bun.

Jenna se întoarse și se agăță de el, suspinând sfâșietor și lăsându-l s-o țină în brațe, pe când plângea ca un copil.

– Dar tu nu înțelegi Sam, spuse ea, printre suspine sufocate. Nu știi ce i-am făcut, cum l-am dezamăgit.

– Sunt convins că nu l-ai dezamăgit niciodată, Jenna.

– Ba da, ba da, l-am dezamăgit, țipă ea, aproape isteric.

Sam se lăsă puțin în spate, lăsând-o să cadă la pieptul lui, astfel încât s-o țină cu amândouă brațele, pe când aștepta să-i spună ceea ce părea atât de disperată să-i împărtășească.

– Mi-a scris cu peste o lună înainte de a muri, Sam, chemându-mă în Africa. Voia să fiu alături de el când găsea Zaphirul, orașul de a cărui existență era atât de sigur.

– Nu era decât un vis, Jenna.

– Ba nu, nu era, nu era, negă ea, dar nici măcar nu contează. Ceea ce contează e că a vrut să vin aici. După atâția ani de când ne despărțisem, voia să uităm trecutul și să fim din nou tatăl și fiica de altă dată.

Sam continua s-o țină în brațe, așteptând să audă și restul.

– Nu ne înțelegeam de ani de zile. Eu fusesem de vină. M-am revoltat împotriva lui – și a mamei mele. Nu i-am împlinit nici unul din planurile pe care și le făcuse cu mine. Nici măcar școala n-am terminat-o. În schimb, m-am dus la New York și am devenit un simbol a tot ceea ce pentru el nu avea nici un sens, vedetă de televiziune într-o melodramă tâmpită. Își dorise atât de multe pentru mine. Atâtea vise și speranțe...

Sam îi mângâie ușurel părul.

– Trebuie să ne trăim viețile noastre, Jenna, spuse el.

– Știu, dar actoria nu era nici măcar ceea ce-mi doream eu. Era doar o cale de a mă revolta. Apoi, când mi-a scris în sfârșit, rugându-mă să vin în Africa, i-am răspuns că da, însă am amânat. Am terminat filmările, dar între timp se făcuse prea târziu. Până am fost eu gata de plecare, a murit.

– Nu aveai de unde știi că urma să moară, Jenna. Nu știai nici încotro avea să-l poarte căutarea asta. Nu te învinui singură pentru ceea ce nu poți controla. Împacă-ți conștiința și liniștește-te.

– L-am iubit atât de mult, Sam.

– Știu că l-ai iubit, Jenna.

Îi împinse înapoi șuvițele de păr din jurul feței și-i sărută obrajii înlăcrimați, Mângâind-o ca pe o fetiță a cărei durere e prea profundă pentru cuvinte. Se simțea neputincios și stângaci, știind că vorbele lui nu reușiseră să-i stingă suferința decât la suprafață.

– A fost cel mai bun prieten al meu, până am crescut și-atunci l-am lăsat de izbeliște.

Ochii ei albaștri se umpluseră iar de lacrimi, iar vocea îi tremura la amintirea acelor zile care trecuseră și nu mai puteau fi reînviate.

– Sunt convins că el n-a văzut așa lucrurile. Din câte știu, Carl era un om foarte înțelegător. Și-a dat seama că nu făcuseși decât să te revolți, ca toți tinerii. Știa că-l iubeai.

– Sper. O, cât mai sper.

Dar continua să fie tulburată, nemângâiată chiar.

– Însă nu e numai asta, Sam. Mai e...

Începea să tremure. Sam încercă s-o calmeze.

– Vom vorbi despre asta mâine, Jenna, spuse el. Ți-a fost de-ajuns pentru o singură zi. Acum, am să-ți dau ceva de mâncare și te bag în pat. Dimineață, toate vor părea mai luminoase. Ai încredere-n mine.

Umerii Jennei se înmuiară și căzu obosită la pieptul lui. În sfârșit, îl lăsă s-o ridice și s-o ajute la înapoierea spre tabără, prea epuizată ca să mai protesteze.

***

Jenna se trezi cu mult timp înaintea zorilor. Încercă să-și amintească unde se afla și ce se întâmplase. Apoi, își aminti de

mormântul tatălui ei și criza prin care trecuse, în brațele lui Sam. Nu avea sentimentul că se sfârșise. Încă mai dorea, cumva, să se purifice de vinovăția care o chinuia. Încercând să nu-l deranjeze pe Sam, se răsuci pe partea cealaltă și închise ochii, sperând că avea să-i vină din nou somnul. Nu veni. Într-un târziu, prin ușa cortului pătrunse în sfârșit o rază slabă de lumină, iar Jenna știu ce avea să facă.

Atentă, trase plasa contra țânțarilor și se ridică, încercând să nu-l trezească pe Sam. Ar fi trebuit să știe la ce să se aștepte. Sam deschisese deja un ochi, iar acum o privea, în timp ce începea să se îmbrace.

– Nici măcar nu s-a luminat de ziuă, Jenna, spuse el.

– Știu, dar nu puteam dormi. S-ar putea să ies și să văd dacă Matope a făcut cafeaua.

– Sunt sigur că da. Te simți bine?

– Așa cred, răspunse Jenna. Da, mi-e bine.

Termină repede cu îmbrăcatul și schițând un surâs, se strecură afară din cort.

Jenna încercă să se furișeze pe lângă Matope fără ca acesta s-o vadă, dar ar fi trebuit să știe că așa ceva nu era mai posibil decât să se scoale din pat fără a-l trezi pe Sam. Însoțitorii ei erau conștienți permanent de tot ceea ce se petrecea împrejurul lor, în junglă. Își formaseră un al șaselea simț; nu le scăpa nimic.

– Cafea, Memsahib? întrebă Matope, în timp ce Jenna ocolea tabăra.

– Da, mi-ar face plăcere. Mă întorc imediat, mai spuse ea, dispărând în tufișul de la poalele colinei, cu speranța că Matope avea să-i interpreteze altfel scopurile. Când acesta nu mai comentă, trase concluzia că-l păcălise; luă un băț și porni spre colină.

Ajunse la mormântul tatălui ei tocmai când răsărea soarele. În zori locul arăta și mai melodramatic, își spuse Jenna, oprindu-se în fața grămezii de pietre. Acum nu mai avea lacrimi în ochi, numai un puternic sentiment de hotărâre. Știa ce trebuia să facă, ce-ar fi dorit tatăl ei să facă. Închise ochii și făcu o promisiune tăcută, față de sine însăși și de el.

Când deschise din nou ochii, încă înainte de a vedea ceva, Jenna simți o prezență străină. Apoi se întoarse, pentru a se pomeni față în față cu un grup de negri care, în ochii ei surprinși, păreau niște uriași. Erau vopsiți fioros și goi, cu excepția unor legături pe șolduri, și

stăteau incredibil de nemișcați. Jenna simți un urlet ridicându-i-se în gât, dar reuși să și-l controleze, pentru a le da de înțeles că era calmă, nu se temea și nu se pregătea s-o ia la fugă.

Apoi, vru să-i vorbească celui care părea să fie căpetenia.

– Jenna ascultă-mă cu atenție.

Era glasul lui Sam. Apăruse fără zgomot, la câțiva pași de ea.

– Sam, cine-s ăștia?

– Până aici, ai procedat perfect. Acum, vreau și mai mult de la tine. Ridică-te încet și îndepărtează-te de mormânt, spre mine.

Jenna făcu așa cum îi ceruse, încercând să-și stăpânească tremurul. Erau șase sălbatici. Îi numărase în minte, imediat ce apăruseră, dar încercase să nu se uite prea atentă, să nu intre în contact cu ochii lor negri și pătrunzători și să nu observe vopselele ce le decorau fețele și trupurile, sau penele, și nici armele. N-avea cum să remarce puștile, fiindcă arătau atât de nefiresc în mâinile unor oameni care altminteri păreau primitivi.

Acum, nu mai era în stare să-și ia ochii de la puști, în timp ce se îndrepta spre Sam.

– Repede, îi spuse el, deși în glas nu i se simțea nici o grabă; le ascundea africanilor acest lucru; zâmbindu-le, le spuse ceva în swahili, apoi i se adresă iarăși ei, în engleză: Jenna, sunt din tribul Ngesi. Nu știu engleza, așa că ascultă-mă și fă exact ce-ți spun. Le-am spus că ești o Memsahib pe care am adus-o aici într-un fotosafari. Ăsta-i pretextul. Acum, zâmbește și pe urmă coboară dealul.

– Unde-s oamenii tăi?

– În apropiere. Nu-ți face griji. Nu ne paște nici un pericol, atâta vreme cât faci faci ceea ce-ți spun eu.

Dar Jenna văzuse ceva și, dintr-o dată, avu sentimentul că și Sam văzuse și tocmai din acea cauză o grăbea. Unul dintre sălbaticii aflați cel mai aproape de ea avea la gât un șiret subțire de piele, pe care era legată o bucată de aur. Privi mai atentă. Era moneda tatălui ei! Își simți inima începând să bată cu putere și ridică mâna la gât, înainte de a-și aminti că nu avea talismanul acolo. Nu și-l pusese la loc de dimineață.

– Sam...

– Știu, Jenna. Bucură-te doar că azi nu-l porți, spuse el calm.

– Dar, Sam, are moneda tatălui meu! Omul ăsta... el trebuie să-l fi omorât pe tata!

Încerca să nu strige, însă emoțiile erau cât pe ce s-o convingă.

Sam înțelese ce i se întâmpla și o apucă de antebraț, cu putere, strângându-i încheietura până când Jenna avu impresia că forța încleștării avea s-o doboare în genunchi.

– Pleacă imediat, Jenna.

– Nu, șopti ea, cu vocea sfâșiată de durere, în timp ce Sam o strângea și mai tare, trăgând-o după el. Trebuie să-l întrebi de unde are moneda!

Nu-i venea să creadă că glasul lui continua să fie plăcut, când îi răspunse, mai ales întrucât cuvintele numai plăcute nu erau.

– Dacă nu taci și nu pleci de-aici, s-ar putea să ne ai pe toți pe conștiință, Jenna. Alea sunt puști adevărate, cu gloanțe adevărate, și nu vor ezita să le folosească. Întoarce-te la cort. În clipa asta! ordonă el. Și să nu mai scoți o vorbă. Ai înțeles?

O privi, cu un zâmbet pe buze, dar strânsoarea mâinii nu slăbi până când Jenna confirmă din cap.

Se răsuci aruncând o ultimă privire spre talismanul de la gâtul sălbaticului african, și porni în josul pantei fără a se mai uita în urmă. Îl auzi însă pe Sam vorbind, îi auzi pe oameni răspunzându-i, apoi râzând, după care Sam râse și el. Când ajunse la cort, încheietura mâinii i se înroșise ca focul și avea lacrimi în ochi.

Capitolul 8

Jenna stătea pe marginea saltelei din cortul lui Sam, neluând în seamă plasa de țânțari, ignorând chiar și insectele care păreau s-o fi descoperit iarăși, dintr-o dată. În tabără nu se zărea nici urmă din oamenii lui Sam și ea bănuia că stăteau ascunși în desișuri, lângă mormântul tatălui ei, cu puștile pregătite. Dar nu aveau nevoie de arme împotriva sălbaticilor care păreau atât de prietenoși cu Sam, care râseseră împreună cu el în timp ce ea se îndepărta gândindu-se doar la un sigur lucru: aveau talismanul tatălui său și, probabil ei îl uciseseră.

Când Sam intră în cort, expresia de pe chipul lui nu era deloc binevoitoare. Apoi, îi văzu vânătaia de pe antebraț și întinse mâna s-o atingă. Jenna se retrase.

– Jenna, dă-mi voie să-ți explic.

– Avea talismanul tatălui meu.

– Știu, iubito, dar nu ne puteam permite să-i amenințăm.

– Mi-au omorât tatăl, fulgeră de durere ochii ei, când îi întâlniră.

– Nu, Jenna.

– Cum poți spune asta? De unde știi? Cum ai putut sta acolo, de vorbă cu ei, râzând cu ei, când mi-au asasinat tatăl?

Sam ridică mâna, aproape zâmbind.

– Să le luăm pe rând, propuse el și, când Jenna se încruntă, începu să-i explice. Oamenii ăștia fac parte dintr-un trib care trăiește în munți.

Sunt singurii locuitori din regiune și nu au acces la arme de foc.

– Atunci de unde le-au luat?

– Asta încerc să-ți explic, Jenna, dacă-mi voie. De-a lungul frontierei se desfășoară tot felul de activități, iar traficanții aduc din nou arme. Sălbaticii pe care tocmai i-ai întâlnit au cumpărat puștile de la oamenii care, din câte bănuiesc eu, l-au omorât pe Carl.

– De ce? De ce să-l fi ucis contrabandiștii pe tatăl meu? El n-avea nimic de-a face cu disputele de la frontieră. Nu era decât un explorator. Vocea i se frânse de emoție.

– Nu știu ce s-a întâmplat, dar voi încerca să aflu. Apropo, te-ai descurcat foarte bine.

– Îți mulțumesc, replică Jenna, fără chef.

– Până ai văzut medalionul, îi reaminti el.

– Sam...

– Nu ei au luat talismanul, Jenna.

– N-ai de unde ști, protestă ea.

– Într-adevăr, nu știu. Dar bănuiesc și n-aveam de gând să-i acuz de asta, ca să ne omoare pe toți. Înțelegi?

Stătea aplecat deasupra ei, atingându-i încheietura mâinii pe care, cu doar câteva minute în urmă, o strânsese atât de tare.

– Ce facem acum? întrebă Jenna.

Sam se așeză lângă ea, pe culcuș, cuprinzând-o cu brațul.

– Am să te duc înapoi la ferma McKenzie.

Nu-i lăsă timp să-l ia la întrebări.

– Ți-ai îndeplinit misiunea, Jenna. Ai văzut mormântul tatălui tău și ți-ai luat rămas-bun. Acum s-a terminat.

– Ba nu s-a terminat, clătină ea din cap. Mai vreau să fac ceva: ceva ce trebuie să fac, Sam.

Fu rândul lui să se mire.

– Despre ce vorbești?

– Cred că tatăl meu a găsit orașul dispărut.

Sam se ridică în picioare, exasperat.

– Jenna, nu există nici un oraș dispărut, și chiar dacă ar fi existat, tatăl tău nu l-a găsit. A fost omorât înainte de...

– Ba nu, îl întrerupse ea. Eu cred că l-a găsit și tocmai de-asta a fost omorât.

– Astea-s simple speculații.

Jenna nu răspunse, ci se ridică de pe saltea şi vârî mâna în geantă.

– Există un oraş, şi am o hartă care o dovedeşte. O hartă de la tatăl meu. Ştia că era acolo şi nimeni nu-l credea.

Despături foaia de hârtie pe care o purtase la ea în tot acel timp şi i-o dădu lui Sam.

– Asta-i harta pe care mi-a trimis-o tatăl meu, harta Zaphirului.

Sam luă harta şi o privi, cu scepticismul întipărit pe faţă.

– Ai avut-o la tine tot timpul?

Jenna dădu din cap.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– Nu ştiu. La început n-am crezut că puteam avea încredere în tine, iar pe urmă, cum să spun, am aşteptat momentul potrivit.

Sam oftă adânc, dar continuă să examineze harta.

– Ei, cu siguranţă că ăsta nu e momentul cel mai potrivit, spuse el. Nu putem pleca acum să căutăm Zaphirul. În Batari sunt probleme şi trebuie să mă informez despre ele, dar singur, Jenna, nu cu tine. Nu vreau să păţeşti nici un rău. De-asta te duc înapoi în rezervaţie. Jenna se răsuci spre el, furioasă de-a binele, sfidătoare.

– Oraşul pierdut există, Sam!

Împăturind hârtia, Sam i-o înapoie.

– O hartă nu dovedeşte nimic. Ştii şi tu asta.

– N-o fi dovedind, strigă ea, dar am putea cel puţin s-o urmăm; am putea să ne uităm, Sam! Dacă găsim oraşul, asta ar dovedi că tatăl meu a avut dreptate, în toţi aceşti ani. L-ar reabilita.

– Şi te-ar reabilita şi pe tine, Jenna, pentru că l-ai lăsat singur. Asta vrei, să-ţi răscumperi greşeala?

N-o lăsă să răspundă.

– Nu, e tot un vis, dar unul mai periculos decât bănuisem înainte. Nu te pot lăsa să rişti. Nu-ţi pot pune viaţa în pericol. Mai ales acum.

Se aşeză la loc pe saltea. Nimic din acea expediţie nu ieşise conform planurilor lui – dragostea cu Jenna, naşterea afecţiunii pentru ea, poate chiar a iubirii. Acum era importantă pentru el, dar avea o misiune de îndeplinit şi nu intenţiona să-i rişte viaţa.

– Pleci înapoi, reluă el, apăsat.

Jenna se îndepărtase, mergând până în cealaltă parte a micului cort. Gura i se strânsese într-o linie fermă, ca şi cum ar fi luat o decizie de cea mai mare importanţă. Şi o luase.

– Vreau să ajung în Zaphir, Sam.

Cu un oftat adânc, Sam se întrebă de ce acceptase să se încurce cu o femeie devotată cu atâta încăpățânare unei cauze.

Clătină din cap.

– Nu mergi la nici un Zaphir, Jenna. Nici măcar eu nu mă duc în Zaphir. Nu există un asemenea loc.

Jenna îi ignoră negația; știa că era o cacialma.

– Dar ai să te întorci aici? îl provocă ea.

– Nici nu-s sigur. Va trebui să iau legătura cu Eric și cu primul ministru, când ajungem la rezervație.

– Sam, îl rugă ea, cu îndârjirea din ochi îmblânzindu-se, transformată în speranță. Acum suntem aici, am ajuns atât de aproape, și s-ar putea ca o altă ocazie ca asta să nu se mai ivească. Am putea să ne luăm după hartă...

– Și să ne lăsăm oasele pe-aici. Nu, Jenna, repetă el categoric. Pentru ultima dată, nu. Și-acum, fă-ți bagajul. Plecăm.

– Nu te las să pleci de lângă mine, Sam. N-am de gând să rămân neluată în seamă.

– Încerc să-ți apăr viața, Jenna, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mergem la Zaphir, nici acum, nici altă dată. Așa că, las-o baltă.

În plină furie, Jenna își găsi momentul de triumf.

– Deci recunoști că există. Zaphirul există! îi apucă ea mâna cu amândouă ale ei.

El încercă să se smulgă, dar ea nu-i dădu drumul.

– N-am spus nici un moment asta, Jenna.

– Dar o crezi. Îmi dau seama că așa e. Crezi în hartă.

Începea să simtă un soi de însuflețire.

– Sam, te rog, hai să urmăm harta. S-ar putea ca în Zaphir să găsim răspunsurile la toate.

Sam știa că era posibil să aibă dreptate. Sălbaticii și traficanții de arme avea legături strânse și, dacă exista un oraș, era posibil ca unul dintre grupuri sau amândouă să-l fi găsit și să-l folosească drept punct de întâlnire. Dar, în căutarea Zaphirului, Sam putea foarte ușor să-i dea iarăși nas în nas cu cei din tribul Ngesi.

– Nu plec până nu aflu adevărul, spuse cu convingere Jenna. De astă dată, Sam nici măcar nu-i răspunse. Trecu pe lângă ea, ieșind din cort.

– Sam... îl urmă Jenna afară.

– Pleci, Jenna, chiar dacă va trebui să te leg în jeep. Și-acum, începe să-ți faci bagajele.

– Nu.

Surprins, Sam se întoarse s-o privească.

– Sam...

Vocea ei era înceată, aproape o șoaptă.

– Da, Jenna?

– Vreau să-i mai văd o dată mormântul.

– Bine, acceptă el, dar grăbește-te. Oamenii se tem de Ngesi și sunt și eu cam îngrijorat. În faza asta, nu ne putem asuma riscuri prostești.

– Mă întorc imediat.

***

De cum plecă ea, Sam se hotărî s-o urmeze. Nu voia să se amestece în ultimul ei moment de intimitate, dar nici n-o putea lăsa să se ducă acolo singură.

– Urcați-vă în mașină, le spuse el oamenilor. Vă ajungem din urmă. Nerăbdători, cei patru africani se îngrămădiră în camionetă și porniră înapoi spre rezervație, lăsând pe loc jeepul, în timp ce Sam urca dealul către Jenna și mormântul tatălui ei.

Se apropie încet și, când văzu ce făcea, n-o strigă, ci se opri doar, privind-o. Jenna luase din cortul-popotă un cuțit de bucătărie și scrijelea ceva pe un bolovan mic. Se chinuia să scrie în piatră numele C.L. Apoi, întorcându-se, îl văzu pe Sam în apropiere.

– Nici măcar nu știu când a murit, spuse ea, cu amărăciune.

Sam înaintă și-i luă cuțitul din mână.

– Voi trece doar luna și anul, răspunse.

Dându-se la o parte, Jenna îl lăsă să zgârie numerele, dar Sam nu simțea în atitudinea ei față de el decât înverșunare. În fine, n-avea ce-i face. Trebuia să plece de-acolo. Puștile alea arătau urât de tot în mâinile etnicilor Ngesi. Credea că-i convinsese că nu avea nici o intenție rea, dar nici ei nu erau niște naivi. Probabil că aveau alte bănuieli.

Mai mult, ideea Jennei despre Zaphir nu mai părea acum nici ea prea trasă de păr. Avea să-ncerce să mai arunce o privire pe hartă,

când ajungeau înapoi la ferma McKenzie. Apoi, urma să ia legătura cu Eric și primul ministru, pentru a lua o hotărâre cu privire la pasul următor. Pentru moment, n-avea de gând să riște ca Jenna să pățească ceva. O salvase o dată de Ngesi convingându-i că era o fotografă în căutare de priveliști. Ce-or fi crezut, găsind-o la mormântul lui Carl, Sam n-avea de unde să știe. Spera doar ca negri să accepte ideea că simbolul creștinismului, crucea, avea o mare importanță pentru oamenii albi care călătoreau în Africa, fără a acorda nici o semnificație aparte mormântului în sine. Dar nu putea fi sigur, motiv pentru care trebuia să plece cât mai repede.

Se ridică, terminase inscripția, gravată adânc, pentru a dura mult, cât mai mult timp. O atinse pe braț.

– Acum trebuie să mergem.

Fără nici o vorbă, Jenna trecu pe lângă el pornind pe cărare spre tabăra acum pustie, Sam o urmă gândindu-se ce ironie era că de fapt îi salva viața luând-o de acolo, și era răsplătit de atitudinea ei înghețată. Acum era atât de furioasă, încât Sam se îndoia că avea să-i mai vorbească în tot restul călătoriei. Ba chiar se putea să nu-l ierte niciodată, dar acesta era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Ajunseră în tabără, se urcară în jeep și porniră. Sam privi în jur, scrutând din mers marginile desișurilor. Dacă Ngesi erau acolo – și nu se îndoia că erau – știau de-acum că plecase tot grupul. Când și dacă – avea să se mai întoarcă. Sam trebuia să se asigure că-i depista pe Ngesi înainte de a-i găsi ei pe el. Acum, avantajul era de partea lui, știa că se aflau acolo și urmărea să fie pregătit.

Jenna stătea tăcută și țeapănă pe scaunul ei, privind drept înainte, pierdută în gânduri. Sam se întrebă în ce constau acestea, dar fu mai bucuros că nu știa; cu siguranță, nu erau deloc binevoitoare la adresa lui.

Jenna observă că bolta cerească începuse să se întunece în depărtare, iar soarele nu mai părea la fel de strălucitor. Se întrebă dacă era posibil să-i aștepte o furtună neprevăzută. N-ar fi fost ceva prea firesc în savană, în acea perioadă a anului, dar multe din cele ce se întâmplau în Africa erau neașteptate. Dacă se pregătea o furtună, avea să fie ciudată, căci arșița părea să se fi intensificat.

Chiar și fără dogoarea soarelui, Jennei îi era mult mai cald. Îl privi pe Sam nedumerită.

Ceva anume din expresia lui o tulbură. Trase adânc aer în piept și scoase un sunet slab din gâtlej, care părea să anunțe pericol. Apoi vorbi.

– Ceilalți sunt în față.

Jenna oftă ușurată. Nu văzuse nici un pericol, numai camioneta. Totuși, nu putea scăpa de senzația sâcâitoare că era ceva în neregulă, când văzu camioneta oprind, întorcându-se și pornind înapoi spre ei. Îl privi din nou pe Sam, apoi spre orizont, la cerul tot mai întunecat. Din depărtare se auzea un vuiet care nu suna la fel de tare ca tunetul, dar era mai persistent. Se rostogolea peste savană.

– Ce este Sam? strigă ea, nedumerită și dintr-o dată foarte speriată.

Vântul se întețise. Era un vânt fierbinte și uscat care năvălea spre ei, culcând la pământ ierburile savanei. Jenna se întrebă dacă vâjâitul pe care-l auzise era sunetul vântului șuierând prin iarbă culcând-o la pământ. Poate că aceasta era cauza zgomotului, vântul prin iarbă, nu...

– Sam! strigă ea din nou, dar acum nu mai trebuia să-i pună nici o întrebare. Nu vântul începuse să-i șuiere pe la urechi; nu amenințarea ploii formase norii negri de la orizont. Undeva, dincolo de negura deasă, ardea focul, care gonea peste câmpii către ei, cu o viteză aproape la fel de mare ca aceea a camionetei care acum frână derapând, la doar câțiva metri distanță.

Ali sări din mașină înainte ca aceasta să se fi oprit complet și alergă spre jeep, strigând ceva în swahili. Jenna nu-i înțelegea cuvintele, dar îi distinse panica din glas. Îl privi pe Sam. Tot trupul acestuia se schimbase dintr-o dată, părea încordat ca un arc. Și totuși, nu se mișca. Se pregătea, luând o decizie.

Sam îl ascultă pe Ali, dând din cap, încordat și totuși stăpân pe sine. Apoi, luă binoclul și, ridicându-l la ochi, mătură cu privirea orizontul.

– Se mișcă foarte repede, îi spuse el lui Ali.

– Da, Sam. Foarte repede.

Jenna privi în direcția spre care se îndreptase binoclul lui Sam și văzu zidul de flăcări din spatele fumului. Cerul care se înnegrise de-a lungul liniei orizontului era acum spoit cu portocaliu și roșu. Jenna nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu felul în care fumul și flăcările goneau peste savană, îmroșind iarba ca sângele, pentru a lăsa în urma lor o câmpie neagră, calcinată.

Putea simți căldura focului și mirosului de iarbă arsă, îi umplea nările. Norul care cu doar câteva momente în urmă se aflase la câțiva kilometri distanță, părea aproape să ajungă la ei. Nimic din tot ceea ce auzise vreodată de erorile focului nu o pregătise pentru așa ceva. Îl vedea devorând tot ce întâlnea; îl mirosea; îi simțea gustul. Vieților lor se aflau într-un pericol iminent, iar următoarea mișcare depindea de Sam.

– Cât de departe e râul? îl întrebă el pe Ali.

– Râul Batari?

– Da.

– Dincolo de câmp, mai sus, între dealuri. Acolo e pericol, Sam. Sam râse sec, iar Jenna știu la ce se gândea. Acum, primejdia îi pândea de pretutindeni. În munți, pericolul consta în necunoscut; aici, era brutal de vizibil.

– Dacă pe malul râului cresc copaci, atunci focul îl poate sări.

Sam gândea cu voce tare.

– Dacă sunt ierburi, s-ar putea s-avem o șansă.

– O șansă! Jenna se întrebă dacă aceasta era singura speranță care le mai rămăsese.

Ali încă mai dorea să traverseze savana. Arătă spre sud, unde câmpia era neatinsă de foc, vorbind iarăși în swahili, cu gesturi dramatice. Nu voia să urce în munți.

– Nu putem ajunge, Ali, îi explică Sam. Nu pe vântul ăsta.

Deja se așezase din nou la volan.

– Mergem în munți. Orice s-ar întâmpla, când se termină, ne vedem la tabără. Ăla-i locul de întâlnire.

Nu trecuse decât un minut, timp în care Sam luase hotărârea, dar în acel interval Jenna văzuse peretele de flăcări gonind spre ei, dansând de la ierburi la arbuști și copaci scunzi, lăsând în urmă scheletele de lemn carbonizat care înainte fuseseră arbori de acacia. Ochii începuseră s-o usture și s-o ardă, iar nasul și gâtlejul îi erau pline de fum. Începu să tușească.

– Sam, strigă ea, n-o să reușim, Focul e prea aproape!

– Vom reuși, răspunse Sam, în timp ce executa o întoarcere rapidă. Băgă jeepul în viteză și se repezea înainte. Camioneta venea imediat în urma lor alergând cât de repede îndrăzneau. Viteza era importantă, dar și prudența. Nu-și puteau permite nici cea mai mică greșeală; o

fuzetă ruptă, un cauciuc spart – orice fel de accident – și erau pierduți.

Ținându-se cu disperare, în timp ce se hurducau în goană, Jenna își dădu seama că niciodată în viața ei nu se mai confruntase cu un pericol adevărat. Traversarea savanei, urmărirea de către un rinocer sau întâlnirea față în față cu etnicii Ngesi, toate nu fuseseră decât pregătiri pentru acest pericol, cel mai mare: o chestiune de viață și de moarte.

Peste vuietul focului, în urechile ei răsuna și un alt duruit, mai profund. Jenna privi peste umăr și văzu că nu erau singurii care fugeau de foc. Animalele făceau același lucru și, în depărtare, se vedeau nori de praf spargându-se pentru a se transforma în turme ce alergau. Instinctul mâna animalele în direcția opusă focului, spre apa pe care și-o aminteau. Se întrebă câte aveau să supraviețuiască și câte să moară. Dar ea, Sam și oamenii? Urma focul să-l cruțe pe vreunul dintre ei?

Dintr-o dată, vântul păru să-și schimbe direcția, iar fumul se prăvăli asupra lor, înconjurându-i de pretutindeni. Sam opri jeepul, iar camioneta scrâșni din frâne în spatele lor.

– Lasă capul jos! îi spuse el Jennei; luă din spate o gamelă, își scoase cămașa și o îmbibă cu apă. Ține-ți asta peste față, o mai sfătui el.

Jenna își lăsă capul între genunchi, acoperindu-și fața, în așteptare.

În câteva momente, fumul trecu pe deasupra lor, dar căldura rămase. O simțea pârlindu-i pielea, iar Sam porni din nou, fugind de flăcările care se apropiau tot mai mult cu fiecare secundă. Primele dintre animelele înspăimântate apărură, tăindu-le calea, o turmă mare de antilope impala, alergând nebunește, cu puii abia reușind să țină pasul, pe picioarele lor lungi și subțiri.

Trecură pe lângă ultimul lor loc de tabără și-și continuară drumul printre poalele colinelor, urcând pe panta accidentată.

– Pierdem camioneta! strigă Jenna.

– Ali trebuie să rămână jos, unde are mai mult loc ca să treacă răspunse Sam. O să reușească.

Dar Jenna începea să aibă îndoieli că oricare din ei avea să scape. Tot mai multe animale intraseră în turma care gonea prin savană – antilope gnu, impala, zebre. Sam trebuia să încetinească pentru a nu le lovi, în timp ce se repezeau încoace și încolo, prin fața și prin

spatele lui, ocupând spațiul care începea să crească între jeep și camionetă, până când totul fu acoperit de masa animalelor, zgomot, fum și limbile de foc care săgetau spre ei, tot mai aproape cu fiecare moment.

Jenna își îngropă fața în mâini, încercând să nu urle. Acum, totul depindea de Sam. Nu putea face nimic ca să-l ajute, dar cel puțin n-avea să țipe, se hotărî ea. Măcar de atâta lucru să-l scutească. Când ridică din nou privirea, zebrele erau atât de aproape de jeep, încât ar fi putut întinde mâna să le atingă. Sunetele scoase de ele erau mai cumplite decât tropăitul copitelor, era glasul terorii – același strigăt pe care-l simțise crescând în propriul ei piept, dar reușise să și-l stăpânească.

Focul îi ajunse din urmă. Se întâmplă atât de brusc, încât Jenna nici nu-și dădu seama, până nu ridică privirea și văzu flăcările roșii, portocalii și albastre, dansând la baza copacilor pentru ca apoi să se cațere în susul lor, devorându-i, lăsând în urmă numai cioturi aprinse. Acum nu mai aveau nici o speranță. Văpaia ardea peste tot în jurul lor, pretutindeni, Jenna nu mai putea nici măcar să vadă din cauza fumului, iar ochii o usturau att de rău încât se temea că avea să orbească.

Își ridică din nou la față cămașa udă, dar acum n-o mai ajuta. Nimic nu mai putea s-o ajute. Aveau să moară!

– Uite-o! strigă Sam.

Ridică privirea, Sus spre coline, deasupra lor, o cascadă se revărsa într-un lac, care se întindea spre a forma râul ce curgea prin fața lor, rostogolindu-se peste pietre, pentru a se adânci apoi din nou, în timp ce șiroia în josul muntelui spre savană. Aici, terenul era plat pe o întindere de o sută de metri sau chiar mai mult, dar nu foarte lat – nu atât de lat pe cât se așteptase, pe cât sperase.

Sam opri jeepul înainte de a ajunge la râpă, dar animalele nu erau la fel de prudente. Pe toată lungimea malului, săreau și porneau înot spre țărmul celălalt. Tăcut, nemișcat, Sam privea, conștient că timpul trecea cu viteză dar încă precaut, pe când scruta zona în lungul râului. Văzu un loc unde malurile coborau într-o pantă blândă, iar din apă ieșeau pietre plate. Dacă reușeau să ajungă în acel loc, puteau să scape.

– Ține-te bine, Jenna! strigă Sam.

Jeepul se repezi înainte, peste taluzul scund, coti brusc și fu cât pe ce să se răstoarne. Acum Jenna urla de-a binelea, dar glasul nu i se mai putea auzi peste vâjâitul râului năvalnic, vacarmul animalelor și muge-

tul focului din spatele lor. Sam redresă jeepul și se azvârliră în râu, o dată cu animelele care se îmbulzeau și se îmbrânceau, în lupta lor de a ajunge pe cealaltă parte. Apa îi înghiți, dar fără a reuși să-i oprească în timp ce jeepul înainta duduind prin masa de animale.

Păreau să aibă șanse de a ajunge, își spuse Jenna, când ajunseră în mijlocul râului. Aici, apa era mai adâncă, dar jeepul continua să avanseze, la insistențele lui Sam. Aveau să iasă pe partea cealaltă, la adăpost. Jenna aproape că țipă de bucurie. Apoi, sunetul i se opri în gât, când motorul scrâșni zgomotos și roțile începură să patineze pe loc.

– Ce s-a întâmplat, Sam?

– Pietre. Ne-am prins la marginea lor.

Băgă jeepul în marșarier, apoi, rapid, în viteza întâi. Mașina se urni cu câțiva centimetri în fiecare direcție, însă nu se dizlocă dintre bolovani. Se legăna înainte și-napoi, dar degeaba.

– Trebuie s-o abandonăm, îi spuse el.

Jenna ezita să se miște. Fără jeep, pe jos, în mijlocul Munților Batari, erau pierduți.

– Sam...

N-o mai asculta; hotărârea lui era luată. Aplecându-se spre bancheta din spate, Sam luă un rucsac și începu să-l umple.

– Majoritatea proviziilor sunt în camionetă, dar avem și aici câteva lucruri, îi dădu el și Jennei un rucsac. Începe să-l umpli.

– Și valiza mea? întrebă ea.

Sam clătină din cap.

– Nu putem lua totul, iar de mâncare avem mai mare nevoie decât de haine.

Aproape fără nici un regret, Jenna își trase pe umăr chingile rucsacului, își agăță la gât geanta de umăr și lăsă valiza pe jos, în timp ce Sam pășea peste portieră jeepului, în râu, printre animalele dezlănțuite.

Fără a se opri ca să se lase răpusă de spaimă, Jenna sări după el. Animalele îngrozite nu le dădeau nici o atenție celor două făpturi stranii care traversau împreună cu ele, dar Jenna era conștientă de pericolul în care se aflau ea și Sam. Trebuia să se grăbească, să înainteze o dată cu valul animalelor, dar fără a se lăsa prinși și striviți între ele. Jenna cuprinse talia lui Sam cu brațele, mergând în urma lui, înghesuită într-un spațiu cât se poate de restrâns.

– Orice-ar fi, să nu aluneci, îi spuse el, din mers. Ține-te doar bine și nu-ți pierde echilibrul.

Jenna știa că o cădere și pierderea contactului cu Sam ar fi însemnat să fie călcată în picioare de animale. O dată, avu impresia că se prăbușea, dar Sam întinse o mână la spate și o sprijini, până ajunseră pe malul opus. Acolo, o înșfăcă de mână și amândoi se aruncară la adăpostul unei proeminențe de piatră. Animalele ropoteau pe deasupra, unele chiar sărind pe lespede, cu copitele la câțiva centimetri de Sam și Jenna.

Rămaseră astfel, ținându-se strâns unul de altul, în infernul ce se dezlănțuise în jurul lor. Jenna pierduse complet noțiunea timpului și a spațiului, când deodată peste ei se lăsă o tăcere neașteptată, o liniște ireală în timpul căreia Sam se ridică și o apucă iar de mână, strigând:

– O luăm la fugă, Jenna!

Alergară în susul taluzului, peste ieșitura de piatră, spre pădurea de deasupra râului. Ultima pantă era atât de abruptă, încât fură nevoiți să se cațăre agățându-se cu mâinile. În sfârșit, ajunseră pe vârful povârnișului pietros, unde se opriră să privească scena de dedesubt.

În râu, animalele se îngrămădeau cu sutele, pe când focul continua să facă prăpăd în spatele lor, arzând cu furie, în lungul malurilor, cu flăcările repezindu-se spre cer.

– Va traversa și focul? îl întrebă Jenna pe Sam.

– Nu știu, dar nu putem risca. Trebuie să urcăm mai departe, Jenna.

– Și jeepul?

– S-a pierdut. Acum nimeni nu-l mai poate scoate de-acolo și va fi o minune dacă mai e întreg, după ce se termină debandada asta. Și-n plus nu putem aștepta să traverseze toate. Până atunci, râul se va umple cu fiare de pradă. Trebuie să mergem cât mai sus – în Batari. E singura noastră șansă, Jenna.

Amorțită, dădu din cap. Avea hainele ude leoarcă, și fața înnegrită de fum, și o durea tot trupul. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să rămână acolo unde se afla, să se ghemuiască lângă Sam și să doarmă câteva zile, dar știa că trebuia să se conformeze; trebuia să-l însoțească în munți, cât mai departe de flăcări și de animalele surescitate. Focul rămase în urmă, dar amenințarea lui nu se sfârșise. Pericolul nu trecuse încă.

Capitolul 9

Jenna auzi sunetele pădurii care se deștepta în jurul ei, înainte de a simți soarele care-și croia drum printre copacii groși, strecurându-i-se sub pleoape și ispitindu-i-le să se deschidă. Privi în jur. Sus, pe coline, nu se zărea nici urmă din devastarea de la poale. Cerul era curat și limpede, fără urme de fum, dar Jennei i se păru că încă îi mai putea simți mirosul în aer – miros de cenușă, de funingine și de distrugere. Sau poate, își spuse, mirosul rămăsese în ea însăși, în nări și în plămâni.

Ceva îi spunea că Sam intuia existența unui alt pericol, mult mai mare, dar nu îndrăznea să-l întrebe. Nu voia să știe. În plus, avea altceva în cap. Căută în geantă și scoase harta.

Sam așteptase acel moment.

– O să ne fie de vreun folos? îl întrebă ea, întinzându-i-o.

– S-ar putea.

Luă harta și o studie, de astă dată mai atent decât înainte, când considerase că ar fi fost o goană după cai verzi pe pereți, să pornească în căutarea așa-zisului oraș ascuns.

– Aici sunt unele însemne care corespund cu alte hărți pe care le-am văzut și cu ceea ce știu despre zonă din propria mea experiență. Cercetă harta în tăcere, timp îndelungat, iar Jenna rămase și ea tăcută, așteptând.

– Cât de departe de Zaphir crezi că suntem? întrebă ea într-un târziu.

– Nu e sigur, dar se află la vest de drumul pe care trebuie să mergem, urmări Sam cu degetul un traseu pe harta îndoită.

– Departe spre vest?

– Nu, recunoscu el; știa foarte bine la ce se gândea Jenna, și de astă dată, nu se mai împotrivea ideii la fel de tare ca înainte. Nu avem prea multă mâncare, Jenna, o preveni el. Câteva cutii de supă și un borcan cu unt de arahide n-au să ne țină prea mult.

– Dar în munți sunt fructe și boabe, îi aminti ea.

Sam dădu din cap, încercând să n-o privească. Își amintea insistența ei din ajun, de a căuta Zaphirul. Își mai amintea și propriul lui refuz. Atunci, planul nu avusese absolut nici un sens. Acum, când ajunseseră atât de aproape, mai-mai că putea fi convins că visul lor era realist.

– Dacă... începu el, apoi se corectă: când vor ajunge la tăbără Ali și ceilalți, ne vor aștepta acolo.

– Și dacă întârziem cu o zi – sau chiar două – au să ne-aștepte? Sam confirmă din cap. Sigur că aveau să-i aștepte.

– N-are nici un sens, Jenna, să căutăm chiar acum Zaphirul.

– N-am să ți-o cer și n-am să te rog, Sam, îl privi ea, zâmbindu-i. Trucul ăsta l-am folosit cu primul ministru și știu din experiență că asupra ta nu va avea efect.

– Nu, Jenna, spuse el încet. Cu mine n-o să meargă.

Dar altceva ar fi avut efect, și anume, cinstea și hotărârea ei. Dintr-o dată, Sam își dădu seama că dorea același lucru pe care-l dorea și ea. Voia s-o facă fericită și, dacă în brațele ei făcuse tocmai acel lucru, Jenna mai avea nevoie și de un alt gen de fericire, pe care i-l putea dărui de asemenea. În putea dărui Zaphirul. Dacă exista.

– Nu știu, Jenna, spuse el. E un mare risc.

– Sunt dispusă să mi-l asum, îi aminti Jenna.

– A, știu asta, râse Sam. Țin minte ultimul nostru conflict pe tema respectivă. Te-ai luptat cu ghearele și cu dinții.

– Dar n-am câștigat. Și nici acum nu pot câștiga, decât dacă vrei și tu s-o facem; dacă precizezi că de data asta avem o șansă, fiind atât de aproape...

Încerca să-și păstreze calmul, să-și stăpânească emoția și insistența din voce, să vorbească rezonabil și natural.

– Suntem aproape, și știm unde e orașul, Sam.

– Unde ar putea fi, o corectă el; în ochi i se citea o expresie de respect, când adăugă: mare figură mai ești, Jenna.

– Adu-ți aminte cine sunt părinții mei. Un visător încăpățânat de idealist și o realistă la fel de încăpățânată.

– E o combinație nemaipomenită, se aplecă el, sărutând-o ușurel pe obraz. Și totul a ieșit la iveală în Jenna Chapman Logan. În regulă, vom face o încercare, dar dacă nu e acolo unde arată harta, ne întoarcem din nou spre est și mergem la tabără. De acord?

– De acord, răspunse ea, cu un zâmbet strălucitor.

***

Nu exista drum, nici cărare, nici măcar o potecă prin munți. Indiferent cum își croiau etnicii Ngesi drum pe terenul deluros, o făceau fără a lăsa nici o urmă. De aceea, îi explica Sam din mers Jennei, masivul muntos rămăsese neexplorat.

– Îi aparține naturii, nu omului.

Mai merse câțiva pași, înainte de a adăuga:

– ...Sau, cel puțin așa ar trebui.

– Acum, omul e aici.

– Da, confirmă el sumbru la față.

– Și nu numai Ngesi? întrebă Jenna neliniștită.

– Mă tem că nu, răspune Sam, fără a intra în amănunte.

Deveneau următorii oameni care-și croiau drum în Munții Batari. Cât de mulți mai veniseră înaintea lor, Sam nu era sigur. Puteau să fi fost alții, care intraseră în munți și nu se mai întorseseră. Și mai erau aceia care, asemenea tatălui Jennei, nu supraviețuiseră destul timp pentru a spune lumii ce găsiseră – dacă, de fapt, găsiseră ceva.

Cu cât mergea Sam mai repede prin pădure, cu atât îi devenea Jennei mai greu să țină pasul cu el. Se întreba de ce-și accelerase mersul. În zori, merseseră aproape agale, stând de vorbă și distrându-se ca într-o excursie de agrement. Mai târziu, ceva părea să-l fi iritat pe Sam, potolindu-i cheful de vorbă. Jenna se întreba dacă o fi fost vreun lucru spus de ea. Sarcina lui Sam era de a ajunge amândoi până la oraș, dacă exista, apoi la locul de tabără. Nu se gândea la ea; nu avea timp pentru asta. Se gândea numai la siguranța lor. Ei bine, hotărî Jenna, un lucru era sigur: fără nici o îndoială, nu se gândea la spinarea ei îndu-

rerată sub greutatea rucsacului, nici la picioarele pline de bășici și bătături, sau la oricare altă parte a ei, încinsă, umedă și dornică să respire un moment. După încă o oră de chinuri pe un teren aproape imposibil, umplându-se cu și mai multe zgârieturi și julituri pe lângă cele adunate în ajun, Jenna conchise că era vremea să facă popas.

– Sam, încercă ea, nu ne-am putea opri să ne odihnim, te rog?

Sam nu se întoarse, dar clătină din cap. Numai când se opri să taie niște ramuri dese care le blocau drumul, îi răspunse:

– Nu vreau să facem nici un popas până la jumătatea dimineții, Jenna, explică el. Ne putem permite doar o singură oprire înainte de prânz.

Jenna ridică privirea, dar nu putu vedea soarele din cauza coroanelor dese ale copacilor.

– Trebuie să se fi făcut zece, îndrăzni ea.

– Nu-i nici măcar nouă, râse Sam. Mergem abia de două ore.

Jenna gemu sonor. Două ore! Nu-i venea să creadă. Toate oasele din trup îi spuneau că drumul durase de cel puțin două ori mai mult. Potrivindu-și mai bine rucsacul, care părea să-și fi dublat greutatea pe măsură ce treceau orele, Jenna merse mai departe. Îl invidia pe Sam pentru pașii săi lungi și spatele lat și drept, care căra un rucsac mult mai mare cu o ușurință atât de vădită. Reușise cu succes să se transforme din actriță în exploratoare, își spunea ea, dar a dracului să fie dac-avea să alerge pentru a ține pasul. Nu-i rămânea decât să încetinească el.

În cele din urmă, o făcu.

– Iartă-mă Jenna, spuse el, răsucindu-se în loc ca s-o aștepte. Am forțat puțin cam prea tare.

Recunoscuse deja în sinea lui că mersese cu o viteză atât de criminală numai ca să nu se mai gândească la ea, convins că distanța dintre ei avea să-i astâmpere pofta dureroasă de a o atinge. Și reușise, dar nu era drept față de Jenna. Trebuia să suporte chinuitoarea ispită de a se afla lângă ea, fără a avea timp s-o ia în brațe.

– Ne oprim acum, adăugă el, mai blând.

– Nu, Sam, e-n regulă. Mai bine ține-te de program. Pot să rezist până la ora zece – dar nici un minut mai mult, adăugă ea, cu un zâmbet vitejesc care, când îl urmă din nou pe Sam, se transformă în strâmbătură.

Popasul, când sosi în sfârșit, nu fu îndeajuns de lung pentru Jenna, dar ea se resemnă și, în continuare, reuși să-și continue drumul până la amiază, când se prăbuși lângă Sam, fără a o mai interesa nici măcar să mănânce.

Sam se ocupă el de pregătirea mesei, lăsând-o să se odihnească, dar când supa se încălzi și fructele fură culese, insistă ca Jenna să se ridice și să mănânce.

– Nu lași nici o fărâmă, o instrui el.

– Nu sunt sigură că am putere să-mi deschid gura, fu singurul ei răspuns.

– După ce bagi mâncare în tine, au să-ți revină și puterile.

În acest sens avusese dreptate, iar Jenna reuși să răzbească în continuarea după-amiezii, cu un singur popas de odihnă.

Sam se opri pentru noapte chiar înainte de apusul soarelui, nu fiindcă Jenna era obosită, ci pentru că găsi un loc foarte bun de tabără. Cel puțin, așa își spunea el, dar era absolut conștient de lupta pe care o purta Jenna. Sosise vremea s-o lase să se odihnească. Dar imediat după aceea, Jenna îi făcu încă o surpriză, așa cum reușea întotdeauna. Se oferi să stea ea prima de veghe, în timpul nopții.

Oricât de mult îi admira oferta, Sam nu era dispus s-o lase să stea mult timp trează după cină. Avea o nevoie de disperată de somn.

– Am să te trezesc mai târziu, înainte de crăpatul zorilor, ca să dorm și eu puțin, îi promise el.

– Vei avea nevoie de mult somn, nu de puțin, se grăbi ea să răspundă.

Sam clătină din cap, zâmbind.

– Eu sunt deprins cu stilul ăsta de viață, Jenna, câtă vreme tu nu ești. Facem cum zic eu.

Întinse mâna și o bătu pe dosul palmei într-un mod aproape frățesc, care o făcu să se simtă că erau cu adevărat parteneri. Jenna îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Poate reușim să dormim amândoi, de fapt, glumi ea. N-am văzut nici un leu sau rinocer, în munți.

Sam începu să despacheteze proviziile. Focul dudui deja.

– Așa e, confirmă el. Nici leoparzi n-am văzut, dar sunt pe-aici pe undeva.

Vorbea cât se poate de serios.

Jenna își stăpâni un mic fior, în timp ce privea spre copacii înalți din jur, acoperiți cu mușchi și plante agățătoare.

– Le place sus, în copaci, continuă Sam pe cel mai firesc ton. Când ucid, de obicei își târăsc prada între ramurile unui copac pe care-l folosesc drept cămară. Așa, pot savura masa în liniște – și își țin proviziile la adăpost de animalele de la sol.

– Îh, comentă Jenna, înainte de a întreba, nesigură: le place gustul cărnii de om?

Sam dădu din cap, după care se grăbi să adauge, încurajator:

– Totuși animalele mâncătoare de oameni, sunt ultimile dintre grijile noastre. Omul însuși e cea mai periculoasă fiară de care trebuie să ne temem în munții ăștia.

Jenna simți, la fel ca în trecut, că Sam era mai strâns înrudit cu natura decât cu oamenii. Se simțea confortabil aici, în sălbăticie, iar Jenna știa cumva că nu fusese deloc în largul lui în viața trăită printre oameni. Își punea întrebări în acest sens, dar nu-i dădu grai nici uneia.

– Mă bucur că mă duci la Zaphir, Sam, spuse ea.

Stătea rezemată cu spatele de o piatră, privindu-l cum pregătea cina, adică supă cu orez din belșug. Sam clătină din cap.

– Nici acum nu-mi vine să cred că m-ai convins să caut orașul ăsta.

– Dacă-l poate găsi cineva, noi suntem aceia, răspunse ea, plină de încredere. Te pricepi la ceea ce faci, Sam.

Capitolul 10

Drumul de dimineață, decursese ciudat de ușor, Jenna nu se simțea deloc obosită în timp ce mergeau, croindu-și cale prin vegetație și în susul pantei accidentate a muntelui. Jenna împărtășea cu Sam un sentiment de aventură, știind că aveau să găsească Zaphirul și să vadă în sfârșit orașul la care tatăl ei visase atât de mult timp. Avea să li se dovedească tuturor că avusese dreptate, iar istoria explorărilor pe Continentul Negru urma să-l includă și pe Carl Logan. Atâta era de ajuns pentru Jenna, dar poate, poate numai, soarta avea să-i dăruiască mai mult. Dacă aveau noroc, puteau găsi cel puțin un indiciu al motivului pentru care Carl Logan avusese un sfârșit prematur.

Sam mergând lângă ea avea același vis. Dacă era omenește posibil, avea să-i găsească Jennei orașul. Urmau să intre acolo împreună , să-l exploreze, așa cum l-ar fi explorat Carl. Probabil, cum și îl explorase. Cândva, Sam fusese convins că nu găsise nici un oraș și murise înainte de a ajunge în Batari. Acum, nu mai era atât de sigur. Începuse să contureze câteva teorii și ajunse la o concluzie care părea posibilă; dar mirosea a pericol cale de o poștă, iar Sam era hotărât s-o apere pe Jenna, dacă acel pericol apărea. Trebuia s-o ocrotească, de vreme ce nu dorea nimic mai mult decât s-o aibă pe Jenna lângă el.

Când se întoarse s-o privească, Jenna zâmbea cu ochii ațintiți în sus. Maimuțele care până acum stătuseră ascunse vederii, ieșiseră să se joace și se vedeau pe crengile de deasupra. De câteva minute, se

țineau după ei, turuind într-una. Acum se aventuraseră mai aproape, dându-și importanță în fața celor făpturi cu două picioare care le invadaseră pădurea.

– Cred că le place să aibă spectatori, comentă Jenna.

– Nu-ncape nici o îndoială, fu Sam de acord, în timp ce se opreau să le vadă giumbușlucurile.

În copaci se zbenguiau două maimuțe mature și doi pui. Când unul dintre adulți se apropie, celălalt se burzului furios alungându-l înapoi pe creanga unui copac uriaș, unde îl urmă imediat.

– Îl ține sub papuc, remarcă Sam, în timp ce Jenna se prăpădea de râs.

– Vrei să spui că femela-i aia care-l muștruluiește?

– Exact. Avem deasupra noastră o adevărată familie.

Cele două maimuțe mai mici, profitând de absența părinților, se aventuraseră din ce în ce mai aproape, până ajunseseră la doar câțiva pași distanță. Pe măsură ce acrobațiile lor deveneau tot mai comice, începură să se apropie cu rândul, îndeajuns ca Jenna și Sam să poată întinde mâna atingându-le.

– Dar să n-o faci, o preveni Sam. Nu uita, sunt sălbatice; nu-s ca răsfățații de la McKenzie.

– Par atât de adorabile și blânde, protestă Jenna.

– Atenție, uite că vine mămica.

Maimuța femelă, boscorodind nebunește în timp ce se balansa de pe o ramură pe alta, urmată îndeaproape de soțul ei, se oțărî la pui, alungându-i înapoi la adăpost, în timp ce Sam și Jenna își reluau urcușul.

– Ei, e o familie fericită, încercă Jenna.

– Deși cam matriarhală, adăugă Sam, cu un hohot de râs, luând-o de mână. Tufișurile cedaseră locul unor pante pietroase, iar Jenna se bucură să aibă parte de sprijinul lui puternic, pe următorul kilometru, până când pădurea îi înghiți din nou.

Chiar înainte de a se opri pentru masa de prânz, Jenna se îndepărtă puțin, spre a culege o floare cu aspect exotic de la marginea poienii. În clipa următoare, ziua perfectă, numai dantelărie de frunziș verde și boltă cerească nemărginită, încremeni ca moartea, tăcută ca veșnicia, când glasul lui Sam răsună cu un avertisment care o făcu să înlemnească.

– Stai, ordonă el, cu o autoritate tăioasă ca un cuțit. Nu mai face nici o mișcare. Jenna simți în cuvintele lui primejdia. În apropiere se

afla o prezență malefică, ceva îngrozitor de inuman și periculos. Apoi îl simți trecându-i peste picior, alunecând, prelingându-se, un verde iridiscent viu, de o frumusețe obscenă. Visul idilic al acelei zile se schimbase în coșmar. Vocea i se opri în gât și nu mai reuși decât să scrâșnească numele lui Sam. Propriul lui glas era încordat ca un arc.

– Va fi bine, Jenna. Nu-ți face nimic, dacă stai neclintită. Nu mișca. Dar trebuia să se miște, trebuia să fugă, dacă Sam nu făcea ceva repede, acum! Simți broboade de transpirație ieșindu-i pe frunte. Inima îi bubuia în piept, respirația i se oprise în plămâni.

– Împușcă-l Sam, se rugă ea.

– Nu, răspunse Sam încet.

Îl vedea cu coada ochiului. Avea pușca agățată pă umăr dar nu schiță nici o mișcare de a o lua. Sam...

– E prea aproape, Jenna.

Găsise, comva cuțitul în teacă și, cu o mișcare abia perceptibilă, îl scoase. Lama luci între degetul mare și cel arătător.

– Fii calmă, o preveni el. Stai nemișcată.

Aștepta, cu cuțitul pregătit.

Într-un fel sau altul, Jenna reuși să rămână imobilă abia respirând. Șarpele i se urca pe picior, iar ea își stăpâni urletul care continua să i se adune în gât. Văzu capul verde legănându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Simți solzi calzi și uscați pe piciorul gol, târându-se tot mai sus.

Apoi, capul se retrase și păru s-o privească în ochi, înainte ca șarpele să pornească înapoi în jos, cu trupul încă încolăcit pe piciorul ei. Era sigură că în acel moment avea să moară, de frică și groază. Voia să închidă ochii, să alunge hidosul vis care nu era vis. Era realitate, și nu putea întoarce capul; nu-și putea muta privirea. În acel moment, cuțitul șuieră prin aer. Auzi un foșnet, urmat de un zgomot înfundat, când vârful intră în capul șarpelui cu atâta forță, încât îl țintui la pământ. Jenna simți că gâfâia sufocată, dar nu se mișcă. Trupul oribil de gros al șarpelui îi rămăsese încolăcit pe picior.

Sam ajunsese lângă ea într-o clipă, eliberând-o de colacii masivi, aruncând șarpele în lături și luând-o în brațe. Jenna își simți picioarele începând să se îndoaie chiar în momentul când el o prinse, o ridică și o duse în cealaltă parte a luminișului.

Jenna se lăsă pe pământ, cu Sam aplecat asupra ei.

– Ce... ce era? întrebă ea.

– Un mamba verde. Sam se așeză alături. Unul dintre cei mai veninoși șerpi din Africa.

Se rezemă de el, simțind că o lua cu leșin, dar brațul lui puternic o sprijini.

– Te simți bine?

– Grație ție, ca de obicei, murmura ea, cu vocea tremurându-i de resturile spaimei și de ușurare.

– Și totul, într-o singură zi de activitate, domnișoară Chapman, o sărută Sam cu blândețe, ținând-o în brațe încă un moment, pentru ca inima ce-i bubuia în piept să-și oprească galopul frenetic; apoi spuse, mai calm: cred că prietenul nostru de acolo plănuia să te savureze la masă, așa că ne vom răzbuna delectându-ne cu șarpe.

– Puah, nu! bâigui Jenna. Dar Sam se ridicase deja și mergea spre locul unde zăcea șarpele, țintuit la pământ. Scoase cuțitul, îl șterse pe firele de iarbă și îl vârî la loc în teacă, înainte de a târî șarpele șarpele în poiană.

– Nici moartă n-am să mănânc chestia aia, Sam, insistă ea, clătinând din cap cu repulsie.

Sam îi zâmbi:

– Ești o luptătoare, Jenna, și cred că ai să-ți faci singură o surpriză.

Și așa făcu. Deși dură un timp. Sam aprinsese focul, scosese proviziile și, în timp ce Jenna își ținea capul întors în altă parte, jupuise șarpele și fripsese carnea. Jenna, încă tremurând înlăuntrul ei, stătea așezată în locul unde o plasase el, minunându-se cum scăpase ca prin urechile acului și de calmul lui în fața primejdiei. Incidentul trecuse, iar Sam îl luase ușor...și ea incredibil, de asemenea.

Deasupra lor maimuțele continuau să zburde neînfricate sub bolta lor de frunze verzi; cerul păstra același albastru strălucitor, iar florile exotice îș desfăceau petalele în imediata lor apropiere. Acolo existau primejdii și frumuseți, și pace. Jenna trase adânc aer în piept, pentru prima oară de când văzuse șarpele, lăsând tensiunea să i se risipească din trup.

– N-ai fi putut să împuști o pasăre sau... orice.... altceva? întrebă ea peste o jumătate de oră, când Sam îi întinse un castron de tablă cu ciosvârte din carnea șarpelui, orez și fructe proaspăt culese.

– Mhm, confirmă el. Aș fi putut. Dar nu-mi place să omor dacă nu e necesar.

Zâmbi.

– În cazul ăsta, a fost destul de necesar.

Jenna îi dădu dreptate, dar nu încercă nici acum să guste carnea, pe care Sam începuse s-o înfulece cu poftă.

– Haide, Jenna. Încearcă. O să-ți placă.

Luă o bucată, încercând să-și stăpânească un trermur.

– Nu, conchise ea. Nu pot.

– Ba da. Poți.

– Ba nu.

– Ba da, stărui el, apoi mai blând. Hai că poți, Jenna. Haide.

Închise ochii, știind că Sam avea să insiste în continuare, și astfel, cu ochii închiși, își aruncă în gură carnea și își impuse s-o mestece.

Nu era rea.

– Are un gust cam ca de pui, comentă ea.

Sam se rezemă de un copac, râzând.

– Cum spuneam, Jenna, zise el, printre hohote, ești o luptătoare.

Jenna era prea ocupată cu mâncatul cărnii de șarpe, ca să-i răspundă.

Mai târziu, după ce terminase masa, în timp ce strângeau, Jenna comentă filozofic.

– Deci, am supraviețuit atacului unui rinocer, unui foc și unui mamba. Am trecut prin tot ce poate fi mai rău. Nimic altceva nu mai poate să se compare cu experiențele astea.

– Nu uita ce ți-am spus, răspunse el, la fel de filozofic, cel mai periculos animal de pradă e omul.

Jenna îl privi gânditoare.

– De-asta ai venit în Africa – pentru a scăpa de oameni?

– E unul dintre motive, ridică el din umeri indiferent.

Ridicându-se, Jenna se apropie de el și-i puse o mână pe braț.

– Știi totul despre viața mea. Mi-ai văzut toate punctele vulnerabile. De ce nu-mi vorbești despre tine, Sam?

El tăcu mult timp. Asta dorise: să-i spună totul. Intenționase, încercase, și nu o dată. Acum, când i se impunea s-o facă, șovăia.

– S-ar putea să nu-ți placă ce vei auzi, Jenna.

– Sunt mai dură decât crezi tu.

Sam dădu din cap, serios.

– Știu. Am făcut greșeala de a te subestima, înainte. De fiecare dată ai scos-o cu bine la capăt, dar asta e altceva, cu totul altceva.

Dădu şi ea din cap, aşteptându-se la un avertisment în acel gen. Totuşi, putea suporta orice.

– Cred că nu e nevoie decât să ai încredere în mine, îi spuse. La asta se reduce totul, nu?

Sam încuviinţă, ştiind că putea avea încredere în puterea ei de înţelegere.

– Cât de mult ştii? Sunt convins că Sarah ţi-a spus câte ceva despre mine. Te place, asta-i sigur. Mi-am dat seama că vă înţelegeţi. În plus, i-am citit în ochi expresia aia de conspiratoare. Cred că a observat ce se întâmpla, la dansul din hambar.

Jenna râse.

– Cred şi eu că da. Însă despre tine mi-a vorbit înainte de asta. Mi-a spus de căsnicia ta, sau cel puţin că ai fost căsătorit.

– Cred că ăsta e un început logic. O cunoşteam pe Kate, soţia mea – sau fosta mea soţie, preciză el – de-o viaţă. Am crescut împreună, înconjuraţi de luminile oraşului şi tot ceea ce le însoţeşte. Credeam că ne potriveam de minune, eram foarte asemănători. A reieşit că ea era exact ceea ce părea, câtă vreme eu eram cu totul altceva. S-ar fi putut să n-o aflu niciodată, dacă nu se întâmpla ceea ce s-a întâmplat. Puteam să mai fiu şi acum acolo, îmchipuindu-mi că eram cineva care nu eram. Aşa că, într-un fel, totul a fost spre bine, adăugă el, fără să mai intre în alte amănunte.

Jenna ştia că trebuia să-i smulgă povestea cu sila. Începu prudentă:

– Cât timp aţi fost căsătoriţi?

– Cinci ani, dar numai trei s-ar putea numi căsnicie adevărată. Al patrulea a fost o luptă. În timpul celui de-al cincilea, eu am fost la închisoare.

Poftim, o spusese.

Jenna îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât, dar încercă să nu se arate surprinsă.

– Povesteşte-mi, îi ceru ea, cu vocea întretăiată.

– Eram tineri şi îndrăgostiţi. Viaţa era frumoasă. Cariera mea mergea bine, iar căsnicia, la fel de bine. Aveam o casă în suburbii – o vilă superbă, unde se întâmpla mereu câte ceva. Primeam mulţi musafiri. Mi-o impunea slujba, dar îmi şi plăcea. Şi lui Kate de asemenea.

Când ezită, Jenna îl îmboldi din nou:

– Cu ce te ocupai?

– Lucram într-o companie de investiţii. Eu eram managerul; un adevărat vraci al finanţelor se spunea.

– Şi ce-a ieşit prost?

Sam zâmbi amar.

– Totul. Unul dintre parteneri a încheiat o tranzacţie dubioasă. Foarte dubioasă. O escrocherie, de fapt. Ar fi trebuit să descopăr ce se întâmpla, dar n-am observat. Sau, poate, îm bănuit ceva şi dar nu m-am deranjat să verific destul de atent. Partea asta nu mi s-a clarificat niciodată în minte. Ceva era în neregulă, dar eu pur şi simplu nu voiam sau nu puteam să pun punctul de i . La vremea când am descoperit problema, individul – unul dintre partenerii noştri – fugise cu o jumătate din fondurile firmei, iar eu rămăsesem cu punga goală, ca să zic aşa.

– O, Sam, spuse Jenna cu tristeţe. Dar n-a fost vina ta.

– Eram vinovat, fiindcă eu administram firma. Indiferent care era logica întregii situaţii, eu rămăsesem ţapul ispăşitor. Procesul a fost o farsă, dar trebuia să plătească cineva banii pierduţi ai investitorilor. Mi-au trimis într-o scrisoare de mică securitate, plină de oameni politici, guvernatori de bancă, brokeri – unii dintre ei corupţi, alţii, la fel ca mine, fără altă vină decât prostia.

– Ce îngrozitor!

Jenna stătea aşezată alături, cu mâna pe braţul lui. Era o atingere plină de înţelegere; îl consola.

– De fapt, nici n-a fost atât de rău. Mi-a dat timp să gândesc, să mă lămuresc în legătură cu mine şi cu viaţa mea. Dar, când am ieşit din închisoare, totul se schimbase complet. Soţia mea divorţase de mine, compania era dizolvată şi aveam cazier. Am încercat s-o găsesc pe Kate, s-o fac să înţeleagă, dar, sincer, nu cred că o interesa altceva decât că eu eram cel ce fusese prins. Dacă fugeam cu banii, probabil că n-ar mai fi putut de fericire. Cum am spus, nu ne asemănam atât de mult pe cât crezusem cândva.

De astă dată când tăcu, Jenna nu-i mai puse şi alte întrebări. Ştia că trebuia să-i spună şi restul.

– S-au adunat câţiva prieteni şi au încercat să mă convingă s-o iau de la început, dar eu ştiam că ăsta era sfârşitul. Nu mai voiam să trăiesc acea viaţă, la înaltă tensiune. De fapt, nu mi se potrivise niciodată. M-am hotărât să plec, să mă duc în străinătate, să încerc altceva.

Am umblat mult, am hoinărit prin Spania. Grecia și Italia, fără a realiza de fapt mare lucru, fără să încerc măcar. Tocmai eram pe cale să mă întorc, când l-am cunoscut pe Eric. Întâlnirea cu el mi-a schimbat viața. Pe Eric nu-l interesacine eram, nici de unde veneam. Nu mi-a pus nici o întrebare. Oamenii ca Eric nu pun întrebări.

– Ce te face să ai încredere în el?

Sam ridică din umeri.

– Cred că am tot atâta încredere în el câtă are și el în mine, iar atâta e de ajuns între noi.

Tăcu din nou. Mâna ei continua să i se rezeme pe braț, iar Sam spera că toată acea confesiune n-o făcuse să-și piardă încrederea, afecțiunea pentru el. Adevărul fusese greu de spus; era un adevăr amar.

– Acum știi, reluă el. Am dat greș ca soț și ca om de afaceri. Îți poți da seama de ce ezitam să mă încurc cu cineva ca tine.

Apoi spuse lucrul de care se temea cel mai mult să nu fie adevărat:

– Lumea ta din State nu mai e și a mea și nu știu dacă ți-ai putea găsi locul în asta de aici.

– Nu ți-am dovedit că pot?

– Asta nu-i o viață de pe o zi pe alta, Jenna. Tot ce s-a întâmplat, toate pericolele prin care am trecut, fac parte dintr-o aventură.

– Totul, Sam?

– Nu, nu totul, răspunse el cu glas răgușit, acoperindu-i mâna cu a lui și amintindu-și ce se întâmplase între ei. Dar călătoria ta în Africa nu va fi, probabil, mai mult decât o poveste cu care să-ți distrezi prietenii de acasă, la coctailuri, sau pe care s-o folosești în interviurile pentru revistele de cinema.

Jenna se gândi un moment.

– Vrei să spui că nu sunt ca femeile care trăiesc aici. Nu semăn cu Sarah.

– Într-adevăr, nu semeni.

Apoi, adăugă:

– Dar nici eu nu sunt ca Duncan.

– Cred că nici unul dintre noi nu are antecedente prea grozave în a se ține de ceva anume, îi dădu ea dreptate. Dar tot omul trebuie să înceapă de undeva, Sam.

– Da, oricine trebuie să înceapă de undeva, s-ar putea ca ăsta să fie un început, dar mi-e teamă pentru noi, Jenna.

Jenna își ridică mâna și-l atinse pe față ușurel, gingaș urmărindu-i conturul buzei cu degetele.

– Te-aș putea iubi, Sam Matlock, dacă mi-ai da voie.

El o apucă de mână, i-o ridică la buze și o sărută, dar nu spuse nimic. Da, îl putea iubi, și da, o putea iubi și el. Atunci, acolo. Dar pe urmă?

– Avem de înfruntat atât de multe, Jenna.

– Suntem puternici. Destul de puternici ca să le facem față.

În timp ce vorbea, Jenna simțea acea putere. Un moment, pentru prima oară, se simți mai puternică decât Sam. Întoarse capul și îl sărută, încet și dulce.

– O, Sam, cât de iubesc.

– Și eu te iubesc, Jenna. Așa să-mi ajute Dumnezeu, că tare te mai iubesc.

Brațele ei îl cuprinseră și-l sarută din nou.

– Știu că mă iubești, șopti ea.

– Și cam de unde știi?

– Dacă nu mă iubeai, n-ai fi acceptat nici în ruptul capului să facem expediția asta sonată, căutând Zaphirul, răspunse ea, și deodată, hohotele lor de râs răsunară prin pădure, reverberând printre copaci, probabil, speriind maimuțele care se străduiseră atât de mult să-i sperie ele pe ei. Soarele ardea în înaltul cerului scăldându-i în văpaia lui.

Sam își dădea seama cât de mult o dorea și știa că nu mai putea aștepta până la lăsarea întunericului. Primejdia fusese atât de aproape, în acea zi, încât i-ar fi putut-o răpi pe Jenna. Acum nu mai dorea decât s-o țină în brațe, să facă dragoste și s-o ocrotească la pieptul lui. Împreună, erau feriți de toate primejdiile lumii. O trase spre el și o strânse la piept, lăsându-și dorința să curgă prin vene, tendoane și mușchi. O dorea cu disperare; nu, avea nevoie de ea – mai multă nevoie decât avusese de oricine.

Știa că și Jenna simțea același lucru. I-o spuseseră cuvintele ei, și privirea ei, atingerea, sărutul. Acum amândoi erau uniți și printr-un angajament, pe lângă dorință, ceea ce adăuga o senzație deosebită în sărutările lor. Sam știa că aveau să facă dragoste mai vesel, mai desăvârșit decât înainte. Aveau să se unească, pentru a nu se mai despărți niciodată. Nu avea idee ce le rezerva viitorul; nu știa decât că voia să fie în viitor împreună.

Se ridicară în picioare, mișcându-se prin micul luminiș ca și cum ar fi fost coordonați coregrafic, orchestrați într-un dans al amorului, acolo, sub soarele strălucitor al Africii. Își întinseră brațele în sus, scoțându-și cămășile și lăsând razele fierbinți să le încălzească pielea dezgolită, sărutându-se din nou, cutreierându-se unul pe altul cu mâinile, grațios ca doi balerini. Cu aceeași grație, reușiră să-și lepede și restul hainelor, lăsându-le să cadă pe pământ, la picioarele lor. Jenna se întoarse puțin în timp ce pășea afară din pantalonii scurți, iar Sam o apucă de mână, trăgând-o înapoi spre el, încet, cu o mișcare ce desăvârșea concertul tăcut, preludiul dragostei lor.

Se lăsară în genunchi pe grămada de haine aruncate și mișcările încete, fluide, ale mâinilor, brațelor și torsurilor lor se sfârși dintr-o dată într-un sărut adânc, răscolitor. Nimic n-avea să mai fie la fel ca înainte. Acum erau uniți; acela era începutul viitorului lor. În angajament se simțea putere, la fel ca în sărut.

Sam îi acoperi gura cu a lui, inhalându-i profund aroma. Își strecură intim limba printre buzele ei, simțurile sale cerându-și drepturile. Jenna îi întâmpină sărutul și-i răspunse cu toate dragostea pe care o avea, în timp ce se lăsau peste grămada de haine mototolite.

Un dublu geamăt de plăcere le scăpă și, un moment, se opriră să se privească, apoi își zâmbiră amândoi.

– Ai un zâmbet diabolic, observă el, aproape tachinând-o.

– Am gânduri diabolice, replică Jenna.

– Și gândurile tale diabolice au vreo legătură cu dragostea făcută într-o poiană din junglă?

Înainte de a-i putea răspunde, el o sărută din nou, pe colțul buzelor, pe bărbie și gât, croindu-și drum în jos spre adâncitură dintre sâni, unde începu să-i presare sărutări ușoare ca fluturii pe pielea catifelată.

– Mi-ai citit perfect gândurile, spuse ea, chiar înainte ca buzele lui să-i fi capturat sfârcul încordat care-l aștepta. Mâinile Jennei i se agățară în păr și-l ținură astfel un timp ce păru o eternitate de extaz. Iar când se sfârși, mâna lui rămase acolo unde se aflase gura, mângâindu-i astfel sânul încât starea de excitare să rămână și apoi să se întețească pe măsură ce-și cobora gura tot mai jos. Limba îi gustă linia șoldului, coapsa, pulpa, după care, pe când Jenna trăgea adânc aer în piept, își continuă drumul.

Niciodată, până atunci, nu mai găsiseră acea delicată parte a ei, centrul dorinței, iar acum descoperi ceea ce-și închipuise, umezeala caldă și dăruitoare. Capul i se învârtea de patimă și dragoste.

Culcată sub el, în timp ce gura și mâinile lui o explorau, Jenna se deschidea ca o floare. Sam era soarele ei, căldura, strălucirea ei. Mai presus de orice, dorea să-i dăruiască plăcere, să-i înapoieze acele senzații care o pustiau pe dinăuntru, umplând-o cu dragoste și fericire.

Gura lui se lăsase din nou peste a ei, iar Jenna delira de conștiința perfecțiunii cu care li se îmbinau trupurile, asemenea vieților. Sângele lui părea să-i pulseze prin vene, inima lui bătea într-un ritm cu a ei, respirațiile li se amestecau. Făceau parte unul din celălalt, acum și pentru totdeauna.

– Pentru prima oară după atâta vreme, îi spuse el, simt fericirea desăvârșită.

– Eu n-am mai simțit-o niciodată, răspunse Jenna și el înțelese că așa era.

Îi atinse fața cu degetele, urmărind linia obrazului și a bărbiei. Cât de deosebită era iubirea lor, își spuse Jenna, după care se pomeni că râdea din nou.

– Mă întreb dacă vom avea vreodată parte de luxul să facem dragoste într-un pat?

– Cred că nici n-am știi ce să facem, o tachină Sam; apoi se corectă: ba am ști. Ba bine că nu, cum am mai știi... o sărută el ușor.

– Dar patul nostru ideal va fi întotdeauna în aer liber. Gândește-te numai, să ne petrecem toată viața căutând locuri cu iarbă în păduri – sau cascade, ori jungle.

Apoi se opri, jenată. Din nou vorbea despre viitor, imaginându-și că era al amândurora.

– Există un viitor pentru noi, spuse Sam, alungându-i temerile. E ceea ce-mi doresc mai mult decât orice.

Reușiseră să adune hainele boțite și să se îmbrace la loc, râzând iar de situația în care se aflau. Sam, însă, continua să se gândească serios la ea.

– Îmi trezești cele mai extraordinare simțăminte, Jenna, spuse el. Mă înfurii...

– Ei, nu zău? își plecă ea ochii, ironic.

– Și mă faci să râd. Mă îngrijorezi și mă iriți...

Iar îl privi pe sub genele coborâte.

– Mă faci să mă bucur că trăiesc. Niciodată n-am știut cât de prețioasă e viața, până nu te-am găsit pe tine.

– O, Sam, mă bucur atât de mult, îl îmbrățișă ea cu putere.

– Mult timp am fost închis. Nu, preciză el, când îi văzu expresia, nu în pușcărie, ci într-o temniță de mine zidită. Ești singura ființă pe care am găsit-o vreodată care pare să aibă cheia.

Jenna se lăsă să se desfete în acel sentiment. Însemna totul pentru ea, să-l audă rostind asemenea cuvinte.

Dar ceea ce spuse în continuare dovedi că Sam era și foarte îngrijorat.

– De-asta am fost atât de neghiob încât să întreprind expediția asta spre Zaphir, expunându-te pericolelor. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, s-o luăm pe unde am venit și să dăm uitării orașul. Acum ne avem unul pe celălalt, Jenna. Nu ne mai trebuie nimic altceva.

Îl privi, încercând să descifreze și lucrurile nerostite.

– Crezi c-o să ni se întâmple ceva, așa-i?

– Știu doar că aici e periculos și, cu cât ne apropiem mai mult de oraș, cu atât crește și primejdia.

– Deci, crezi că orașul există, nu-i așa, Sam?

Îl auzise afirmându-i propria convingere și încercase să nu mai audă și restul.

– Poate, recunoscu el; apoi zâmbi. Înțelegi ce vreau să spun, Jenna? Încep să gândesc ca tine.

– Atunci, să nu ne întoarcem. Vom găsi orașul. Pur și simplu știu că așa e, și se va întâmpla foarte curând.

***

Îl găsiră, în după-amiaza zilei următoare. Știau că harta nu mințea, orașul se afla în apropiere, dar când dădură peste el, nu erau deloc pregătiți. La un moment dat, Sam ciopârțea frunzele și rămurișul, iar în clipa următoare îl văzură, de jur-împrejurul lor. Chiar și acum, era vădit că pietrele uriașe care înconjurau incinta formaseră cândva un zid. Zăceau răsturnate de-a valma, sparte și dislocate, însă hotarele orașului continuau să se distingă clar.

În împrejmuirea zidului dărâmat se găseau zeci de clădiri – sau foste clădiri. Aveau forme ușor de deslușit – unele rectangulare, iar altele, una mai ales, în formă de turn conic, ca un fel de acropolă înălțându-se deasupra celorlalte construcții. Toată îngrămădirea de pietre cenușii enorme îi dădea Jennei impresia că cine știe ce zeu străvechi le azvârlise la întâmplare în jungla verde. Dar știa ea ce știa. Ochiul ei le putea recunoaște forma, iar mintea le înțelegea scopul.

– O, Sam, exclamă ea, e exact ceea ce așteptase tatăl meu, exact ce visase! Sper că n-a murit înainte de a vedea cu ochii lui.

– Încep să cred că a văzut într-adevăr orașul ăsta, Jenna, îi răspunse Sam.

– Haide, îl luă ea de mână. Să-l explorăm.

O ținu pe loc.

– Nu încă. N-avem idee dacă e părăsit sau nu. Doar n-o să dăm buzna.

Stând pe panta colinei, erau încă ascunși bine de jungla înconjurătoare. Sam rămase pe loc, scrutând atent orașul.

– Trebuie să stabilim topografia locurilor. N-avem idee cât de mare e, unde se afla intrările și ieșirile.

– De-aici nu putem afla. Trebuie să intrăm.

– Da, dar cu grijă, o sfătui el.

Jenna era dificil de împiedicat să intre în oraș, imposibil de ținut la distanță de acesta atâta timp cât Sam ar fi putut arunca o privire.

– Cred că n-are nici un rost să-ți propun, dar te-ai gândi să rămâi aici până cercetez terenul?

– Nici moartă, ripostă ea. În primul rând, abia aștept să intru, iar în al doilea rând, nu vreau să stau singură aici.

Sam clătină din cap, exasperat.

– Cu asta ai dreptate, recunoscu ea. Unde-s doi, puterea crește – chiar dacă suntem numai doi.

– Și formăm un duo invincibil, spuse ea aproape absentă, în timp ce continua să privească în jos spre oraș. Pe unde intrăm, pe la est sau pe la vest?

– Pe la vest, hotărî el. Prin partea aia, terenul e mai ridicat și putem vedea mai bine.

Porniră, mergând încet prin desișuri. În jurul lor și dedesubt se întindea orașul, pustiu de secole de-a rândul. Escaladară o parte a

zidului ce intra în pădure și priviră în jos. Orașul părea să fi fost construit în jurul unui soi de scuar central, cu clădiri și turnuri simple, din blocuri de piatră.

– Ce părere ai? îi ceru Sam părerea. Te pricepi mai bine decât mine la cetățile antice.

– Nu seamănă cu nimic din tot ce-am văzut. Nici cu orașele egiptene, nici cu cele romane sau grecești, nici măcar cu cele indiene. Cred că e o localitate africană, a cărei cultură nu derivă din nici o alta.

– Ce zici, oare construcțiile alea conice din afară sunt fortificații?

Jenna clătină din cap.

– N-aș crede. Probabil erau locașuri sacre, poate locuință pentru căpetenii, dar n-am cum să fiu sigură. E atât de neobișnuit, atât de diferit.

Aproape tremuram de emoție.

– Știu că e exact ceea ce presupunea tatăl meu.

– O mare descoperire, fu Sam de acord.

Continuă să scruteze orașul, căutând din priviri ceva, orice i-ar fi indicat că nu erau singuri. Nu văzu nimic și, în cele din urmă, acceptă s-o însoțească pe Jenna în interiorul zidurilor.

– Incredibil, spuse ea, privind în sus spre pietrele masive.

– Asemenea construcții trebuie să fi durat ani de zile. O muncă herculeană, comentă Sam, cu admirație. Haide, o luă el de mână. Acum suntem aici, așa că uită-te în voie. Dar repede, o mai preveni, până aflu eu dacă nu sunt semne de viață.

Jenna nu-și putu stăpâni un chicotit.

– Sam, orașul ăsta e vechi de sute de ani.

– La viața modernă mă refeream, Jenna. Ar fi un ascunziș ideal.

În sfârșit, Jenna își dădu seama ce anume îl îngrijorase tot timpul: riscul ca traficanții de arme să se afle acolo – sau, dacă nu tocmai acolo, în apropiere.

– Cu siguranșă, n-au găsit orașul?

– Sper că nu, răspunse el, dar nu putem fi siguri.

– Acum nu e nimeni aici.

Totuși, era mai mult o întrebare decât o afirmație.

Sam , însă, confirmă:

– Cred că e pustiu. Dar se poate să fi trecut pe-aici și trebuie să caut urme.

– În timp ce eu voi căuta dovezi, adăugă ea cu însuflețire, mai relaxată acum, când se simțea în siguranță.

– Dar fără să zăbovești prea mult, Jenna. Vom avea timp și pentru asta, mai târziu.

Porniră prin oraș, cu mișcări repezi și fără zgomot. Jenna aprecia că data din epoca africană a fierului, probabil din secolul al VI-lea înainte de Cristos. În prima clădire, găsi bucăți din niște obiecte cu mărgele ce păreau să fi fost agrafe de alamă, folosite în ceremoniile tribale. Văzu o cruce de aramă ciocănită și, în fundul unei clădiri, găsi prima sculptură din lemn.

– Arată ca o mască, spuse ea surescitată, ridicând scândura cioplită ce părea să aibă trăsături faciale.

– Uite încă una, observă Sam, captivat un moment de emoția ei.

Scoase la iveală o figurină, mai bine conservată decât masca, iar Jenna întinse lacomă mână spre ea.

– O, Sam, îți dai seama ce descoperire e asta?

În acele momente, nu se putea gândi decât la tatăl ei.

– A avut dreptate, a avut dreptate!

Sam îi înțelegea agitația, dar nu-și putea uita nici neliniștea. În Zaphir erau mult prea vulnerabili și prea expuși, ceea ce nu-i plăcea deloc. Trebuia s-o scoată pe Jenna din oraș și s-o ducă înapoi la adăpostul desișurilor, unde putea s-o apere. Simțea o mâncărime alarmantă în ceafă, o senzație primitivă și irezistibilă care-l îndemna să nu se oprească nici o clipă. Întinse mâna, apucând-o strâns pe a Jennei.

– Haide, să ne mișcăm repede. Trebuie să mă asigur că locul ăsta n-a fost folosit ca ascunzătoare. Apoi, ne vom întoarce, îi promise el.

Pe unul dintre pereții interiori, Jenna putea distinge pietre care fuseseră cizelate în formă de megaliți reprezentând lei, leoparzi, cheetah și elefanți. Sam încerca s-o grăbească, dar fiecare nouă descoperire, fiecare sculptură îi reținea atenția, până când, în cele din urmă, renunță și o lăsă să mai zăbovească puțin.

– Uită-te aici, Sam, în fața clădirilor sunt gropi. Mă întreb dacă țineau în ele animale sălbatice.

Se desprinse de lângă el, pentru a vedea mai bine.

– Nimic atât de exotic, deduse el. Un soi de silozuri, cred, probabil pentru provizii.

Tonul îi era nerăbdător, dar Jenna se prefăcu a nu observa.

– Nu, nu erau pentru provizii, observă ea, privind într-una din gropile cele mai adânci. Acolo e o gură de scurgere, una mare. Era un fel de rezervor. Are chiar și trepte, ca să se poată coborî până la apă.

Se opri să privească, fascinată, după care se aventură în jos pe câteva din treptele cioplite, imaginându-și cum coborau după apă femeile din oraș, cu ulcioare pe cap, în urmă cu secole.

– Probabil apa provenea de la o sursă din munți, un izvor care între timp a secat, strigă ea, când ajunse pe ultima treaptă.

Pe Sam nu-l interesa rezervorul. Se uita după altceva, sperând că n-avea să găsească. Dar găsi – urme de foc. Cenușa și lemnele arse fuseseră acoperite, însă nu cu destulă grijă pentru a fi complet ascunse de privirea lui perspicace.

Îngenunchiind, culese cenușa în palmă. Era mai recentă de o zi. Rezemat într-un genunchi, Sam căută pe pipăite prin țărână, unde găsi o bucată de metal, un tub de cartuș tras. Îl examină cu atenție și conchise că provenea de la o carabină modernă, foarte sofisticată.

Era clar că traficanții foloseau acel oraș ca ascunzătoare, și fusese perfect pentru acest scop – până când îl descoperise Jenna. Nimeni nu mai trecuse pe-acolo, probabil de sute de ani cu excepția lui Carl Logan. Acum Sam nu se mai îndoia că fusese ucis din cauza acestei descoperiri.

Nu le mai rămânea decât o singură soluție: să plece, și cât mai repede; să se întoarcă la tabără, iar de-acolo să pornească spre rezervație, pentru a lua legătura cu Salindi City. Probabil că armele erau depozitate în clădirile de piatră, însă nu putea riscă să le caute acum, când Jenna era cu el, când depindea de el.

Era prea târziu.

Glasul cel scăzut îl smulse din gânduri, cu instrucțiuni concrete:

– Întoarce-te, și cât mai încet. Și să nu te-atingi de pușcă sau cuțit.

Capitolul 11

În adâncurile vechiului rezervor, ochii Jennei se adaptau treptat la întuneric, pentru a vedea ce se afla sub groapa în care coborâse. Erau tuneluri, două la număr, săpate pe sub oraș. Dădu să-l strige pe Sam, când auzi de sus un glas, un glas necunoscut, ce suna profund și ucigător.

Încremeni, lipită de peretele umed al rezervorului, fără a îndrăzni să respire măcar, mai nemișcată decât stătuse când se târâse șarpele peste piciorul ei, cu doar o zi în urmă. Își încordă auzul, pentru a auzi următoarele cuvinte ale individului.

Reacțiile lui Sam față de comenzile primite fuseseră de teamă pentru Jenna. Își învinse impulsul de a se uita după ea, sperând că era tot pe treptele care coborau spre rezervor, poate chiar în groapa umedă, ascunsă vederii. Rămase cu privirea drept înainte, sfredelind zidul din fața lui.

– Întoarce-te, îi ceru din nou glasul, iar Sam se întoarse cu fața spre adversar – sau spre adversari, se corectă el în gând. Erau doi. Mâna îi stătea aproape de cuțit. Îl putea răpune pe unul, dar celălalt l-ar fi împușcat pe loc, așa că-și îndreptă mâna, cum fusese prevenit.

– Așa-i mai bine.

Omul care-i vorbise stătea ghemuit pe niște pietre din apropiere. Era solid, cu o barbă neagră, nerasă de câteva zile. Părea să nu-și mai fi schimbat hainele de săptămâni întregi.

– Ce naiba cauți aici? întrebă el într-un amestec straniu de argou și engleză stricată.

Sam ridică din umeri.

– Vorbește! îi ordonă individul.

– Mă uitam și eu. Nici o problemă.

– Depinde cine ești.

– Mă numesc Sam Matlock.

– Chestia asta nu-mi spune mare lucru, replică mătăhălosul.

– Sunt călăuză de Safari, îl lămuri Sam.

Își impunea să vorbească liniștit, să-și păstreze mușchii relaxați.

– Păi, aicea nu-i zonă de safari. Ajunseseși cam departe de casă, ripostă celălalt. Continua să țină arma îndreptată direct spre capul lui Sam.

Nu era un amator, deduse Sam rapid. Omul se pricepea la arme. Cum era și cazul, își spuse el, fiind sigur că aceia erau contrabandiștii care înarmau bandele de rebeli de la frontiera statului Salindi. Nimeriseră în ascunzătoarea lor, așa cum se temuse.

– Nu făceam decât să caut noi teritorii, explică el, cât putea de convingător. Mă gândeam să aduc un grup pe-aici.

– Îl crezi, Gus? îl întrebă omul pe tovarășul său.

– Nu'ș ce să zic, Rudy, vorbi pentru prima oară și celălalt, ursuz. Și nu-s convins nici că-i singur. Cu cine mai ești, amice? îl întrebă el.

– Uită-te în jur, răspunse nerăbdător Sam. Mai vezi pe cineva?

– Ia nu fă pe deșteptu', se răsti mătăhălosul numit Rudy.

– Sunt singur, se grăbi Sam să-i asigure aproape politicos. Se rugă ca Jenna să stea nemișcată și tăcută, fără a încerca o acțiune de salvare impetuasă și de un curaj nebunesc. Doamne sfinte, numai de-ar fi stat la locul ei, mai putea avea o șansă.

– Ciudat, comentă Rudy. Să vii în Batari singur. Nu se prea potrivește. Și numai c-un rucsac.

– M-a prins focul și mi-am pierdut toate proviziile, când am traversat râul, îi spuse Sam.

– Atunci, de ce-ai venit încoace? De ce n-ai luat-o înapoi?

– Pe malurile râului bântuie turme de animale sălbatice.

Gus râse, ca un cotcodăcit.

– Pe bune. Nici dracu' n-ar trece de ele viu.

Era opusul fizic al tovarășului său, slăbănog, cu păr blond-murdar și aceeași barbă crescută de-o săptămână.

– Gura, și uite-te-n jur, Gus! să răsti partenerul său.

Încruntat, Gus se supuse, în timp ce Sam încerca grăbit să-i distragă atenția lui Rudy, vorbind pe un ton prietenos.

– De fapt, chiar mi-ați putea da o mână de ajutor, băieți. Am nevoie să găsesc o cale mai ușoară de-a ajunge aici, și de plecare. Nu cred că turiștilor o să le placă drumul ăla prin munți.

– Cu-atât mai rău pentru turiști.

Sam știu imediat că făcuse o greșeală. Ultimul lucru pe care-l doreau cei doi era ca turiștii, sau oricine altcineva, să se apropie de ascunzătoarea lor.

Gus, care aruncase o privire superficială în jur, întrebă:

– Ce-ai de gând să faci cu el?

– Tu ai să-l legi, se chinui Rudy să se ridice pe picioare, privind în jos spre Sam, cu ochii îngustați. Vii cu noi. S-ar putea să mai ai și altele de zis, hmm?

– Nu mai am nimic de spus, îl contrazise Sam. Sunt doar un ghid în căutare de trasee safari care să-i mulțumească pe clienții bogați.

Râsul lui Rudy răsună ca un sunet gros, gutural.

– Știi că are haz, amicu'?

– Nu vă mint, insistă Sam.

– Minciună, adevăr – nu contează. Vii cu noi.

Jenna auzea protestele lui Sam. Erau dominate de celelalte două glasuri și urmate de un sunet ca o foială, apoi un trosnet înfundat care-i întoarse stomacul pe dos. Știa că era impactul îndesat al unui pat de armă în carne.

– Tu ești unul, noi-s'tem doi, și avem armele, avertiză cel mai ursuz dintre cele două glasuri. Așa că, mișcă!

Rămase lipită de perete, speriată, cu pieptul încordat, de parcă și ea ar fi fost legată cu o frânghie. Când auzi ordinul ca Sam să se întoarcă, instinctul o îndemnă să fugă, scoțându-și lanterna din rucsac, printr-unul dintre tunele, oriunde ar fi dus-o. În oricare loc ar fi fost mai în siguranță decât acolo.

Dar spaima o paralizase; frica și ezitarea de a-l părăsi pe Sam. Din vina ei fusese capturat, legat și brutalizat. Ea era de vină că insistase să caute Zaphirul. El acceptase doar fără tragere de inimă, și numai pentru a nimeri într-o capcană mortală.

Picioarele începură să-i tremure, în urma spaimei, înțelegând în

fine unde îl adusese pe Sam. Le simțea înmuindu-i-se sub trup, în timp ce aluneca spre pământ, încă rezemată de perete. Își îngropă capul în brațe. Sam putea să moară. Cei doi îl puteau ucide cu ușurință, și pe ea, dacă o găseau. Panica o cuprinse din nou, făcând-o să tremure toată, ca pradă unui accesc brusc de febră.

Stătu ghemuită astfel un răstimp ce i se păru de ore întregi, nefericită și înspăimântată, înainte de a reuși în sfârșit să-și revină. Trecuse printr-o mulțime de traume, în acea expediție, iar Sam o avertizase că se putea ca pericolul cel mai mare abia să urmeze, omul fiind adesea fiară cea mai de temut. Dar supraviețuise tuturor celorlalte încercări și putea supraviețui și de astă dată. Putea să scape de-acolo.

Și apoi? Să zicem că găsea o cale de ieșire prin tuneluri. Unde să se ducă după ajutor? Nu spre răsărit, la locul de tabără din urmă cu două zile. Nu cunoștea drumul, iar busola era la Sam. Nu se putea întoarce nici la râu, căci niciodată n-ar fi trecut de turmele de animale singură.

Jenna simți că-i veneau lacrimi de disperare și încercă să și le controleze. Nu avea decât o singură soluție, pe care în curând avea să sosească momentul de a o pune în aplicare. În timp ce-l duceau pe Sam de-acolo, se lăsase noaptea neagră. Nu puteau fi prea departe – probabil tot între zidurile orașului. Avea să urmeze tunelurile și să încerce să găsească o cale de acces în apropierea taberei. Și pe urmă?

Avea în rucsac geanta, un bidon plin cu apă, o lanternă, un borcan cu un unt de arahide, o cutie cu orez, câteva fructe pe care le culesese pe drum și un cuțit militar elvețian primit de la Sam. Era un amestec de obiecte cu ajutorul cărora să pregătească salvarea, dar numai două contau – lanterna și pumnalul. Jenna se ridică, simțindu-se ca și cum ar fi pornit pe suprafața unei alte planete. Cu acest gând, se întoarse hotărâtă spre tuneluri.

***

Tabăra unde fusese dus Sam se afla departe, dar tot în incinta orașului. Era luminată numai de razele slabe ale unui foc aproape stins, pe care Rudy îl ațâța din când în când. Cei doi luaseră o masă de fasole și pâine, fără a-i oferi și lui Sam, apoi își turnaseră pe gât băutură dintr-o sticlă. Sam fusese legat de un copac din apropiere, cu o frânghie groasă, înfășurată de mai multe ori împrejurul trupului și

înnodată strâns. Funia îi tăia carnea, dar nu se compara cu durerea pe care o simțea în adâncul măruntaielor, unde parcă i s-ar fi răsucit un jungher. Se lăsase capturat, iar Jenna era singură, în mijlocul munților Batari. Nu putea spera decât că își putea purta singură de grijă, iar el avea să scape cumva, ajungând înapoi la ea. Gemu în sinea lui. Cât timp ar fi fost în siguranță, fără ajutor? A doua zi Gus și Rudy puteau s-o găsească. Oribila durere care-l înjunghia în pântec se înteți. Jenna putea să moară și totul ar fi fost din vina lui, numai a lui. Gândindu-se la ea, își putea da seama de atâta lucru. O iubea și nu i-o spusese niciodată. Iar acum, putea fi prea târziu.

Izgoni gândul. Într-un fel sau altul, trebuia să se întoarcă la ea. Dar nu avea cum să scape din frânghii. Singura șansă era aceea de a-i duce cu vorba, ceea ce n-avea să-i fie ușor.

Cei doi nu-i dăduseră nimic de mâncare și păreau să-l ignore complet, în timp ce beau din sticlă. Dacă Rudy nu l-ar fi privit din când în când, Sam ar fi putut să jure că uitaseră cu totul de el. Îi găsise pe contrabandiștii de arme, măcar atâta lucru era cert și încercase să sădească sământa propriei lui lăcomii, menționându-i pe clienții bogați pe care-i lua cu el în safari. Acum, trebuia să dezvolte totul, convingându-i că le împărtășea rapacitatea.

– Cum ai găsit locul ăsta? întrebă deodată Rudy, surprinzându-l pe Sam cu aceste cuvinte, primele pe care i le adresa în răstimp de câteva ore.

– La noroc, cred că s-ar putea zice; din povești de-ale africanilor, din deducții.

Era dornic ca de la povestea lui să ajungă la a lor, pentru a afla cum ajunseseră acei oameni de naționalitate nedeterminată să facă trafic de arme pe granița unei țări recent devenită independentă.

– Voi ce faceți aici? îi întrebă el.

– Să zicem că am ieșit la o mică vânătoare, răspunse Rudy, smulgându-i tovarășului său un hohot gros de râs.

– Și ies bani frumoși din vânătoarea asta?

– Pe bune că da, replică Gus.

Rudy îl reduse imediat la tăcere. Se vedea clar că era șeful.

– Nu-i treaba ta, se răsti el la Sam.

– Mă gândeam doar că dacă ați avea nevoie de... încercă acesta.

– Las-o moartă. Asta-i operațiunea noastră, replică Rudy cu tărie, iar Sam știu că se anunțau probleme.

– Cunosc bine zona, făcu el încă o încercare.

– Da, sigur, strigă Gus. De-asta te-ai rătăcit!

Şi, râzând, trase o duşcă prelungă din sticlă.

– Vreau să zic, restul ţării, oraşele de frontieră, se mai strădui Sam, cu speranţa că nu forţa prea mult nota, dându-le de înţeles că era la curent cu “operaţiunea” lor.

– Zău? i se trezi lui Gus un interes vizibil.

– Tacă-ţi gura, îl repezi şeful său.

Nu muşca momeala.

În acel moment, Sam înţelese că nu avea nici o speranţă, iar Jenna o ştiu şi ea, căci se afla în apropiere. Mersese toată noaptea, urmând mai întâi un tunel, apoi altul, cu un calm uimitor. Într-un fel, se sondase pe sine însăşi şi descoperise acea linişte, convinsă de acum că, atunci când Sam va avea cea mai mare nevoie, urma să se arate demnă de el.

În cele din urmă, Jenna reuşise să se orienteze în subteran şi-şi croise drum prin tuneluri, apropiindu-se încet de fiecare deschizătură, ascultând după zvonuri de voci şi căutând să simtă mirosul fumului de foc. În cele din urmă, aflase că era în apropiere, ajungând la un tunel separat, lung doar de câţiva metri dar mult mai larg, plin cu lăzi de lemn unde bănuia că se aflau proviziile celor doi oameni care-l capturaseră pe Sam.

La câţiva paşi mai încolo se afla o deschidere care, asemenea celorlalte, ducea într-una din clădiri. Abia ajunsese la trepte, când îi auzise pe cei doi vorbind şi se grăbi să stingă lanterna. După ordinele aspre date de glasul cel mai arţăgos, Jenna îşi dădu seama că Sam nu făcea nici un progres. Se deducea clar că încercase să-i convingă pe cei doi să-l ia de partea lor, dar răspunsul tăios al lui Rudy nu fusese deloc încurajator, iar tăcerea, cu atât mai puţin. Era-n regulă, îşi spuse Jenna; avea să-l elibereze. Se aşeză pe trepte, pregătită să aştepte toată noaptea, în caz de nevoie. Oamenii vorbeau între ei sporadic, într-o engleză cu accente aspre şi greu de identificat, dar nu-i mai adresau nici un cuvânt lui Sam. Indiferent ce planuri aveau pentru el, aşteptau dimineaţa.

Jenna tresări, cu atenţia atrasă de ceva ascuns în vorbirea ezitantă, aproape coerentă, a lui Gus.

– Rudy întrebă acesta, cu ălălaltu' cum rămâne?

– Hm? făcu Rudy. Părea dezinteresat și, poate, cam beat.
– Ăla bătrânu', de-l împușcași.
– Nu-ș', sosi răspunsul, după care nu mai urmă decât tăcere – tăcere și bătăile inimii Jennei, căci aflase adevărul. Știa cine îi ucisese tatăl și nu putea face nimic altceva decât să aștepte în tăcere ghemuită în groapa aia, la doar câțiva pași de asasin. Îi era de ajuns faptul că știa, se întrebă Jenna, sau avea nevoie și de răzbunare? Până acum, nu avusese nevoie decât de un singur lucru: să-l elibereze pe Sam și să fugă amândoi, să scape prin tuneluri, revenind în junglă. Acum, dorea mai mult.

Jenna încercă să-și controleze ura care-i creștea în suflet atât de puternică, încât îi simțea efectiv gustul în gură. Căci știa că era o ură inutilă, irosită. Sam era legat; nu avea arme, iar deasupra ei nu se afla decât un cuțit mic. Avea să-l folosească pentru a-l elibera pe el, fără a se mai gândi la acea ură.

Trecură două ore până când Jenna se asigură că cei doi adormiseră. Gus fusese instruit să stea de strajă, dar în curând se putu auzi și sforăitul lui, mai ascuțit, mai puțin gutural decât al celuilalt. Jenna nu se îndoia că Sam era treaz și în alertă.

Se furișă fără zgomot în susul treptelor, neîndrăznind să aprindă lanterna, foarte atentă la fiecare pas, de teamă să nu desprindă vreo piatră care s-ar fi rostogolit cu zgomot în tunel.

Noaptea întunecoasă era plină de zgomotele junglei, pașii animalelor sălbatice, prin hățișuri, țipetele păsărilor și ale liliecilor în copaci, fâlfâitul aripilor, rostogolirea și căderile pietrelor dislocate de animalele care mișunau prin străvechiul oraș. Deasupra ei, cerul era un fundal de abanos pentru licărirea argintie a miilor de stele și cornul unei luni noi. O briză ușoară răcorea noaptea ce părea destinată anume îndrăgostiților.

Teama și neliniștea Jennei trecuseră, înlocuite de un calm straniu. Știa că, înainte de sfârșitul acelei nopți, ea și Sam aveau să fie împreună, unul în brațele celuilalt, și urma să-i spună încă o dată cât de mult îl iubea. O asemenea noapte nu se putea sfârși altfel. Dar trebuia s-o facă ea să se îndeplinească; ea era singura lor speranță.

Jenna scoase cuțitul, îi desfăcu lama și strânse prăselele în mână. Simpla lui prezență o încuraja. Ochii i se adaptaseră la întuneric și îi putea distinge pe cei doi indivizi înfășurați în sacii de dormit, lângă

focul care scăpăta. Pe Sam, însă, nu putea să-l vadă. Se săltă afară din puț, și în patru labe, porni înainte. Apoi îl zări, o umbră neagră profilată pe pietrele cenușii ale zidului, la nici cincisprezece metri distanță. Încet, se ridică și o luă spre el.

Erau cincisprezece metri interminabili, pe care-i parcursese pas cu pas, atentă, cu teamă ca următoarea mișcare să nu fie aceea care avea să răstoarne o piatră sau să rupă o creangă, trezindu-i pe cei doi. Nu-și găsea mângâierea decât în sforăiturile groase și în sticla goală de lângă foc.

Sam o văzuse pe dată, din clipa când capul ei ieșise din puț, iar în timp ce Jenna înainta târâș, se simțea una cu ea, inima bătându-i în același ritm, respirația gâfâindu-i scurt dar silențios, deopotrivă cu a ei. O însoțea pas cu pas, tot drumul, iar când în sfârșit ajunse la el, trebui să se forțeze să nu strige de bucurie, la întâlnirea fugară a buzelor lor.

Jenna începu să-i taie frânghia din jurul mâinilor. Mergea mai greu decât se așteptase, dar în cele din urmă o fibră se rupse, după care reușise să treacă rapid și prin celelalte, până când mâinile lui Sam fură libere, iar acesta luă cuțitul pentru a tăia și restul legăturilor. O dată ce se eliberă complet, Jenna fu cât pe ce să-i exclame numele de bucurie, dar el îi acoperi gura cu mâna și apoi cu buzele, într-un nou sărut, de recunoștință și afecțiune.

Jenna îi luă mână și-l conduse peste terenul pe care-l parcursese deja, coborând în groapă, unde porniră de-a lungul pereților fără a vorbi, până ajunseseră destul de departe ca să nu mai fie auziți. Atunci, Sam o sărută din nou, îndelung, cu fericire și ușurare. Erau în siguranță; erau împreună.

– Spune-mi ce-ai vrut să-mi spui acolo, Jenna. Acum poți să mi-o spui, șopti el.

O strânse și mai tare în brațe. Ar fi vrut s-o țină astfel la nesfârșit, niciodată să nu-i mai dea drumul, acum când era ocrotită la pieptul lui.

– Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Asta voiam să spun. Mi-era teamă că n-aveam să te mai revăd vreodată. De altceva nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici măcar de moarte, numai să fiu cu tine.

– Iubita mea, murmură el, sărutând-o din nou. Acum, am să te scot de-aici.

Râse încet.

– Dar va trebui să-mi arăți drumul.

Încă o dată, Jenna îl luă de mână. Sam ținea lanterna, și porniră spre adâncul tunelului. Oricât de mult dorea să se îndepărteze de cei doi care dormeau deasupra lor, Jenna știa că, dacă n-ar fi avut-o lângă el, Sam n-ar fi fugit. Chiar și acum, încetinise, luminând cu lanterna încăperea unde se aflau lăzile de lemn.

– Deci, aici le țin, spuse, aproape pentru sine.

– Ce anume, Sam?

– Armele.

Și o trase repede mai departe, dincolo de partea aceea, însă chiar în timp ce mergeau astfel Jenna îl simți ezitând și știu ce dorea. Același lucru îl voia și ea.

– Sam...

Clătină din cap.

– Nu, Jenna, spuse el, dar ezitarea din glas îi crescuse, încercă să rămână ferm, în timp ce-i explica: am găsit armele. Acum, nu mai trebuie decât să anunțăm la Salindi City, iar în continuare poate interveni armata.

– Sam, până atunci au să dispară de-aici, și oamenii și armele, insistă el.

Avea dreptate, iar Sam o știa, dar totuși nu putea justifica un nou risc la adresa vieții ei. Dorea s-o ducă de-acolo, la adăpost. Clătină din cap, neînduplecat.

– Sam, mi-au omorât tatăl.

Îi înțelegea rugămintea, dar nu era de-ajuns ca să-l convingă.

– Ăsta-i un motiv în plus de a nu risca încă o viață.

– Te rog, Sam, insistă ea.

– E o loterie prea periculoasă, Jenna.

Intinzând mâna, Jenna i-o puse pe braț.

– Avem avantajul efectului surpriză, îi aminti ea.

Dar Sam continua să nege din cap.

– Au să se trezească năuci de somn, cu soarele-n ochi.

Argumentele ei aveau sens; o știa și ea, o știa și Sam.

– Sunt profesioniști, nu se lăsă el, făcând o ultimă încercare.

– Sam, avem șanse să reușim.

– Știu, o luă Sam în brațe. Și mai știu că n-are nici un rost să mă cert cu tine. Am învățat de mult lecția asta.

O strânse cu putere.

– Amintește-mi cândva să-ți spun ce extraordinară ești și cât de mult te iubesc.

– Nu te voi lăsa niciodată să uiți, ridică Jenna fața spre el, să fie sărutată. Amândoi erau murdari și transpirați, obosiți, destul de speriați, dar în pofida tuturor acestor lucruri, aveau nevoie de acel moment în care să se țină îmbrățișați, gândindu-se la viitorul lor înpreună. Acum știau amândoi că aveau un viitor. Nu le mai rămăsese de trecut decât un ultim obstacol.

Sam se desprinse primul din îmbrățișare, pășind în camera ca o grotă care fusese săpată într-o latură a tunelului. Luă o rangă și desprinse capacul unei lăzi.

– Doamne sfinte! murmură el.

Lada era plină cu carabine nou-nouțe, extrem de sofisticate. Scoase una din ambalaj. Era lucitoare și uluitor de frumoasă, ca un instrument de mare precizie. Își plimbă mâna în lungul țevii.

– Sunt de cel mai nou tip și, ajunse în mâinile cui nu trebuie...

Jenna simți un fior, când Sam îi dădu pușca, scoase și pentru el una și începu să deschidă alte lăzi, în căutarea munițiilor.

– Sunt foarte bine înzestrați aici, cu arme destule ca să-i îmbogățească cu provizii cât să le ajungă luni de zile. E clar că nu se așteptau la vizitatori.

Găsi cartușele și încărcă mai întâi pușca Jennei, apoi și pe a lui.

– Te descurci cu ea? o întrebă.

Jenna ridică arma la umăr și luă în cătare o piatră de la intrarea în cameră, punând degetul pe trăgaci, dar fără să apese.

– Da, răspunse ea, încercând să-și stăpânească tremurul din voce. Mă descurc.

– Cred că se apropie zorii, continuă el. Trebuie să ajungem înapoi până nu se trezesc. Ești sigură, Jenna? o mai întrebă, privind-o în adâncul ochilor, poate chiar sperând că avea să răspundă negativ.

Jenna dădu din cap, temându-se să-și încerce propria voce, în care Sam i-ar fi putut recunoaște teama.

– Atunci, să mergem.

Porni înainte, urmat de Jenna, fără ca nici unul dintre ei să scoată vreun sunet. Când ieșiră din groapă, printre copaci tocmai se infiltrau primele raze slabe de lumină. Focul se stinsese, iar cei doi contrabandiști încă mai dormeau. Cu soarele în spate, Jenna și Sam

traversară luminișul și, tocmai când se apropiau de traficanți, Gus se răsuci și dădu să se ridice, încă buimac.

Scoase un strigăt și întinse mâna spre pușcă, dar Sam ajunse înaintea lui, zburând-o din loc cu un șut. Când Gus încercă să se ridice, Sam îi trânti în cap patul armei. Rudy, însă, se trezise și el, cu mâna pe carabină, iar Sam era cu spatele spre el, expus, țintă sigură.

Jenna auzi o comandă atât de rece și dură încât nici n-ar fi putut să fie rostită de vocea ei.

– N-aș face-o, să fiu în locul tău. Mult mi-ar plăcea să apăs trăgaciul ăsta.

Ținea pușca ațintită drept spre pieptul lui Rudy și abia acum își dădu seama că ea vorbise, cu mai multă seriozitate decât oricând în viața ei.

În aceeași clipă, Sam se întoarse și-l luă pe Rudy în cătare, iar mătăhălosul căzu cu spatele pe sacul de dormit. Se terminase și o știa și el.

În timp ce Sam îl lega, Jenna continuă să-i țintească inima cu pușca, având nevoie de toată puterea voinței ei pentru ca să se abțină de a apăsa pe trăgaci. Acela era omul care-i ucisese tatăl, asasinase o ființă omenească blândă și generoasă.

După ce îl legă pe Gus, încă leșinat, imobilizându-i mâinile și picioarele, la fel ca partenerul său, Sam îi spuse Jennei pe un ton calm și încurajator:

– Poți să lași arma jos. Nu mai pot face rău.

Când în sfârșit coborî arma de la umăr, Jenna începu să tremure violent. Sam o cuprinse cu un braț și o conduse înapoi prin luminiș, vorbindu-i încet, asigurând-o că făcuseră tot ce puteau, iar cei doi aveau să fie aduși în fața justiției. Trecu mai mult de o oră, până când Jenna își putu impune să-l creadă și să-l înțeleagă. Abia atunci îi încetă și tremurul.

Sam îi pregătise un mic dejun copios, din proviziile celor doi, și insistă să mănânce. Fusese o noapte lungă și grea, iar Jenna, după ce-și împinse cu forța în gură prima lingură de mâncare, începu să înfulece lacomă, savurând fiecare îmbucătură. După aceea, în sfârșit, se simți din nou în apele sale.

Ochii lui Sam îi întâlniră pe-ai ei și-i zâmbi.

– Când mi-ai spus, în Salindi City, că-ți poți purta singură de grijă, ai avut dreptate. N-ai uitat decât să precizezi că-mi poți purta și mie de grijă.

– Am făcut față onorabil, nu-i așa? zâmbi și Jenna.

– Al naibii de onorabil, draga mea. Aproape am ajuns acasă.

Îl privi întrebătoare, iar Sam îi explică:

– Lângă restul proviziilor e o stație radio pe unde scurte. Am și vorbit la ferma McKenzie. Ajutoarele sunt pe drum.

Se întinse, adăugând:

– Oricât de mult îmi place viața în safari, tare bine mi-ar mai prinde o baie fierbinte și o masă cu cinci feluri de mâncare, la King George.

– Și viziunea asta a vieții pe picior mare mă include și pe mine?

– Atâta timp cât mai rămâi aici. Sigur, după toate astea, s-ar putea să arzi de nerăbdare să iei primul avion care decolează din Salindi. Respirația i se opri în gât, în timp ce-i aștepta răspunsul.

Jenna îl privi lung, stăruitor, iar ochii lui îi distinseră expresia serioasă.

– Nu, Sam, spuse ea. Nu am nici un plan de plecare. Ba chiar, nici nu mă pot gândi la un alt loc unde mi-ar plăcea să fiu.

Epilog

Patul dublu era de modă veche, cu stâlpi de mahon sculptați și baldachin drapat în satin. Sam îl declarase disgrațios de confortabil, iar Jenna îi dăduse dreptate, în timp ce se cuibărea lângă el, noapte de noapte, pentru ca în zori să se trezească înviorată, în brațele lui. Încă o dată în dimineața aceea, fusese uimită să constate că dormiseră toată noaptea încolăciți, ca un fel de covrig uman împletit din trupuri și membre. Jenna își stăpâni un chicotit și, cu grijă, își retrase piciorul de sub el, fără să-l trezească. spre deosebire de zilele din safari, când cea mai slabă mișcare îl făcea pe Sam să-și repeadă mâna spre cuțit, aici, în luxul unui pat cât toate zilele, abia dacă se clintea.

Era duminică dimineața la Rezervația Naturală McKenzie, iar sunetele animalelor care se deșteptau flămânde o atrăgeau pe Jenna. Ajunsese să iubească începutul fiecărei zile în savană. Era o viață nouă pentru ea, în care se desfăta. Alături, Sam se foi, trezindu-se încet și ușor, alunecând din lumea visurilor spre realitate.

– Bună dimineața, șopti ea, când pleoapele i se deschiseră, cu o ușoară tresărire.

– Bună dimineața și ție.

Schimbându-și poziția, se întinse lângă ea, dar rămânând aproape, astfel încât să-i poată simți finețea și căldura trupului pe toată lungimea propriului său corp, savurând toate senzațiile matinale ale deșteptării cu ea în brațe. Acele sentimente erau chemări din adâncul

trupului său, cărora știa că trebuia să le răspundă cât de curând, senzual și alene, în dragostea din zorii zilei. Inima îi făcu un mic salt, cu nerăbdare. Simplul gând la ea și nevoia de ea, nu conteneau să-l excite și niciodată n-aveau să înceteze. De atâta lucru era sigur.

– Nu-i superb să te trezești într-un pat, un pat adevărat? întrebă Jenna în timp ce-l cuprindea pe după gât cu brațele.

– Nimic nu se compară cu asta, îi dădu el dreptate.

Dar Jenna se gândea la alte dimineți din urmă, amintindu-și-le cu afecțiune.

– Totuși, mi-e dor de vechile vremuri. Iarba cu miros dulce, aerul cețos...

– Șerpii și rinocerii, îi aduse aminte Sam.

– Ca să nu mai vorbesc de contrabandiști, adăugă ea. Dar, în diminețile liniștite, când nu ne luptam cu animalele, cu natura sau cu omul...

– A existat vreo asemenea dimineață? o tachină el.

– Mai multe, îi răspunse Jenna. Diminețile de acel gen aveau o anumită...

Se întrerupse, căutând cuvântul potrivit.

-... O anumită aură.

Sam chicoti din adâncul pieptului; Jenna îi simțea vibrațiile.

– O aură de așteptare.

– Da, murmură ea, senzual.

Începu să-i maseze gâtul, apoi îl mângâie pe umăr.

– Nu asta am vrut să spun, Jenna, preciză el. Mă refeream la vecinătatea pericolului.

– A, la aia, râse ea.

– Da, la aia. Mult mai mult îmi place asta, îi mângâie alene Sam arcuirea spatelui.

– Știi ceva, Sam? întrebă Jenna îngândurată.

– Nu, draga mea, ce?

– Nu contează unde suntem, numai să fim împreună.

Se rezemă într-un cot, pentru a-i putea privi fața, chipul acela bărbătesc și frumos, pe care-l adora.

– Cu tine, îmi place să fiu oriunde. O, Sam, te iubesc atât de mult.

– Nici pe jumătate din cât te iubesc eu pe tine... și te doresc... și am nevoie de tine.

Cu o mișcare ușoară o trase deasupra lui astfel încât să-i poată simți căldura delicioasă din cap până-n picioare. Sânii ei plini și tari erau încordați, apăsându-i ațâțător pieptul. Abdomenul neted, șoldurile și coapsele rotunjite și picioarele lungi, suple, îl apăsau ca o ispitire. Buzele i se aflau la câțiva centimetri de ale lui, umede, trandafirii și incredibil de dornice să fie sărutate. Începu să i le sărute pe îndelete, simțind cum nevoia de ea îi creștea continuu.

Sărutul se adâncea, pentru a deveni flămând, pătimaș.

– Nu mă pot gândi decât la tine, Jenna, murmură el, și ce mult mă bucur că te-am găsit.

– Din câte-mi amintesc, îl tachină ea, printre sărutări, eu te-am găsit pe tine.

– Cine te contrazice? replică Sam, în timp ce se răsucea cu Jenna în brațe până când ajunse el deasupra ei, acoperind-o complet cu trupul său nerăbdător.

– Nu voiam decât să clarificăm lucrurile, șopti Jenna, continuând să-l sâcâie.

– Văd că azi ești prost dispusă – și eu, care-mi făceam gânduri foarte, foarte serioase cu tine.

– Și lucruri serioase văd că faci, comentă ea, cu o ușoară exclamație, când Sam își plimbă familiar mâinile peste trupul ei.

– Foarte serioase, confirmă el.

O sărută din nou, iar de astă dată își strecură limba adânc în gura ei apoi retrăgându-se numai pentru a repeta din nou seducătorul ritm iar și iar, într-un preludiu al actului intim care avea să urmeze curând.

Sărutul luă sfârșit, languros, iar Jenna își îngropă capul în adâncitura dintre gâtul și bărbia lui Sam.

– O, Sam, murmură ea.

– Da, Jenna.

Mâinile lui se jucau prin mătasea înmiresmată a părului ei, schițând cu degetele mișcări ușoare, mângâietoare, pe pielea capului.

– Nimic, răspunse ea cu voce tremurătoare. Doar atât: o, Sam.

Sam râse încetișor și ridică la buze o șuviță din părul ei luminos.

– Ca razele soarelui, murmură el.

Jenna nu auzi prea bine, așa că se răsuci, ridicându-și capul să-l privească.

– Ai nevoie de încă o tunsoare, șopti el, răsfirându-i cu mâinile părul lucitor. Să aduc foarfeca?

Glasul îi era senzual, ispititor.

Privirile li se întâlniră și se susținură. Ochii lui Sam erau de un verde-închis de pasiune și dorință, ai Jennei blânzi și scâteietori, plini de dor.

– Nu acum, spuse ea, cu vocea încordată de nerăbdare.

– Nu, nu acum, fu Sam de acord, în timp ce o strângea la piept pentru a o mai săruta o dată.

Sam o simțea înmuindu-se sub el, deschizându-se gata să-l primească. La fel ca starea ei jucăușă, și cheful de tachinării al lui Sam trecea. Erecția lui dură o apăsa, și-i simțea mâinile coborând să-l încurajeze. Nu că ar fi avut nevoie de vreo încurajare, întotdeauna era gata pentru ea.

Uneori seara, când stăteau față în față la cină, sau mai târziu, în camera lor, o singură privire a Jennei putea deștepta nevoia lui Sam. Acum însă, culcată sub el, cu trupul încălzindu-l pe al lui, cunoștea și ea o dorință la fel de mare. Pe Sam îl copleșea dulcea surpriză de a constata că niciodată n-o dorise mai mult.

Jenna își strecură mâinile împrejurul șoldurilor lui, în sus, jucându-se pe mușchii încordați ai spatelui, în timp ce-l trăgea și mai aproape de ea. Și totuși, nu mai exista decât o singură apropiere pe care o dorea în acel moment: aceea de a se afla înlăuntrul ei, învăluit de ea, parte din ea. Și Jenna făcea parte din el, iar Sam nu-și putea imagina că s-ar mai fi despărțit de ea vreodată.

Cu un mic țipăt de plăcere, îl conduse, iar el o penetră aproape cu respect, dar când Jenna își ridică șoldurile în întâmpinarea lui, plăcerea pe care o simți Sam nu mai putu fi ținută în frâu. Începu să se miște în interiorul ei, adânc, tot mai adânc, în timp ce ea îl cuprindea cu picioarele. Fiecare mișcare pe care o făcea și fiecare mișcare a lui îi apropiau și mai mult de acea plăcere supremă care îi aștepta întotdeauna și niciodată nu trecea fără a aduce un sens nou și mai minunat actului lor de dragoste.

Sam simți unghiile Jennei înfigându-i-se în spate, îi simți trupul răspunzându-i în acel mod vrăjit care-l uluia întotdeauna. Capul îi era azvârlit pe spate, ochii închiși, iar pe față avea un zâmbet de voluptate voioasă. Iar apoi, deschise ochii și îl privi, și se păru că totul din viața lui se adunase laolaltă în acel moment desăvârșit.

– Jenna, te iubesc. Te iubesc...

Încercă să spună mai mult, dar extazul îl luă cu el și crescu și tot crescu în însorita dimineață africană. Împreună, porniră spre împlinirea iubirii lor, fiecare dăruind, fiecare primind, cu tot atâta abundență până când în sfârșit fură ca unul, îmbogățiți și satisfăcuți fiecare de celălalt.

***

Peste o oră, Jenna se trezi din nou și se strecură fără zgomot din pat. De astă dată, nu mai erau chiar atât de încurcați unul într-altul, iar ea se putu desprinde fără a-l face pe Sam să se clintească nici un moment. Lipăi goală până la debara, luă pe ea un halat de voal și porni spre ușă, dar ceva o atrase înapoi către pat. În ziua aceea, părea necesar să-i mai arunce o ultimă privire lui Sam, înainte de a ieși din cameră. Nu se mai sătura să se uite la el, cum nu putea nici să-i vorbească, să-l atingă și să-l iubească pe săturate.

Sam dormea mai departe, cu cearșaful înfășurat în jurul trupului puternic și bronzat, un braț azârlit într-o parte și celălalt peste față. Pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație, iar Jenna își îngădui un lung moment de contemplare.

Părea atât de tânăr și vulnerabil, întins pe spate, cu o expresie inocentă, băiețească și complet relaxată pe chipul lui frumos. Cât de diferit era, în repaus, de omul puternic și dur din timpul zilei. Și totuși, chiar și aceasta era o impresie falsă, căci blândețea nu dispărea; asprimea se arăta numai când era necesar, iar atunci, Sam putea fi la fel de dur și aspru ca oricare bărbat.

Zâmbind, Jenna se aplecă să-l sărute ușor, atentă să nu-l trezească. De astă dată, Sam se mișcă, răspunzându-i la sărut, dar apoi dormi mai departe. Cumva, îi simțea preznța și reacționa. Gânditoare, Jenna se duse la fereastră și privi peste câmpii, spre îndepărtații Munții Batari. Ziua era luminoasă, iar razele soarelui fierbinte al dimineții străluceau orbitor, dansând în jurul ei. Făceau să-i scânteieze verigheta de pe deget, iar Jenna și-o atinse, îngândurată. Ea și Sam erau doi dintre cei mai deosebiți oameni din lume, își spuse Jenna. Lilly îi atrăsese atenția asupra acestui lucru înainte de nuntă, după care, tipic pentru ea, îi dăduse binecuvântarea, amintindu-și poate vremurile fericite pe care

le trăise alături de Carl. Dar binecuvântarea fusese însoțită de un avertisment despre asprele adaptări la căsnicie.

Desigur, ea și Sam încă se mai contraziceau, se certau, deseori vedeau viața în moduri cu totul diferite, Jenna era conștientă de acest lucru, dar divergențele nu făceau decât să adauge sarea și piperul în viața lor. Primele șase luni de casnicie fuseseră cele mai fericite de când se știa – mai mult decât sperase, chiar mai mult decât visase vreodată că era cu putință. Și totuși, pe măsură ce se adaptau la viața lor împreună, se părea că pentru ei n-ar fi fost posibil nici un alt deznodământ. Un final fericit, își spuse ea, dar nu numai atât: un început fascinant pentru tot ceea ce-i aștepta.

De jos din bucătărie, se auzea zăngănitul cratițelor și al tigăilor. Zgomotul intenționat îi atrase Jennei atenția, așa cum și trebuia, că Matope și Juma erau gata pentru ca Sam și Memsahib să coboare la micul dejun.

Sam avusese dreptate cu privire la capacitatea oamenilor săi de a scăpa de focul care amenințase să-i înghită pe toți. Și nici ei nu-și abandonaseră nici un moment speranța că Sam și Jenna erau în siguranță, iar ziua când echipa de salvare intrase în orașul străvechi, cei patru africani loiali ajunseseră la ei cei dintâi. Când Sam și Jenna se căsătoriseră și se mutaseră în rezervația McKenzie, Juma și Matope veniseră cu ei. Abdullah și Ali rămăseseră în oraș, așteptându-l pe Sam să se întoarcă la compania de safari – ceea ce, cu siguranță, avea s-o facă – și pornind pe trasee, fără tragere de inimă, cu un alt ghid pe care Eric îl angajase pentru acel interval de timp. Intervalul se prelungise până la șase luni, timp în care Sam și Jenna preluaseră administrația rezervației McKenzie. Profitaseră imediat de ocazie, când Duncan și Sarah anunțaseră că le-ar fi plăcut să petreacă o vreme în Anglia. Fiona intrase la o școală londoneză și, dacă părinții ei, fuseseră îngrijorați că o va chinui dorul de casă, neputându-se adapta bine, în cele din urmă ei fuseseră cei care suferiseră din cauza despărțirii.

***

Când Jenna reveni în dormitor cu micul dejun pe tavă, Sam se dăduse deja jos din pat. Luase pe el o pereche de pantaloni kaki,

dar pieptul său bronzat era gol, iar părul des, decolorat de soare, ciufulit. Îi aruncă o privire entuziasmată, gândindu-se la miracolul celor ce li se întâmplaseră numai cu o oră în urmă, o minune care îi urmărea și despre știa că avea să continue toată viața. Nu avea sfârșit.

– Zău că știi cum să spui bună dimineața, doamnă Matlock.

Ochii lui erau jucăuși, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet, amintindu-și.

– Și tu știi cum să răspunzi, îl tachină Jenna.

Sam traversă încăperea, îi luă tava din mâini, o puse pe noptieră și o cuprinse în brațe, strângând-o la piept.

– Hai să mâncăm, propuse el. Nu știu cum, am reușit să-mi fac o poftă de mâncare admirabilă.

Se așezară comod pe patul mare, puseră tava între ei și începură să devoreze miraculosul mic dejun al lui Matope.

– E mâncare grasă; știi asta, nu-i așa? întrebă Sam.

– Hmm, răspunse Jenna, ungând cu unt o felie de chiflă pufoasă. Nu mă interesează.

Sam râse , privind-o cum savura fiecare îmbucătură.

– Atunci, gata cu vorba. Să facem cinste mesei ăsteia și să lăsăm grija consecințelor pe mai târziu.

– Sau să nu ne facem nici o grijă pentru el, replică încântată Jenna.

Restul micului dejun fu consumat în tăcere și, când în sfârșit se rezemară de tăblia patului, Sam întrebă:

– Ce avem în program pentru restul zilei?

– Așteptăm nașterea noului pui de maimuță, primul care va veni pe lume în rezervație, anunță mândră Jenna.

– Așa, exact. Crezi c-o să se întâmple azi?

– Nu pot prezice, dar lucrătorii fac pariuri, iar ziua de azi are cele mai mari șanse.

– Și ce facem cât timp așteptăm?

– Păi, eu am terminat raportul pentru primul ministru.

– Cum merge?

Sam stabilise s-o lase pe Jenna să se ocupe de detaliile planului pentru Zaphir. Orașul reprezenta proiectul ei special și îl abordase cu entuziasm, dovedind remarcabile talente organizatorice.

– Nu vreau să deschid Zaphirul pentru turiști până își termină

echipa de arheologi raportul. Asta înseamnă peste câteva săptămâni, poate chiar luni.

Sam știa că avea dreptate, dar Eric nu-l slăbea o clipă.

– Toată publicitatea pentru Zaphir îl scoate pe Eric din minți. E gata să organizeze o expediție.

– Va trebui să mai aștepte, hotărî Jenna. La urma urmei, în Salindi se găsesc destule trasee de safari.

– Da, vine diseară cu elicopterul să discutăm despre asta. Înlocuitorul meu face o treabă excelentă...

– Dar Eric te vrea pe tine, încheie Jenna în locul lui. Știu.

Sam o cuprinse tandru cu un braț și o privi, având pe față o expresie cât se poate de serioasă.

– Și dacă, după șederea aici la fermă, nu ne mai întoarcem la Salindi City?

Jenna era nedumerită.

– Cum adică, Sam? Credeam că-ți place partea asta a Africii.

– Îmi place, confirmă el, dar mă gândeam că eventual ne-am putea întoarce acasă, în State.

O spusese aproape prea firesc, ca și cum n-ar fi avut nici o importanță pentru el, după care își dădu seama că-și ținea respirația, așteptând un răspuns.

În ochi i se citea surpriza, deopotrivă cu uimirea și încântarea.

– Nu m-am așteptat niciodată să te gândești la o întoarcere acasă.

– Cu tine alături, totul e altfel. Cu tine, pot face față trecutului.

Se opri, trecându-și îngândurat mâna prin părul ei scurt.

– E doar o idee, desigur.

– Da, răspunse Jenna, păstrându-și un ton indiferent. O temă de gândire.

– Dar nu o idee prea rea? o descusu el.

– Nu e rea deloc.

Trase adânc aer în piept, încercând să se comporte la fel de firesc ca Sam, dar inima îi bătea mai tare.

– Aș vrea ca și copilul nostru să se nască în America.

Un moment, Sam nu înțelese, după care revelația îl lovi cu un impact răsunător. Zâmbetul mulțumit de pe buzele Jennei și emoția din ochii ei îl anunțaseră că nu se înșela.

– O, iubita mea, un copilaș...

Și o strânse năpraznic la piept, crezând-o și în același timp nevenindu-i să creadă.

Jenna dădu din cap.

– Cam în șapte luni, dacă nu mă înșel, iar asta e singura ocazie când nu mă înșel.

La aceste cuvinte, Sam nu-și putu stăpâni un zâmbet. Era prea ocupat s-o sărute cu toată dragostea din inima lui. În adâncul sufletului, îi simți reacția. Reproducea propriile sale sentimente.

– Mi-ai dăruit atât de mult, spuse, neluând în seamă lacrimile care începuseră să-i împăienjenească vederea. Mai mult decât am sperat vreodată.

– Ba nu, îl contrazise el. Împreună am împărtășit atât de multe, și nu tocmai despre asta e vorba – despre ceea ce facem împreună?

– Ba exact despre asta e vorba, doamnă Matlock. Acum și pentru cât mai avem de trăit.

Sfârșit